

Robert Louis Stevenson

Skatteøen

Robert Louis Stevenson

Skatteøen

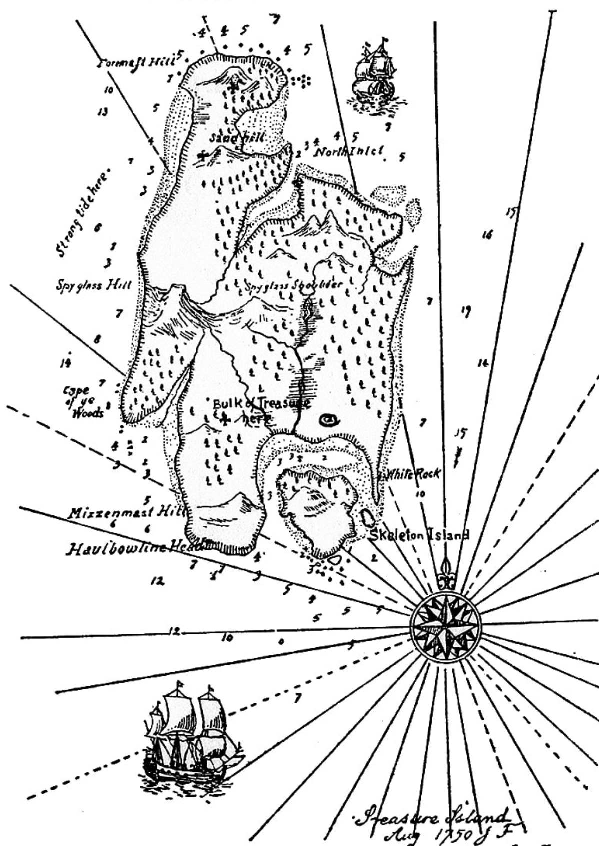
eBibliotek 1800

2024

art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

Given by above J. F to Mr W Bones Maste of Ye Walrus
Savannah this twenty July 1754 W. B
Facsimile of Chart: latitude
and longitude struck out by J. Hawkins

Første bog

Den gamle sørøver

1. Den gamle søulk i "Admiral Benbow"

Eftersom squire Trelawney, dr. Livesey og de andre gentlemen har anmodet mig om at nedskrive alle de enkelte omstændigheder vedrørende skatteøen lige fra begyndelsen til enden uden at fortie noget med undtagelse af øens beliggenhed, og dette kun, fordi der endnu findes uhævede skatte på den – så griber jeg nu pennen i det herrens år 17.. og går tilbage til den tid, da min fader holdt kro i "Admiral Benbow", og da den gamle, brune sømand med sabelhugarret kom og slog sig ned under vort tag.

Jeg erindrer det, som om det var i går, hvorledes han kom slentrende hen til krodøren, fulgt af sin skibskiste, der blev kørt bagefter ham på en trillebør. En høj og svær, kraftig mand med et nøddebrunt ansigt, med den tjærede parykpisk daskende ned over skulderstykkerne på den fedtede, blå frakke, med hårede, arrede hænder forsynede med sorte, skårede negle og med et ar tværs over den ene kind – en snavset, gulbleg stribe. Jeg husker, hvorledes han fløjtende for sig selv spejdede rundt om i vigen og derpå istemte den gamle matrossang, som han så mangen gang senere brølede med en høj og hæs, af alderdom klikkende stemme, der syntes at være blevet øvet og opslidt i gangspillet:

> Femten mand på den døde mands kiste –
> jo-ho-ho og en hel flaske rom!

Derpå slog han på døren med en stump stok, ligesom en håndspage, og da min fader kom ud, forlangte han i en rå tone et glas rom. Da dette blev bragt ham, drak han det langsomt ud,

mens han dvælede ved smagen som en kender, og samtidig så sig omkring. Fra klipperne gled hans blik op til vort skilt.

"Det er en meget bekvem vig denne her," sagde han til sidst, "og beværtningen ligger også på et meget passende sted. Kommer her mange gæster, kammerat?"

Min fader svarede nej – meget få gæster, desværre.

"Godt," sagde han, "denne hersens ankerplads står mig fandens godt an. Hej, du sjover!" råbte han til manden, som kørte trillebøren, "læg til bolværket og hjælp mig at bringe kisten i land. Jeg vil blive hos Jer lidt," fortsatte han. "Jeg er en simpel og nøjsom mand, rom, røget flæsk og æg, andet forlanger jeg ikke – og så den kvist deroppe for at holde udkig efter skibene. – Hvad I skal kalde mig for? I kan jo kalde mig Kaptajn. Å, jeg ved, hvad du skal til at bemærke – der," og han kastede en tre-fire guldstykker på tærsklen. "Du kan jo lade mig vide, når jeg har ædt og drukket dem op," sluttede han med en mine så barsk som en admirals.

Så simpel han end var i klæder, og så råt han end talte, gjorde han dog virkelig heller ikke indtryk af at høre hjemme foran for masterne, men lignede mere en styrmand eller skipper, kort sagt en, der var vant til at blive adlydt eller at slå. Manden med trillebøren fortalte os senere, at postvognen den foregående dags morgen havde sat ham af foran *Kong Georg*, og at han der havde spurgt ud om, hvilke kroer der lå op ad kysten. Da han hørte, at vores lå ensomt, og at den blev omtalt som god, har han, antager jeg, udvalgt den fremfor de andre til sit opholdssted. Det var alt, hvad vi kunne få at vide om vor gæst.

Han var sædvanligvis meget fåtalende. Så lang dagen var, drev han omkring nede ved vigen eller oppe på klipperne med

en messingkikkert under armen. Hele aftenen sad han i en krog af skænkestuen tæt ved ilden og tyllede rom og vand i sig. For det meste svarede han ikke, når der blev talt til ham. Han skævede kun op og så bøs ud og blæste gennem næsen, ligesom et tågehorn. Både vi og gæsterne, der kom til kroen, lærte derfor snart at lade ham sejle sin egen sø. Hver eneste dag, når han kom tilbage fra sine vandringer, spurgte han, om der var kommet søfolk forbi på vejen. Vi troede først, at det var længsel efter gamle kammerater, der bragte ham til at spørge, men snart begyndte vi at forstå, at han netop ønskede at undgå dem. Når en sømand tog ind i *Admiral Benbow*, hvilket hændte nu og da, når de tog ad kystvejen til Bristol, kiggede han ind på ham gennem glasdørens forhæng, før han trådte ind i skænkestuen, og man kunne altid være sikker på, at han ville forholde sig stille som en mus, når der var den slags gæster. For mig i det mindste blev grunden til denne opførsel i længden ikke nogen hemmelighed. Jeg deltog på en måde i hans ængstelser. En dag havde han taget mig til side og lovet mig en sølv-firepenny den første i hver måned, hvis jeg ville "holde skarpt udkig" efter en sømand med ét ben og øjeblikkelig lade ham vide, så snart en sådan var under opsejling. Når den første i måneden kom, og jeg krævede min løn, blæste han tit nok gennem næsen efter mig eller forsøgte at skræmme mig ved at glo på mig, men før ugen var forbi, havde han altid betænkt sig, bragt mig min sølv-firepenny samt gentaget sin ordre om at holde et vågent øje med "den søfarende mand med et ben".

Hvorledes denne person hjemsøgte mig i drømme, behøver jeg næppe at fortælle. I stormfulde nætter, når vinden ruskede i alle fire hjørner af huset, og når brændingen kogte i vigen og

brølede op gennem klipperne, viste han sig for mig i tusinde skikkelser og med tusinde djævelske udtryk i ansigtet. Snart var benet hugget af ved knæet, snart ved hoften, og snart var han en skrækkelig vanskabning, som aldrig havde haft mere end det samme ben, der sad midt på underlivet. At se ham forfølge mig løbende og hoppende over grøfter og diger var værre end det værste mareridt. Mit månedlige fire-pennystykke blev dyrekøbt ved alle disse grufulde fantasier og syner.

Men skønt jeg således næsten blev skræmt til døde ved forestillingerne om denne sømand med det ene ben, var jeg dog langt mindre frygtsom over for kaptajnen selv end nogen af de andre, som kendte ham. Der var aftener, hvor han indtog en hel del mere rom og vand, end han kunne tåle, og da kunne han få i sinde at brøle op med sine ugudelige og vilde, gamle sømandssange uden at genere sig for nogen som helst. Undertiden kunne det så også stikke ham at give en omgang og at tvinge hele det gysende selskab til at lytte til hans historier og levere kor og omkvæd til hans viser. Tit og mange gange har jeg følt huset ryste ved "Jo-ho-ho, og en hel flaske rom!" når alle naboerne i dødsens angst stemte i med, idet de alle sammen søgte at overdøve de andre af frygt for at blive attraperet for pligtforsømmelse. Når han fik disse anfald, var hans selskab utålelig brydsomt. Han dundrede i bordet og forlangte, at alle skulle tie. Han sprang op i rasende vrede, når han fortalte historier, og nogen vovede at komme med et spørgsmål. Undertiden blev han lige så edderspændt, når der ikke blev spurgt, fordi han da troede, at man ikke hørte efter. Ingen fik lov at forlade kroen, før han havde drukket sig søvnig og ravede op i seng.

Hvad der forskrækkede folk allermest var dog hans historier. Gyselige beretninger var det om hængning, kat, orkaner og sørøvere og om ugerninger og deres forøveres tilholdssteder i det spanske Amerika. Kunne man tro hans historier, måtte han have tilbragt sit liv mellem det værste udskud, Gud kunne lade slippe løs på søen. Og så det sprog, han benyttede sig af for at meddele disse gruelige krøniker! – Det rystede vore jævne landsbyfolk næsten lige så meget som de forbrydelser, han beskrev. Min fader sagde altid, at søgningen ville blive ruineret, for folk ville snart holde op med at komme til kros for ikke at blive tyranniseret og sjoflet og til sidst jaget skrækslagne hjem. Men jeg tror snarere, hans nærværelse var os til gavn. Ganske vist blev folk skræmt i øjeblikket, men bag efter kunne de godt lide at mindes gyselighederne. Det var en slags adspredelse midt i den rolige og kedelige landsby-tilværelse. Der var endog en del af de yngre karle, der stillede sig an, som om de beundrede ham. De kaldte ham "en rigtig søulk", "en ægte gammel gast" og lignende, og sagde, at det var den slags mænd, der gjorde England til en så frygtet sømagt.

Men i en anden henseende voldte han os stort tab. Han blev hos os uge efter uge og til sidst måned efter måned, så det par guldstykker, han så flot havde kastet den første dag, for længe siden var spist og drukket op. Min fader kunne imidlertid aldrig samle så meget mod, at han turde kræve ham for mere. Når han en gang imellem slog på det, blæste kaptajnen således gennem næsen, at man godt kunne kalde det et slags brøl, og stirrede derefter min stakkels fader ud af værelset. Jeg har set ham vride sine hænder i fortvivlelse efter en sådan afvisning, og jeg er sikker på, at disse ærgrelser og den stadige skræk, han

levede i, var den væsentligste årsag til hans tidlige og ulykkelige død.

I al den tid, kaptajnen boede hos os, skete der ikke andre forandringer i hans klædedragt, end at han en enkelt gang købte et par strømper hos en bissekræmmer. Da et af opslagene i hans opkrampede hat faldt ned, lod han det fra den dag af hænge, skønt det måtte genere ham meget, især når det blæste. Jeg ser endnu hans vams, som han selv sad og lappede oppe i sit lukaf, og som til sidst ikke bestod af andet end de bare lapper. Han skrev aldrig og modtog heller aldrig noget brev. Han talte heller aldrig med andre end med naboerne, og med dem gav han sig kun i lag, når han var fuld. Den store skibskiste havde ingen af os endnu set åbnet.

Kun en eneste gang blev han sat til vægs, og det var hen imod slutningen, da min stakkels fader var hårdt medtaget af den sygdom, der til sidst bortrev ham. Dr. Livesey kom hen ad eftermiddagen for at se til patienten, blev opvartet med lidt middagsmad af min moder og gik derefter ned i skænkestuen for at ryge en pibe, mens han ventede på sin hest, der blev hentet ude fra marken, for vi havde intet staldrum i det gamle *Benbow*. Jeg fulgte med ham derind og erindrer tydeligt, hvorledes jeg blev slået af modsætningen mellem den fine, rene doktor med den pudrede, snehvide paryk, de klare, mørke øjne og de pæne manerer og så de rå, overgivne landboere, men i særdeleshed dog det snavsede, modbydelige, opblæste fugleskræmsel af vor pirat, der – mere end halvfuld – sad med armene langt inde på bordet. Pludselig begyndte han – kaptajnen naturligvis – at vræle sin evindelige sang:

Femten mand på den døde mands kiste
jo-ho-ho, og en hel flaske rom!
Drik og djævelen tog de sidste –
jo-ho-ho, og en hel flaske rom!

Fra først af havde jeg tænkt mig, at "den døde mands kiste" var den samme, som stod oppe i hans kammer, og denne tanke var i mine drømme tit blevet blandet sammen med min skrækkelige mare, den enbenede sømand. Men ved den tid, jeg her taler om, var vi alle for længe siden ophørt at skænke sangen den mindste opmærksomhed. Den aften var der kun en eneste, den var ny for, det var dr. Livesey, og på ham gjorde den, som jeg straks bemærkede, ikke noget behageligt indtryk. Han kastede den syngende et vredt blik og tav et øjeblik, før han gik videre i sin samtale med gamle Taylor, gartneren, som han gav nogle gode råd for hans reumatisme. Imidlertid havde kaptajnen sunget sig selv gal, og til sidst slog han i bordet med den flade hånd på en måde, der, som vi alle vidste, betød: "Stille!" Alles tale gik pludselig i stå – alles med undtagelse af dr. Liveseys. Han blev ved som før at tale højt og venligt, idet han mellem hvert andet eller tredje ord tog et dybt drag af sin pibe. Kaptajnen gloede på ham en stund, slog i bordet igen, gloede endnu mere bistert og brølede så til sidst op med en forfærdelig lang og grov ed:

"Stille der, ingen vrøvl på mellemdækket!"

"Var det mig, De talte til, sir?" spurgte doktoren, og da slynglen havde svaret med endnu en ed, at det var det, svarede doktoren: "Så vil jeg bare sige Dem en ting, min gode mand, at bliver De ved at drikke på den måde, så vil verden snart blive befriet for en af sine væmmeligste slyngler!"

Den gamle halunks raseri var forfærdeligt. Han sprang op, trak sin store tollekniv frem og åbnede den, derpå fægtede han omkring med den og truede med at nagle doktoren fast til væggen.

Doktoren rørte sig ikke engang af stedet. Han talte til ham som før, tilbage over skulderen og i samme tone, så højt, at alle kunne høre det, men fuldstændig roligt og langsomt:

"Hvis De ikke øjeblikkelig stikker den kniv i lommen, så lover jeg Dem på min ære, at De skal komme til at dingle i galgen efter næste retterting."

Derpå leverede de hinanden en batalje med øjnene, men kaptajnen måtte snart tage sine til sig. Så stak han kniven i lommen og satte sig ned, idet han knurrede som en pryglet hund.

"Og nu," fortsatte doktoren, "nu, da jeg ved, at der findes en sådan fyr i mit distrikt, nu må De belave Dem på, at jeg holder vågent øje med Dem både dag og nat. Jeg skal sige Dem, jeg er ikke alene doktor, men også foged, og hvis den mindste smule klage over Dem kommer mig for øre, selv om det kun gælder lidt uhøflighed som nu i aften, så skal jeg sørge for, at De får frit logi andet steds end her. Det vil måske hjælpe!"

Kort efter blev dr. Liveseys hest ført frem for døren, og han red bort, men kaptajnen stak piben ind for resten af aftenen og i mange aftener derefter.

2. "Sorte Hund" kommer til syne og forsvinder

Det var ikke længe herefter, at den første af de gådefulde begivenheder indtraf, der til sidst befriede os fra kaptajnen, om end ikke – som vi skulle få at se – fra hans anliggender. Det var en bitterlig kold vinter med langvarig, hård frost og stærke storme, og det var lige fra dens begyndelse let at forudse, at min stakkels fader ikke ville få foråret at se. Han blev dag for dag svagere, og min moder og jeg måtte alene styre hele forretningen. Vi havde så travlt, at vi ikke kunne skænke vor ubehagelige gæst synderlig opmærksomhed.

Det var en morgen i januar meget tidligt – en bidende kold morgen. Vigen var ganske grå af rim, småbølgerne slikkede sagte op ad stenene, og solen stod endnu så lavt, at den kun belyste klippernes toppe, hvorfra glansen kastedes langt ud over havet. Kaptajnen var stået tidligere op end sædvanlig og havde sat sig ned ved stranden. Hans huggert slingrede under den gamle, blå frakkes brede skøder, messingkikkerten stak frem under hans arm, og hatten var skudt tilbage i nakken. Jeg husker, hvorledes hans ånde hang i luften efter ham som røg, idet han sjokkede af, og den sidste lyd, jeg hørte fra ham, idet han drejede om bag den store klippe, var en stærk prusten af fortrydelse, som om han endnu gik og tænkte på dr. Livesey.

Moder var ovenpå hos fader, og jeg var ved at dække frokostbordet til kaptajnens tilbagekomst, da døren til skænkestuen åbnedes, og en mand, som jeg aldrig havde set før, trådte ind. Det var en bleg, fedtet karl, som manglede to fingre på den venstre hånd, og skønt han bar en huggert, så han dog

langt fra ud til at være nogen fægter. Jeg var jo altid på udkig efter søfarende mænd med et eller to ben, og denne satte mig straks i forlegenhed. Han lignede ingen sømand, men alligevel var der noget ved ham, der lugtede af søen.

Jeg spurgte ham, hvad han ville nyde, og han svarede, at det skulle være noget rom, men idet jeg ville til at gå ud efter det, smed han sig op på et af bordene og vinkede mig hen til sig. Jeg blev stående, hvor jeg stod, med servietten i hånden.

"Kom hid, sønnike!" sagde han, "kom lidt her hen."

Jeg trådte et skridt nærmere.

"Er dette hersens bord dækket til min kammerat, Bill?" spurgte han med en slags skælmeri.

Jeg sagde ham, at jeg ikke kendte noget til hans kammerat Bill, men at bordet var dækket til en person, der logerede hos os, og som vi kaldte for Kaptajnen.

"Nå, ja, ja," sagde han, "vi ka' jo li'eså godt kalde Bill Kaptajn som la'e det være. Han har et hug på den ene kind og no'en vældig grinagtige manerer, har min kammerat Bill, især når han drikker. Vi ka' jo gerne si'e, at jeres kaptajn har et hug på den ene kind – og vi ka' jo osse gerne påstå – hvis du synes – at det er på den højre. Ja vist, der ka' du selv se. Er min kammerat Bill så her i huset?"

Jeg sagde ham, at han var ude at spadsere.

"Hvad vej, sønnike? Hvad vej gik han?"

Da jeg havde vist ham klippen og fortalt, hvilken vej kaptajnen rimeligvis ville komme tilbage og hvornår, samt besvaret nogle få lignende spørgsmål, sagde den fremmede:

"Ah, dette her vil blive li'eså morsomt for min kammerat Bill, som at ta' en høj snaps."

Udtrykket i hans ansigt, mens han sagde disse ord, var aldeles ikke tiltalende, og jeg havde mine egne grunde til at antage, at han tog fejl, selv forudsat, at han mente, hvad han sagde. Men denne sag kom jo ikke mig ved, tænkte jeg, og desuden var det vanskeligt at vide, hvad jeg skulle gøre. Den fremmede blev ved at hænge på bordet lige inden for døren og kiggede rundt om hjørnet som en kat, der venter på en mus. En gang gik jeg af mig selv ud på vejen; men han kaldte mig øjeblikkelig tilbage, og da jeg ikke adlød hurtigt nok efter hans ønske, foregik der en skrækkelig forvandling med udtrykket i hans fedtede ansigt, og han kommanderede mig ind med en ed, der fik mig til at springe. Så snart jeg var kommet tilbage igen, antog han sine tidligere halvt kælende og halvt snerrende manerer. Han klappede mig på skulderen, sagde, at jeg var en rar dreng, og at han kunne svært godt lide mig.

"Jeg har osse en søn," sagde han, "han ligner dig som den ene blokskive ligner den anden, og du ka' tro, jeg er stolt a' ham. Men hvad det kommer an på for sådanne knægte som jer, det er at lystre, sønnike – at lystre. Ja, hvis du har sejlet sammen med Bill, så ville du ikke la' dig kalde ad to gange – nej, du ville ikke. Det va'nte Bills manér, og heller inte deresses manér, der sejlede med ham. Nå, der har vi nok min kammerat Bill med en kikkert under armen – Gud velsigne den gamle kegle. Nu er'et nok bedst at du og mig trækker vos tilbages i værelset, sønnike, og stikker om bag døren. Vi vil gi' Bill en glædelig overraskelse, vil vi. Gud velsigne ham, si'er jeg igen."

Dermed trak den fremmede mig med sig ind i dagligstuen og puttede mig ind i krogen, så at vi begge var skjult af den åbne dør. Jeg var meget urolig og forskrækket, som man vel kan

tænke sig, og det gjorde ikke min frygt ringere, at jeg lagde mærke til, hvor bange den fremmede i virkeligheden selv var. Han klarede hæftet på sin huggert og løsnede bladet i skeden, og hele tiden, mens vi stod og ventede, sad han og snappede efter vejret, som om han havde en kartoffel i halsen.

Til sidst kom kaptajnen da spadserende ind, slog døren i efter sig uden at se til højre eller venstre og kilede lige tværs igennem stuen over imod den ventende frokost.

"Bill," sagde den fremmede med en røst, som jeg tydeligt mærkede, han forsøgte at gøre dristig og kraftig.

Kaptajnen snurrede sig rundt på hælen og gjorde front imod os. Alt det brune var gået af hans ansigt, selv hans næse var blevet blå. Han så ud som en, der bliver overrasket af en ånd eller af Djævelen eller noget endnu værre, hvis sådant findes, og sandt at sige gjorde det mig næsten ondt at se ham således i et sekund blive så affældig og sølle.

"Kom Bill, du kender mig jo, du kender nok en gammel skibskammerat," sagde den fremmede.

Kaptajnen gav en slags gisp.

"Sorte Hund!" sagde han.

"Ja, hvem ellers?" svarede den anden og blev lidt mere rolig. "Sorte Hund kommer lige som før for at se til sin gamle skibskammerat Billy i *Admiral Benbow*-kroen. Ja, gamle Bill, der er endda løbet noget vand i stranden, siden jeg mistede disse hersens to kløer," og han holdt sin lemlæstede hånd frem.

"Ja vel, men det var vel ikke det, vi skulle tale om," sagde Kaptajnen. "Se nu har du halet mig, her er jeg – nå, tal så væk! Hvad er der?"

"Der er *dig*, Bill," svarede Sorte Hund, "*det* er lige akkurat dig, Bill. Jeg ska' ha' mig et glas rom hos denne rare dreng her, som jeg synes så godt om, og hvis du så ikke har noget imod det, så vil vi sætte vos ned og tale oprigtigt som gamle skibskammerater."

Da jeg kom tilbage med rommen, havde de allerede sat sig ved hver sin side af Kaptajnens frokostbord – Sorte Hund nærmest døren og sidelæns, således at han kunne have øje både med sin gamle kammerat og med retrætelinjen.

Han bad mig gå og lade døren stå åben.

"Ingen a' jeres nøglehuller passer for mig, sønnike," sagde han.

Jeg lod dem altså være alene og trak mig tilbage til skænkestuen.

Skønt jeg lyttede og anstrengte mine høreorganer af yderste evne, kunne jeg dog i lang tid ikke høre andet der inde fra end en dæmpet pludren, men til sidst begyndte stemmerne at blive højere, og jeg kunne skelne enkelte ord – mest eder – fra Kaptajnen.

"Nej, nej, nej, der skal en ende på det!" råbte han en gang, og en anden gang: "Er der nogen, der skal hænges, så skal vi komme til at dingle alle sammen, siger jeg."

Så fulgte pludselig en skrækkelig eksplosion af eder og anden larm – bord og stole væltedes over ende, derpå hørtes klirren af stål mod stål samt et skrig af smerte, og i næste øjeblik så jeg Sorte Hund i fuld flugt og Kaptajnen bag efter så stærkt, han kunne, begge med dragne huggerter og den første med et stærkt blødende sår i den venstre skulder. Lige på dørtærsklen langede Kaptajnen et vældigt hug ud efter den flygtende, og det

ville sikkert have kløvet ham til hagen, hvis det ikke var blevet afbødet af vort skilt med Admiral Benbow. Endnu den dag i dag kan der ses et hak i det på den nederste kant.

Det var det sidste hug i slagsmålet. Da Sorte Hund først var kommet ud på vejen, åbenbarede han til trods for sit svære sår et par fortrinligt brugbare hæle, og inden et halvt minuts forløb var han forsvundet bag højens kam. Kaptajnen derimod stod og stirrede på skiltet som et forvildet menneske. Derpå strøg han sig flere gange med hånden over øjnene, vendte om og gik ind i huset.

"Jim," sagde han, "rom!"

Og mens han talte, ravede han lidt og støttede sig med den ene hånd mod væggen.

"Er De såret?" råbte jeg.

"Rom!" gentog han. "Jeg må se at slippe væk herfra. Rom! Rom!"

Jeg løb for at hente det, men i min befippelse over alt det, der var hændt, knækkede jeg foden på det første glas og holdt det andet uden for tappen, og mens jeg således stod og famlede, hørte jeg et tungt fald inde i dagligstuen. Jeg løb derind og så Kaptajnen ligge på gulvet så lang, han var. I det samme kom moder, som var blevet alarmeret ved råbene og kampen, løbende ned ad trappen for at hjælpe mig. Vi tog fat hver ved sin side af hans hoved og rejste det i vejret. Han åndede meget dybt og tungt, men hans øjne var lukket, og ansigtet havde antaget en skrækkelig farve.

"Å, du forbarmende Gud!" skreg min moder, "sikken skam for vort hus! Og din stakkels fader, som er syg!"

Vi stod nu der og vidste ikke, hvad vi skulle gøre for at hjælpe Kaptajnen, der, som vi troede, havde fået sin bekomst i slagsmålet med den fremmede.

I min forlegenhed løb jeg hen efter rommen og forsøgte at hælde den i halsen på ham, men hans tænder var fast tillukkede, og hans kæber så stærke som jern. Det var derfor en stor lettelse for os, da døren åbnedes, og doktor Livesey trådte ind for at se til min fader.

"Å, doktor," råbte vi, "hvad skal vi gøre? Hvor er han såret?"

"Såret? – Han har måske brækket sine øjenbryn, ellers er han ikke mere såret end De eller jeg!" sagde doktoren. "Manden har fået det slagtilfælde, som jeg forudsagde ham. Løb De nu blot op til Deres mand, mrs. Hawkins, og hvis det kan undgås, så fortæl ham ikke noget om dette her. Jeg må nu gøre, hvad jeg kan, for at redde dette bæsts unyttige liv. Jim, kan du skaffe mig et fad."

Da jeg kom med fadet, havde doktoren allerede smøget Kaptajnens frakkeærme op og blottet hans tykke, senestærke arm. Den var tatoveret på flere steder. "*Her er lykke*", "*God vind*" og "*Billy Bones sin kæreste*" var meget sirligt og tydeligt indprikket på underarmen. Oppe ved skulderen var der – med en vis kunstfærdighed, syntes jeg – tegnet en galge, hvori der dinglede en mand.

"Et varsel," sagde doktoren og pegede på skitsen. "Og nu herr Billy Bones, hvis det skal være Deres navn, nu skal vi have den fornøjelse at se, hvad kulør Deres blod har. – Jim," tilføjede han, "er du bange for at se blod?"

"Nej, sir," sagde jeg.

"Det er godt – vil du så holde fadet," og dermed tog han sin lancet frem og åbnede en åre.

Der blev taget en mængde blod, før Kaptajnen åbnede sine øjne og så sig forvildet omkring. Først genkendte han med umiskendelig forbitrelse doktoren, derefter faldt hans blik på mig, og så klarede det betydeligt op. Men pludselig skiftede han farve, og han forsøgte at rejse sig, idet han skreg:

"Hvor er Sorte Hund?"

"Der er ingen sort hund her," sagde doktoren, "undtagen han skulle være på Deres egen ryg. De har drukket rom, og De har fået et slagtilfælde, akkurat som jeg sagde Dem, og nu har jeg – for resten meget imod min vilje – trukket Dem ved hårene op af graven. Nå, mr. Bones –"

"Det er ikke mit navn," afbrød han.

"Lige meget," gensvarede doktoren, "det er navnet på en sørøver af mit bekendtskab, og for nemheds skyld kalder jeg nu Dem det, og hvad jeg har at sige er dette: Et enkelt glas rom vil ikke slå Dem ihjel, men tager De først ét, så tager De det andet og det tredje med, og jeg vædder min paryk på, at De styrter, De vil dø – dø, forstår De, og gå til Deres eget sted ligesom den mand, der står omtalt i Bibelen. Nå, hjælp så til, at De kan blive rejst. For denne gang vil jeg hjælpe Dem ind i seng."

Det lykkedes os ved forenede anstrengelser, men med stort besvær at få ham praktiseret op ad trappen og i seng. Her faldt hans hoved straks tilbage på puden, som om han igen var ved at gå fra det.

"Vil De så behage at erindre," sagde doktoren, "at rom er det samme for Dem som døden. Nu har jeg sagt Dem det og har min samvittighed fri."

Dermed gik han ind for at se til min fader og tog mig med sig ved armen.

"Der er ingen fare for ham," sagde han, så snart han havde lukket døren. "Jeg har tappet så meget blod af ham, at han nok skal holde sig rolig en tid. Det er bedst både for dig og ham, at han bliver liggende i sengen en uges tid, men får han et slag til, så er han færdig."

3. "Den sorte plet"

Ved middagstid standsede jeg uden for Kaptajnens dør med en kølende drik og noget mikstur. Han lå omtrent i den samme stilling, vi havde lagt ham i, kun lidt højere, og lod til at være både svag og ophidset.

"Jim," sagde han, "du er den eneste her, som der er noget ved, og du ved, at jeg altid har været god imod dig. Der er ikke gået en måned, uden jeg har givet dig en sølv-firepenny. Men nu ser du jo, lille Jim, hvor nederdrægtig skidt jeg har det, og hvordan jeg er forladt af alle, og nu bringer du mig nok en slurk rom, hvad – ikke sandt, lille kammerat?"

"Doktoren – –" begyndte jeg.

Han afbrød mig med forbandelser over doktoren, fremført med svag stemme, men med megen inderlighed.

"Alle doktorer er nogle svabergaster," sagde han, "og hvad tror du, denne doktor her forstår sig på søfolk? Jeg har været i lande så hede som Helvede, og kammeraterne er styrtet rundt omkring mig af "Gule Jack" Note 1), og jeg har været, hvor den velsignede landjord har gynget af jordskælv som et hav – hvad tror du, doktoren kender til den slags lande – og jeg har levet af bare rom, siger jeg dig. Det er blevet både mad og drikke og kone og børn for mig, og kan jeg nu ikke få mere af den, så er jeg ikke så meget værd som et gammelt, råddent blokskib, der er trukket på land. Mit blod vil komme over dig, Jim, *den* doktorsvaber," og han begyndte igen at aflæsse en hel ladning eder. "Se, Jim, hvor mine fingre ryster," fortsatte han i den forrige bedende tone, "jeg kan ikke holde dem stille, nej, jeg kan ikke. Jeg har ikke fået en dråbe hele denne velsignede dag. Den

doktor er et fæ, siger jeg dig. Får jeg ikke en slurk rom, lille Jim, bliver jeg gal. Jeg har allerede haft syner. Jeg har set gamle Flint i krogen der, bagved dig; det er så vist, som jeg ligger her, at jeg har set ham. Og bliver jeg gal, så flyder der blod, for jeg er vant til at slå løs – lille Jim. Doktoren sagde jo selv, at et glas ikke ville gøre mig fortræd. Jeg giver dig en guinea for en slurk, lille, rare Jim."

Han blev mere og mere ophidset, og jeg begyndte at blive bange for min fader, som var meget dårlig den dag og frem for alt trængte til ro. Desuden var jeg beroliget jeg ved doktorens udtalelse og blev noget fornærmet ved Kaptajnens forsøg på bestikkelse.

"Jeg bryder mig ikke om Deres penge, undtagen dem De skylder min fader," sagde jeg. "Jeg skal give Dem et glas, men så heller ikke en dråbe mere."

Da jeg bragte ham det, greb han det med begærlighed og tømte det i en fart.

"Ah, ah," sagde han, "det gjorde godt. Og nu Jim, hvor længe, sagde doktoren, jeg skulle blive liggende i denne gamle køje?"

"En uge i det mindste," sagde jeg.

"Torden og lynild!" skreg han. "En hel uge! Det er umuligt. Inden den er gået, vil de have sendt "den sorte plet" til mig. Disse bagbæster lusker nu omkring for at få færten af mig, dosmerpander, som ikke har kunnet beholde, hvad de fik, og som nu har lyst til at negle andres. Er det en opførsel, som passer sig for sømænd, hvad, må jeg spørge? Jeg har altid været bjergsom af mig. Jeg har aldrig ødslet med de rare penge og heller aldrig tabt dem, og jeg skal nok narre dem igen. Jeg er

slet ikke bange for dem. Jeg skal ryste en revle ud, som de kan løbe på; jeg skal nok pudse dem igen."

Mens han talte, havde han med stort besvær rejst sig fra sengen, idet han støttede sig på min skulder med et greb, der næsten fik mig til at skrige højt. Hans ben bevægede sig med så stor vanskelighed, som om de slet ikke tilhørte ham, og hans ord stod, heftige og halvt profetiske som de var, i en uhyggelig modsætning til den svage røst, de blev udtalt med. Han tav, indtil han var kommet til sæde på kanten af sengen.

"Den doktor har gjort det af med mig," mumlede han. "Det synger for mine ører. Læg mig ned igen."

Før jeg kunne komme ham rigtig til hjælp, var han faldet tilbage på ny i den forrige stilling, hvor han blev liggende stille en stund.

"Jim," sagde han til sidst, "du så jo den sømand i dag?"

"Sorte Hund?" spurgte jeg.

"Ja, Sorte Hund," sagde han. "Han er slem nok, men de, der sendte ham, er dog værre. – Hvis jeg nu slet ikke kan komme væk på nogen måde, og de stikker mig "den sorte plet" ud, så husk vel på, at det er min gamle skibskiste, de er efter. Du ser så at få fat i en hest, det kan du jo nok, ikke sandt? Nå, du sætter dig på hesten og rider til – ja, det må være sådan! – til den forbandede doktor-svaber og beder ham om at pibe magistraten og hele kleresiet sammen. Så vil han kunne entre dem alle om bord i *Admiral Benbow* – gamle Flints hele mandskab, mænd og drenge, alle dem, der er tilbage. Jeg var første styrmand, jeg var gamle Flints højre hånd, og jeg er den eneste, som kender stedet. Han gav mig det i Savannah, ser du, da han lå og droges med døden, ligesom jeg gjorde før. Men du

skal ikke sladre om det, undtagen de får "den sorte plet" listet på mig, eller du ser Sorte Hund igen, eller en sømand med ét ben, Jim – ham frem for alle."

"Men hvad er da "den sorte plet", Kaptajn?" spurgte jeg.

"Det er en stævning, lille Jim. Jeg skal forklare dig det, hvis de når at få den afleveret. Men nu holder du dine øjne åbne, lille Jim, så skal jeg dele lige med dig, det giver jeg dig mit ord på."

Han sludrede videre en lille tid, men hans stemme blev svagere og svagere, og kort efter, at jeg havde givet ham hans medicin, som han tog ligesom et barn med den bemærkning: "Om nogen sømand nogen sinde har trængt til det pøjt, da er det mig," faldt han til sidst i en tung, dødlignende søvn, under hvilken jeg forlod ham. Hvad jeg skulle have grebet til, hvis alt var gået godt, ved jeg ikke. Måske havde jeg i min angst fortalt doktoren det hele, for jeg gik i en dødelig skræk for, at Kaptajnen skulle fortryde, at han havde betroet mig sine hemmeligheder og gøre det af med mig. Men nu føjede det sig således, at min stakkels fader døde pludselig samme aften, og smerten over hans død trængte alt det øvrige i baggrunden. Vor store sorg, naboernes besøg, forberedelserne til begravelsen og arbejdet ved de daglige forretninger optog mig således, at jeg næppe havde tid til at tænke på Kaptajnen og endnu mindre til at være bange for ham.

Næste morgen kom han neden under og fik sit måltid som sædvanlig. Rigtig nok spiste han kun lidt, men drak – er jeg bange for – til gengæld mere rom end han plejede, for han gik selv hen og tappede af ankeret, idet han blæste gennem næsen og skulede, så ingen turde træde ham i vejen. Aftenen før begravelsen var han drukken som sædvanlig, og det var grueligt

i dette sorgens hus at høre ham vræle sine gamle, ugudelige sømandssange. Samtidig gik vi i stor angst for, at han, svag som han var, skulle styrte igen. Doktoren var pludselig blevet kaldt bort i en forretning mange mil borte, og efter min faders død kom han ikke mere ukaldet til os.

Jeg har sagt, at Kaptajnen var svag. Denne svaghed syntes ikke at ville fortage sig, men blev større for hver dag, der gik. Han stavrede op og ned ad trappen, gik fra dagligstuen og ind i skænkestuen og tilbage igen. En gang imellem stak han næsen uden for døren for at lugte havet, idet han lod hænderne glide langs med væggene for at støtte sig og åndede hurtigt og dybt som en mand, der bestiger et bjerg. Han henvendte sig aldrig specielt til mig, og det er min overbevisning, at han havde så godt som glemt sin åbenhjertighed, men han var endnu mere pirrelig og – for så vidt hans legemlige affældighed tillod det – mere heftig end nogen sinde før. Han havde anlagt sig en foruroligende vane: når han var drukken, trak han sin huggert af skeden og lagde den foran sig på bordet. Men med alt dette tog han nu mindre notits af gæsterne og syntes optaget af sine egne tanker og fantasier. En gang f. eks. begyndte han til vor store forbavselse med en hel anden røst, end den vi var vant til at høre, at istemme en slags landlig kærlighedssang, som han må have lært i sin ungdom, før han var gået til søs.

Således gik tiden, indtil dagen efter begravelsen. Det var en råkold, tåget eftermiddag, klokken var hen ved tre, og jeg stod et øjeblik i den åbne gangdør, optaget af sørgelige tanker om min stakkels fader, da jeg så en mandlig skikkelse langsomt nærme sig ude på vejen. Manden var øjensynlig blind, for han følte for sig med en stok og bar en stor, grøn skærm, der skjulte

øjnene og gik helt ned over næsen, han var dertil krumbøjet og halvvejs puklet af alderdom eller svækkelse og bar en gammel, laset sømandskappe med en hætte, der gjorde ham endnu mere vanskabt. Jeg havde aldrig før set så styg og uhyggelig en skikkelse. Han standsede lidt fra kroen, og idet han hævede stemmen, tiltalte han luften foran sig i en underlig syngende tone:

"Er her ikke en god ven, som vil sige en stakkels, blind mand, der har mistet sine øjnes dyrebare syn i ærligt forsvar af sit fødeland, England og kong Georg – Gud velsigne ham – hvor, eller i hvilken del af dette gode land han nu befinder sig?"

"De er ved *Admiral Benbow*-kroen, ved Sortebjergsvigen, min gode mand," sagde jeg.

"Jeg hører en røst – en ung røst," sagde han. "Vil du række mig din hånd, min kære, unge ven, og lede mig ind?"

Jeg rakte hånden frem, og det skrækkelige, sødttalende, øjeløse monstrum greb den øjeblikkelig med et tag så hårdt, som om den var stukket i en skruestik. I min overraskelse og skræk forsøgte jeg at trække den tilbage, men med en eneste bevægelse af armen trak den blinde mand mig helt ind til sig.

"Nu, dreng," sagde han, "før mig ind til Kaptajnen."

"Det tør jeg ikke, sir," svarede jeg, "det er vist og sandt, jeg tør ikke!"

"Nå sådan!" snerrede han "før mig ind straks, eller jeg brækker din arm!"

Og mens han talte, gav han den et tryk, som fik mig til at skrige højt af smerte.

"Sir," sagde jeg, "det er for Deres egen skyld, jeg ikke tør. Kaptajnen er ikke, som han har været før. Han sidder med en

blank huggert. En anden gentleman –"

"Kom nu, march!" afbrød han, og aldrig har jeg hørt en stemme så grusom, kold og uhyggelig, som denne blinde mands. Den kuede mig endnu mere end smerten i armen, og jeg adlød ham straks. Jeg ledte ham ind ad gangdøren, gennem skænkestuen og hen imod dagligstuen, hvor den gamle sørøver sad sløv og døsig af rom. Den blinde mand klyngede sig tæt til mig, idet han holdt mig fast med sin jernnæve og lænede sig til mig med så stor vægt, at jeg var nær ved at segne under den. "Led mig nu lige hen til ham, og når jeg står foran ham, skrig så: 'Her er en ven til dig, Bill!' Gør du det ikke, skal jeg gøre sådan ved dig," og han kneb mig i armen, så jeg troede, jeg var besvimet af smerte. Både det ene og det andet indjog mig en sådan skræk for den blinde tigger, at jeg rent glemte min frygt for Kaptajnen, og idet jeg åbnede døren til dagligstuen, råbte jeg med skælvende røst de ord, han havde befalet mig.

Den stakkels kaptajn hævede sine øjne, og hvad det ene blik lod ham se var nok til øjeblikkelig at fordrive romdunsterne og gøre ham ganske ædru. Udtrykket i hans ansigt forrådte ikke så meget skræk som dødelig sygdom. Han gjorde en bevægelse for at rejse sig, men jeg tror ikke, han havde beholdt så megen kraft tilbage, at det lod sig gøre.

"Bliv siddende, hvor du er, Bill," sagde tiggeren. "Jeg kan vel ikke se, men jeg kan høre, så snart du rører en finger. Forretninger er forretninger. Hold den venstre hånd frem. Dreng, tag fat i hans venstre håndled og bring hans hånd hen til min højre."

Vi adlød begge punktligt, og jeg så, at han fra den højre hånd, hvor han også holdt stokken, lod noget glide over i Kaptajnens

udstrakte næve, der straks lukkede sig om det.

"Nu er *det* gjort," sagde den blinde mand.

Med disse ord slap han pludselig taget i mig, og med utrolig sikkerhed og adræthed styrede han ud af skænkestuen og ud på vejen, hvor jeg kunne høre hans stoks tip-tap tabe sig i det fjerne.

Både Kaptajnen og jeg forblev målløse i nogen tid uden at kunne samle vore tanker, men langt om længe og i samme øjeblik, jeg slap hans håndled, som jeg indtil nu havde holdt fast på, trak han sin hånd ind til sig og kastede et skarpt blik på det, der lå i den.

"Klokken ti!" skreg han. "Seks timer. Så kan vi narre dem endnu!"

Dermed sprang han op.

Men næppe havde han rejst sig, før han begyndte at vakle. Han fo'r med hånden til halsen, stod et øjeblik og svinglede og faldt derpå med en forunderlig lyd så lang, han var, om på gulvet med ansigtet nedad.

Jeg styrtede straks til og råbte med det samme på moder. Men al vor travlhed var forgæves. Kaptajnen var fældet af apopleksi så hurtigt og håbløst som ved et lynslag. Jeg havde aldrig nogen sinde holdt af manden, skønt jeg rigtig nok på det sidste var begyndt at få medlidenhed med ham, men så snart jeg så, at det var forbi med ham, brød jeg – det er forunderlig at tænke sig – ud i en strøm af tårer. Det var det andet dødsfald, jeg havde set, og sorgen over det første var endnu så frisk.

Note 1:

Gule Jack: Gul feber.

4. Skibskisten

Jeg nølede naturligvis ikke med at fortælle min moder alt det, jeg vidste, og som jeg måske burde have fortalt hende for længe siden, og vi måtte sige os selv, at vi her befandt os i en vanskelig og farlig stilling. En del af mandens penge – hvis han da havde nogle – tilhørte med rette os, men det var ikke rimeligt, at Kaptajnens kammerater og fremfor alt de to størrelser, jeg havde set, Sorte Hund og den blinde tigger, ville være tilbøjelige til at give slip på noget af byttet for at betale den afdødes gæld. Havde jeg efter Kaptajnens ordre straks besteget en hest og hentet doktor Livesey, ville jeg have efterladt min moder alene og ubeskyttet, så den kunne der ikke være tale om at efterkomme. Det syntes os næsten umuligt at blive længere i huset. Kulstykkernes fald i køkkenkaminen, ja selv urets dikken fik os til at fare sammen i angst. Det lød for vore ører, som om der stadig nærmede sig fodtrin, mine tanker fo'r uroligt frem og tilbage mellem Kaptajnens lig på gulvet og den forfærdelige, blinde tigger, der nu kredsede om i vor nærhed og holdt sig rede til at komme tilbage, og alt dette fik håret til at rejse sig på mit hoved. En beslutning måtte snart tages, og til sidst blev vi da enige om, at det var bedst vi begge to gik sammen til den nærmeste landsby for at bede om hjælp. Beslutningen blev øjeblikkelig iværksat. Med blottede hoveder, som vi gik og stod, tog vi straks flugten ud i det skumrende tusmørke og den kolde tåge.

Skønt landsbyen lå ude af syne, skjult bag den næste vigs kystklipper, var den dog ikke mange hundrede alen borte, og, hvad der beroligede mig i endnu højere grad – den lå i den

modsatte retning af den vej, den blinde mand var kommet ad og – rimeligvis – igen havde bortfjernet sig. Vi var ikke mange minutter om at tilbagelægge vejen, skønt vi en gang imellem standsede for at klynge os til hinanden og lytte. Men der hørtes ingen usædvanlige lyde – kun den mumlende plasken af småbølgerne i vigen og kragernes skrigen i den nærliggende skov.

I landsbyen havde man allerede tændt lys, da vi kom dertil, og jeg skal aldrig glemme den følelse af befriende tryghed, der betog mig ved synet af det gule lysskær der skinnede ud igennem vinduer og døre, men det var også, som det snart viste sig, den bedste, ja, eneste trøst, der var at få på dette sted. Man skulle have troet, at mænd ville have skammet sig for sig selv ved det, men ikke desto mindre var det dog så, at ikke en sjæl var at formå til at følge med os tilbage til *Admiral Benbow*. Jo mere vi fortalte om vore bekymringer, jo tydeligere vi afmalede vor fare, desto fastere klyngede de sig – mænd, kvinder og børn – til deres skærmende hjem. Kaptajn Flints navn var, skønt fremmed for mig, godt nok kendt af flere af dem, og det bar stor rædsel i sit følge. Nogle af mændene, der havde været på den anden side af *Admiral Benbow*, kom desuden nu i tanker om at have set flere fremmede personer på vejen. Disse var flygtet bort ved synet af dem, og de havde derfor antaget dem for smuglere. I det mindste en af beboerne havde endvidere set en lille lugger på det sted, vi kaldte for Kitts Hole. For resten var den omstændighed, at der her var tale om Kaptajnens kammerater, nok til at kyse dem til døde. Enden på sagen blev da, at mens der var nok som var villige til at ride til dr. Livesey,

der boede i en anden retning, så var der ikke en, der dristede sig til at hjælpe os at forsvare kroen.

Man siger, at kujoneri smitter, men på den anden side er fornuftgrunde fremført i en retfærdig sag styrkende og giver mod, og da alle havde sagt, hvad han ville, sluttede min moder derfor af med en køn, lille tale til dem. Hun ville ikke, erklærede hun, prisgive de penge, som med rette tilhørte hendes faderløse dreng.

"Hvis ingen af jer tør," sagde hun, "så tør Jim og jeg. Vi vil gå tilbage den vej vi kom, og så slipper vi for at takke jer store, kællingagtige driverter. Vi vil have fat i den kiste, om det så skal koste os vort liv, og dig, mrs. Crossley, vil jeg kun bede om den pose til at bære vore ærligt fortjente penge tilbage i."

Naturligvis sagde jeg, at jeg ville gå med min moder, og naturligvis råbte de alle op om vor dumdristighed, men selv da var der ikke en af mændene, som gjorde mine til at følge os. Det højeste, de drev det til, var at give mig en ladt pistol med for det tilfælde, at vi skulle blive angrebet, samt love os, at de skulle holde sig rede med opsadlede heste for at optage os, hvis vi blev forfulgt på vort tilbagetog. Endelig blev en knøs sendt af sted til hest til dr. Livesey for at hente væbnet hjælp.

Mit hjerte hamrede vældigt, da vi to igen gik ud i den kolde aften til det farlige eventyr. Fuldmånen var ved at stå op og gloede rød gennem de øverste tågelag. Dette fremskyndede yderligere vor gang; for det var tydeligt, at inden vi kom af sted igen, ville det være næsten så lyst som ved dagen, så at enhver, der gjorde sig den ulejlighed at holde udkig, let ville kunne iagttage vort tilbagetog. Vi smuttede langs med hækkene, og til vor store lettelse nåede vi vort hjem og fik døren lukket efter os,

uden at have set eller hørt noget, som kunne ængste os yderligere.

Jeg skyndte mig at skyde slåen for, og vi stod et øjeblik i mørke og pustede ud. Vi var alene i huset – alene med den døde. Så fik moder fat i et lys fra skænken, og idet vi tog hinanden i hænderne, vovede vi os ind i dagligstuen. Han lå, som vi havde forladt ham, på ryggen, med øjnene åbne og den ene arm strakt ud.

"Træk skodderne for, Jim," hviskede moder, "måske kan de komme og kigge ind. Og nu," sagde hun, da jeg havde fået lukket for vinduerne, "nu må vi se at få fat på nøglen til *den* deroppe, men hvem af os skal røre ved ham, hvad Jim?" spurgte hun med et ængstelsens suk.

Jeg lagde mig straks ned på knæ ved siden af liget. Tæt ved dets hånd på gulvet lå et lille rundt stykke papir, sværtet på den ene side. Det måtte vel være "den sorte plet", tænkte jeg. Jeg tog det op og undersøgte det. På dets anden side stod skrevet med en fast og tydelig hånd: "Indtil kl. 10 i aften."

"De har givet ham fred indtil kl. 10 i aften, moder," sagde jeg, og netop i samme øjeblik begyndte uret at slå. Denne pludselige støj fik os til at fare sammen af rædsel, og dog forkyndte uret os et godt budskab, for det slog kun 6.

"Nå Jim," sagde hun, "det var den nøgle."

Jeg ransagede hans lommer, den ene efter den anden. Nogle fremmede småmønter, et fingerbøl, noget tråd og nogle store nåle, et stykke skipperskrå, hvoraf der nylig var bidt en ende, hans lommekniv med det krogede skaft, et lommekompas og et fyrtøj var alt, hvad jeg fandt, og jeg begyndte allerede at opgive håbet.

"Måske er den om hans hals," trøstede min moder.

Jeg bekæmpede min væmmelse og knappede hans skjorte op i halsen, og der hang ganske rigtigt den kostbare nøgle i en tynd, tjæret snor, som jeg skar over med hans egen kniv. Dette fund gav os nyt håb, og uden at vente længere skyndte vi os op ad trappen og ind i det lille kammer, hvor han havde haft sit tilhold, og hvor hans kiste havde stået siden den dag, han kom.

Udenpå lignede den en almindelig skibskiste. Initialet "**B**" var brændt ind i dens låg med et glødende jern, og dens stødte og ødelagte kanter og hjørner tydede på lang brug og rå behandling.

"Giv mig nøglen," sagde min moder, og skønt låsen var meget stiv, fik hun den dog drejet om og låget åbnet i en fart.

En gennemtrængende lugt af tobak og tjære steg op fra kistens indre, men hvad vi søgte, så vi endnu ikke noget til, for allerøverst lå et sæt meget fine stadsklæder, omhyggeligt børstede og sammenlagte. De havde aldrig været brugt, sagde min moder. Under dem traf vi en broget mængde af mange forskellige ting – en kvadrant, en tindåse, flere ruller tobak, et par prægtige pistoler, en stump råt sølv, et gammelt spansk ur og flere andre småting af ringe værdi og for det meste fremmed oprindelse, et par kompasser i messingkasser og en fem-seks sjældne vestindiske konkylier. Jeg har senere tit tænkt over, af hvad grund han egentlig førte disse konkylier med sig under sit omflakkende, forbryderiske og jagede liv.

Hidtil havde vi altså ikke fundet andet af værdi end sølvet, og det kunne vi ingen brug gøre af. Længere nede lå en gammel sømandskappe, falmet ved lang brug og plettet under mange værtshusbesøg. Min moder kastede den utålmodig til side, og

der lå så de sidste ting på bunden af kisten: en pakke, indsvøbt i olieklæder, det kunne ligne papirer, og så en lærredspose, der gav en klirrende lyd som af guld, da vi løftede på den.

"Jeg skal vise de kæltringer, at jeg er en ærlig kone," sagde min moder. "Jeg vil have mit tilgodehavende, og ikke en smule mere. Hold nu mrs. Crossleys pose op," og derpå begyndte hun at kaste pengestykkerne fra Kaptajnens pose over i den, jeg holdt, idet hun samtidig talte sammen for at kunne holde op, når den sum var nået, som Kaptajnens karvestok udviste.

Det var et besværligt og langvarigt arbejde, for mønterne var fra mange forskellige lande og af alle mulige størrelser – dubloner, louisdorer, guineas, spanske sølvkroner og Gud ved hvad, alle smidt imellem hinanden. Guinea'erne var tilmed de sjældneste, og det var de eneste, moder kunne beregne sit tilgodehavende efter.

Da vi var kommet halvvejen, lagde jeg pludselig min hånd på hendes arm, for jeg havde gennem den stille, frostklare luft hørt en lyd, der fik hjertet til at hoppe op i min hals – den blinde mands støden med stokken på den frosne jord. Lyden kom nærmere og nærmere, mens vi stod med tilbageholdt åndedræt. Derpå bankede det hårdt på skænkestuedøren, hvorefter vi kunne høre håndtaget blive drejet om, og slåen rasle, idet slynglen forsøgte at komme ind. Så blev der igen en lang tavshed både indenfor og udenfor. Endelig begyndte stokkens klapren igen, og til vor usigelige glæde døde den langsomt bort, indtil den til sidst helt hørte op.

"Moder," sagde jeg, "tag hellere det hele, og lad os komme af sted."

Jeg var nemlig sikker på, at den aflåste dør måtte vække mistanke og derfor snart ville bringe os hele banden på halsen. Men hvor taknemmelig jeg ellers var for den indskydelse at låse døren, kan ingen forstå, der ikke har mødt den skrækkelige blinde mand.

Men moder ville ikke, så bange hun end var, samtykke i at tage en penny mere end det, hun havde til gode, og lige så halsstarrig uvillig var hun til at lade sig nøje med mindre. Klokken var ikke nær syv, sagde hun. Hun kendte sin ret og den ville hun holde på. Hun skændtes endnu med mig om dette, da en kort, hvislende piben lød langt borte oppe fra bakkerne. Det var tilstrækkeligt, mere end tilstrækkeligt for os begge.

"Lad mig nøjes med det, jeg har fået," sagde hun og sprang op.

"Og jeg tager denne her i stedet for det, der mangler," sagde jeg, og snappede den i olietøj indsvøbte pakke.

I næste øjeblik famlede vi os skyndsomt ned ad trappen, idet vi efterlod lyset ved siden af den tomme kiste. I en fart fik jeg døren åbnet, hvorefter vi flygtede bort fra kroen, så hurtigt vi kunne. Det var ikke et minut for tidligt. Tågen var ved at sprede sig. Månens skin belyste allerede højderne rundt omkring, og det var kun i bunden af lavningerne og omkring ved kroen, at der endnu hang et tyndt skyslør, som kunne skjule vore første trin. Vi kunne ikke komme ret langt hen imod landsbyen, kun et lille stykke op ad vejens hævning, før vi ville blive fuldt belyst af måneskinnet. Og det var endda ikke det værste, for lyden af løbende fodtrin nåede allerede vore ører, og da vi så tilbage i den retning, hvor fra lyden kom, fik vi øje på et lys, der dinglede

frem og tilbage, mens det hurtigt nærmede sig. Røverne førte altså en lanterne med sig.

"Min dreng," sagde moder pludselig, "tag pengene og løb videre. Jeg får ondt."

At dette var den visse død for os begge, var nemt at indse. Hvor jeg forbandede naboernes krysteragtighed! hvor jeg dadlede min stakkels moder for hendes vidtdrevne ærlighed og overdrevne begærlighed, hendes dumdristighed før og hendes svaghed nu! Til alt held og lykke var vi netop kommet til den lille bro, og jeg hjalp hende, vaklende som hun var, hen til bredden af bækken, hvor hun ganske rigtigt gav et suk og faldt om i mine arme. Jeg forstår ikke selv, hvorfra jeg fik kræfter ti at klare alt dette, og jeg er også bange for at jeg tog meget hårdt og ublidt på hende, men det lykkedes mig dog at få hende slæbt ned til bækken og lidt ind under broen. Længere kunne jeg ikke få hende, for broen var alt for lav, jeg måtte kravle på hænder og fødder for dog at komme så langt ind. Der måtte vi altså blive – moder ganske hjælpeløs, og vi begge inden for røvernes hørevidde.

5. Den blinde mands endeligt

Min nysgerrighed var større end min frygt. Jeg kunne ikke blive, hvor jeg var, men krøb op ad breddens skråning. Der oppe stod en gyvelbusk, og i skjul af den kunne jeg overskue landevejen foran vort hus. Næppe havde jeg indtaget min stilling, før vore fjender begyndte at komme. Nogle skridt i forvejen løb manden med lygten, og efter ham fulgte i stærkt løb en syv-otte stykker, hvis hårde fodslag på den frosne vej kunne høres langt omkring. Tre mand af flokken løb i en række med hinanden i hænderne, og trods tågen kunne jeg skelne, at den midterste af dette trekløver måtte være den blinde tigger. I næste øjeblik røbede hans røst mig, at jeg havde ret.

"Ind med døren!" skreg han.

"Ja vel, ja vel, sir!" svarede et par stykker af dem, hvorpå der fulgte et stormløb mod *Admiral Benbow*, mens lygtebæreren fulgte bagefter. Derpå blev der et ophold, og jeg kunne høre dem tale sammen i en sagtere tone, som om de var blevet overrasket ved at finde døren åben. Opholdet varede dog kun kort, for den blinde udstødte nu igen sine ordrer. Hans stemme lød højere og højere, som om han kogte over af utålmodighed og raseri.

"Ind, ind, ind!" brølede han og forbandede dem for deres nølen.

Fire-fem af dem adlød øjeblikkelig, mens to blev tilbage på vejen hos den frygtelige tigger. Nu blev der igen et ophold, så hørtes et overraskelsens råb, og derpå råbte en stemme inde fra huset:

"Bill er død!"

Men den blinde mand begyndte igen at forbande deres sendrægtighed.

"Se at få ham ransaget no'en stykker a' jer – I tyveknægte! – De øvrige afsted op på loftet og få fat i kisten!" råbte han.

Jeg kunne høre dem buldre op ad vor gamle trappe med en trampen, der må have rystet hele huset. Kort efter hørtes nye forbavselsesudråb. Vinduet i kaptajnens værelse blev slået op med et brag og en raslen af knuste ruder, og en mand lænede sig ud, således at hoved og overkrop ragede frem i det klare månelys. Han råbte ned til den blinde tigger, der stod neden under ham på vejen:

"Pew! Der har været nogen før os. De har slået låget op og vendt op og ned på hele kramkisten!"

"Er *det* der?" brølede Pew.

"Pengene er der!"

Den blinde mand forbandede pengene.

"Flints hånd, mener jeg!" skreg han.

"Den ser vi ikke nogen steder," svarede manden.

"Halløj! Du der neden under, er den på Bill?" råbte den blinde igen.

Ved dette råb kom en anden fyr, rimeligvis ham, der var blevet neden under for at ransage Bills lig, ud i krodøren.

"Bill er allerede blevet efterset," sagde han, "ingen ting er tilbage."

"Det er krofolkene – det er den satans dreng. Havde jeg bare kradset hans øjne ud!" skreg den blinde mand Pew. "Det er ikke en time siden, de var her – de havde låst døren, da jeg ville ind. Af sted med jer gutter, spred jer omkring og se at få fat i dem."

"De har ladet lyset stå heroppe," råbte manden fra vinduet.

"Spred jer og find dem! Ryd hele bulen!" gentog Pew og slog i vejen med sin stok.

Nu fulgte der en vild hurlumhej gennem hele vor gamle kro, tunge fødder trampede hid og did, møbler væltedes, døre blev slået ind, så at det gav genlyd i klipperne, hvorefter mændene kom ud igen den ene efter den anden med den erklæring, at vi intet steds var at opdage. Men nu hørtes den samme fløjten igen, som havde forfærdet moder og mig under vor pengetælling. Den skar endnu tydeligere gennem mørket og denne gang med to stød. Jeg havde først tænkt, at det var den blinde mands krigstrompet, om jeg så må sige, der blæste til angreb, men nu begreb jeg, at det måtte være et signal fra højene ovre ad landsbyen til, og fra den virkning, det udøvede på røverne, var det tydeligt, at det advarede dem mod en sig nærmende fare.

"Der har vi Dirk igen," sagde en.

"To gange! – så er det nok bedst, vi piller a', kammerater."

"Stik du a' din kryster!" skreg Pew. "Dirk har været et fjols og en kujon alle sine dage – hvem bryder sig om ham. De må være her i nærheden, de kan ikke være langt væk. I har dem lige for næverne. Ud omkring og se efter dem, I hunde. Splitte min sjæl, at jeg dog havde mine øjne!"

Denne tordentale syntes at hjælpe, for et par af skurkene begyndte at kigge ind hist og her blandt brændestabler og skrammel, men jeg kunne godt se, at det kun var for et syns skyld, og at de samtidig skævede omkring for i tide at kunne bjærge sig fra den truende fare. De øvrige stod imidlertid tvivlrådige på vejen.

"I behøver blot at gribe til for at fange tusinder, I tosser, og endda står I der og måber. I kunne blive så rige som konger, hvis I gad se efter dem, I ved, de er her i nærheden, og så står I der og dræver! Der var ikke én af jer, der turde gå til Bill, men jeg gjorde det – jeg, en blind mand! Og nu skal jeg gå glip af gevinsten, fordi I ikke gider flytte benene! Jeg bliver til en kravlende, tiggende stymper, der må snyde og snylte sig en rom til, i stedet for at trille om i karet som en fin herre! Hvis I blot havde så meget mod som en maddike i en beskøjt, så ville I endnu kunne fange dem."

"For satan, Pew," brummede en, "vi har jo da fået dublonerne!"

"De har nok stukket det vigtigste til side," sagde en anden, "tag du georgerne, Pew, og stå ikke der og skrål."

Men Pew skrålede højere og højere ved hver af deres indvendinger, og til sidst tog hans raseri aldeles overhånd, så at han begyndte at lange ud efter dem i blinde, og hans stok smældede lydeligt på deres rygstykker.

De for deres vedkommende bandede bæstet dybt ned i Helvede, truede ham i skrækkelige udtryk og forsøgte forgæves at få fat i kæppen for at vriste den fra ham.

Denne trætte blev vor frelse, for mens striden endnu rasede, hørtes en anden lyd fra toppen af højen hen imod landsbyen – en klapren af galopperende heste. Omtrent i samme nu sås glimtet og hørtes knaldet og genlyden af et pistolskud fra hækken ved vejen. Dette var øjensynlig det sidste signal, for røverne gjorde nu kort omkring og flygtede, idet de spredte sig i alle retninger – én søværts langs med vigen, en anden skrås hen over højen osv. således, at der et halvt minut efter ikke var det

mindste spor tilbage af dem med undtagelse af Pew. Ham havde de forladt. Om det nu alene skyldtes deres panik, eller det var en hævn for hans skældsord og slag, skal jeg lade være usagt, men tilbage blev han, ravende frem og tilbage på vejen i rødglødende raseri og famlende og råbende efter sine kammerater. Til sidst stak han den forkerte vej og løb nogle få skridt forbi mig hen imod landsbyen, idet han skreg:

"Johnny, Sorte Hund, Dirk," og andre navne, "I vil da ikke forlade den gamle Pew, kammerater – den gamle Pew!"

I det samme hørtes hestenes trampen fra toppen af den nærmeste høj, og fire-fem ryttere kom til syne i månelyset, i fuld galop ned ad skråningen.

Nu fattede Pew sin fejltagelse, han udstødte et skrig, gjorde kort omkring og løb lige over mod vejgrøften, som han rullede ned i. Et sekund efter var han dog på benene igen og oppe af grøften. Aldeles forvildet slog han igen et sving ind over vejen og løb derved lige ind under den nærmeste af de fremjagende heste.

Rytteren forsøgte at frelse ham, men det var forgæves. Pew styrtede til jorden med et skrig, der hvinede langt ud i natten. De fire hestehove sparkede og trampede ham og fo'r derpå videre. Han væltede om på siden, de spændte ansigtstræk slappedes, og han rørte sig ikke mere.

Jeg sprang frem og råbte til rytterne. De var allerede ved at holde deres heste an, rædselsslagne ved, hvad der var sket, og jeg så snart, hvem det var. Den ene af dem, der holdt sig bag ved de andre, var den knøs, som var blevet sendt fra landsbyen til dr. Livesey, de øvrige var toldembedsmænd, som han havde mødt på vejen, og som han havde haft snarrådighed nok til at

anmode om hjælp. Rygterne om luggeren i Kitts Hole var kommet toldinspektøren, Dance, for øre, han havde af den grund sat sig i bevægelse og foretaget en natlig rekognoscering i omegnen af vort hjem, og det var disse omstændigheder, moder og jeg kunne takke for vor frelse.

Pew var død, stendød. Hvad moder angår, da fik vi hende bragt til landsbyen, hvor lidt koldt vand og lugtesalt snart bragte hende til bevidstheden igen. Hun havde senere intet mén af den skrækkelige oplevelse, men at hun ikke fik den regning rigtigt opgjort, blev hun ved at angre lige til sin dødsdag.

Toldinspektøren var imidlertid redet så stærkt, hesten kunne springe, ned til Kitts Hole, men hans mænd måtte først stå af hestene og famle sig ned igennem en kløft, hvor de måttet lede og undertiden støtte dyrene og var i stadig angst for overfald fra et eller andet baghold; det var derfor ikke nogen stor overraskelse eller skuffelse for dem, at de, da de endelig nåede havbredden, så luggeren hejse sejl og styre fra land. Den var dog ikke længere ude, end at han kunne praje den. En stemme fra fartøjet svarede ham og anbefalede ham at forføje sig lidt hurtigt ud af månelyset, hvis han ikke ønskede nogle lod bly i kroppen, og på samme tid fløjtede en kugle tæt forbi hans arm. Straks efter klarede luggeren den nærmeste pynt og forsvandt. Der stod nu mr. Dance, som han selv sagde, "ligesom en fisk på tørland", og det hele, han kunne gøre, var at sende et ilbud til B– for at give toldkutteren varsel.

"Og det –" sagde han "– nytter det samme som ingenting. De er kommet i sikkerhed, og der er ikke mere ved den ting at gøre. Men jeg er dog glad ved –" tilføjede han, for han havde da

allerede hørt min beretning "– at jeg kom til at træde den gode hr. Pew lidt på hans ligtorne."

Jeg fulgte med dem tilbage til *Admiral Benbow*, men hvilket syn mødte os der! Det er umuligt at forestille sig et hus i så smadret en tilstand! Om det så var uret, så var det blevet væltet af slynglerne under deres forbitrede søgen efter moder og mig, og skønt intet i virkeligheden var blevet os frataget, med undtagelse af kaptajnens pengepose og en ubetydelig sum fra pengeskuffen, så jeg dog ved det første øjekast, at vi var ruinerede.

Mr. Dance kunne intet begribe af alt dette.

"De har knebet mønten, siger du? Ja naturligvis, men hvad i Djævlens skind og ben søgte de egentlig efter, Hawkins, flere penge måske?"

"Nej sir, jeg tror ikke, det var penge," svarede jeg. "Jeg tror nok, at jeg har det, de egentlig søgte efter, i min brystlomme, og det vil jeg derfor gerne have bragt i sikkerhed, kan De nok forstå."

"Meget rigtigt, min dreng, fuldkommen rigtigt," sagde han. "Det er vel så bedst, at jeg tager det, er det ikke det, du mener?"

"Jeg troede, at dr. Livesey måske –" begyndte jeg.

"Aldeles rigtigt," afbrød han muntert, "aldeles rigtigt – en gentleman og foged. Men – siden vi taler om doktoren – det er vel det bedste, at jeg rider der om ad selv og aflægger rapport til ham eller squiren. Mr. Pew ligger jo her med næsen i vejret – ja, det er såmænd ikke, fordi jeg beklager hans død, tværtimod, men død er han nu, og folk vil straks gribe lejligheden til at komme mig til livs og snakke ondt om en kongelig

toldembedsmand, det kan du være vis på. Hvis du synes det, Hawkins, så kan du jo følge med derhen med det samme."

Jeg takkede ham hjerteligt for tilbuddet, og vi gik tilbage til landsbyen, hvor hestene stod, og mens jeg forklarede moder min hensigt, sad de andre op på dyrene.

"Dogger," sagde mr. Dance, "du har en god hest, tag knøsen der op bagved dig."

Så snart jeg var kommet til sæde og havde klamret mig fast til Doggers livrem, gav inspektøren tegn til opbrud, og flokken satte af sted i dundrende trav ad vejen til dr. Liveseys hus.

6. Kaptajnens papirer

Vi red godt til hele vejen, indtil vi holdt stille udenfor dr. Liveseys dør. Der var intet lys at opdage fra forsiden af huset.

Mr. Dance bad mig om at springe af og banke på døren, og Dogger gav mig den ene stigbøjle at stige ned ad. Døren blev straks derpå åbnet af tjenestepigen.

"Er dr. Livesey hjemme?" spurgte jeg.

"Nej," svarede hun. "Han kom hjem for nogle timer siden, men gik så kort efter op på gården for at spise til middag og tilbringe aftenen hos squiren."

"Så må vi derop, min dreng," sagde mr. Dance.

Da gården lå ganske tæt ved, steg jeg ikke til hest denne gang, men tog fat i Doggers stigrem og løb ved siden af hesten op til den store port og derefter op ad den lange, bladløse, månelyse allé mod den store hovedbygning, hvis hvide mure kastede deres skær ud over de gamle haver, der omgav den på begge sider. Her stod mr. Dance af hesten, tog mig med sig op til hovedindgangen, bankede på og blev indladt.

Tjeneren førte os ned igennem en halvmørk korridor og viste os ved enden af denne en dør, der førte ind til et stort bogværelse. Alle væggene herinde var beklædt med reoler, der på toppen var prydet med buster, og foran kaminen, hvori der blussede en lystig ild, sad squiren og dr. Livesey, dampende af hver sin pibe.

Jeg havde aldrig før set squiren så nær ved. Han var en velvoksen mand, omtrent seks fod høj og vel proportioneret, med et barsk, men åbent ansigt, vejrbidt, barket og furet under hans lange rejser. Hans øjenbryn var meget mørke og i næsten

uafbrudt bevægelse, og dette gav ham et vist lidenskabeligt præg, som dog langtfra – det så man straks – tydede på vrede eller ondskab, men kun forrådte livlighed og rastløshed.

"Kom nærmere, mr. Dance," sagde han med værdig nedladenhed.

"God aften, Dance," sagde doktoren med et nik. "En god aften også til dig, Jim. Hvilken god vind har blæst jer herind?"

Inspektøren blev stående stiv og stram og afleverede sin beretning som en dreng, der opremser sin lektie, og alt som han kom længere frem i historien, lænede de to herrer sig fremover, så på hinanden og glemte i deres forbavselse og spænding at ryge videre. Da de hørte, hvorledes moder var gået tilbage til kroen, slog dr. Livesey sig med de flade hænder på benene, og squiren råbte "bravo!" og brækkede i sin ivrighed sit lange piberør mod kamingitteret. Længe før beretningen var endt, var mr. Trelawney (det var, som man vil erindre, squirens navn) sprunget op fra sit sæde og travede op og ned ad gulvet, mens doktoren, ligesom for at høre bedre, havde taget sin pudrede paryk af og sad, for os højst mærkelig at se til, med sit eget sorte, kort afklippede hår.

"Mr. Dance," sagde squiren, da inspektøren til sidst var blevet færdig med sin rapport, "De er en brav fyr, og hvad det angår, at De har redet denne sorte, afskyelige skurk ned, så betragter jeg det som en handling, der er lige så fortjenstfuld, som om De havde trampet et skadeligt kryb ned. Og denne knøs Hawkins er jo en hel helt, kan jeg forstå. Å, Hawkins, tag og ring på den klokke, mr. Dance må have noget øl."

"Nå, Jim," sagde doktoren, da jeg havde ringet, "du har altså den skat hos dig, som kanaljerne var efter, ikke sandt?"

"Jo, her er den, sir," sagde jeg og rakte ham pakken.

Doktoren undersøgte den på alle leder og kanter, og det var godt at se, at hans fingre kløede svært efter at få den åbnet, men i stedet for at gøre dette, stak han den ganske rolig i sin frakkelomme.

"Squire," sagde han, "når Dance har fået sit øl, må han vel af sted igen i Hans Majestæts tjeneste, men Jim har jeg i sinde at beholde her, for at han kan følge med tilbage og være hos mig i nat, og med Deres tilladelse foreslår jeg, at vi får den kolde postej herind og giver ham lidt aftensmad."

"Som De vil, Livesey," sagde squiren, "Hawkins har for resten fortjent bedre aftensmad end en kold postej."

En stor duepostej blev derefter bragt ind og sat hen på et sidebord, og mens mr. Dance fik sit øl og flere komplimenter og derefter blev sendt bort, gjorde jeg et kraftigt indhug på duen, for jeg var så sulten som en ulv.

"Og nu, squire," sagde doktoren.

"Og nu, Livesey," sagde squiren akkurat på samme tid.

"En ad gangen, en ad gangen," lo dr. Livesey. "De har, antager jeg, før hørt tale om denne Flint?"

"Flint!" råbte squiren, "hørt tale om ham! Det var den blodtørstigste sørøver, som nogen sinde har bordet et skib. Sortskæg var et uskyldigt barn i sammenligning med Flint. Spanierne var så gyselig angst for ham, at jeg undertiden, forsikrer jeg Dem, var lige ved at være stolt af, at han var en englænder. Jeg har været ham så nær, at jeg med mine egne øjne så hans topsejl. Det var i nærheden af Trinidad, og den feje søn af et romfad, som jeg sejlede med, vendte øjeblikkelig om og stak ind i den første den bedste havn!"

"Nå, ja jeg har også hørt om ham her i England," sagde doktoren. "Men spørgsmålet er nu, havde han penge?"

"Penge!" råbte squiren. "Hørte De da ikke historien? Hvad tror De, disse slyngler var på jagt efter andet end penge? Hvad bryder de sig om andet end penge. Hvad tror De, de ville sætte deres elendige kroppe i vove for, når det ikke skulle være for penge?"

"Ja, det er det, vi nu snart skal få at vide," svarede doktoren. "Men De er så nederdrægtig højttalende og hed i hovedet, at jeg ikke kan få indført et eneste ord. Hvad jeg ønsker at vide, er dette: hvis jeg nu virkelig her i min lomme har nøglen til det rum, i hvilket Flint gemte sine penge, vil så denne skat beløbe sig til ret meget?"

"Om den vil!" råbte squiren, "den vil beløbe sig til så meget, at jeg, hvis vi er i besiddelse af den nøgle, De taler om, vil udruste et skib i Bristol dok, tage Dem og Hawkins med og drage ud for at lede efter skatten, om jeg så skal søge efter den et helt år."

"Nu vel," sagde doktoren, "så vil vi da, om Jim tillader det, åbne denne pakke."

Dermed tog han den frem og lagde den foran sig på bordet.

Pakken var syet sammen, og doktoren måtte derfor have sin instrumentkasse frem for at klippe stingene over med sin kirurgsaks. Den viste sig at indeholde to ting – en bog og et forseglet papir.

"Allerførst vil vi nu undersøge bogen," sagde doktoren.

Squiren og jeg kiggede begge over hans skuldre, mens han åbnede den, for dr. Livesey havde venligt vinket mig hen til sig fra sidebordet, hvor jeg havde spist, for at jeg kunne overvære undersøgelsen og deltage i glæden over dens resultater. – På

den første side var kradset nogle ord, der så ud, som om de kunne være fremkommet ved, at en ledig mand havde fået en pen i hånden og til tidsfordriv øvede sig lidt i skrivning. Der stod blandt andet "Billy Bones sin kæreste", det samme, som havde været tatoveret på Kaptajnens arm, endvidere "Mr. W. Bones, styrmand", "Ikke mere rom", "Ved Palm Key fik han det", og andre lignende brudstykker, mest enkelte og uforståelige ord. Jeg kunne ikke lade være at spekulere på, hvem det var, der havde "fået det", og hvad "det" var, han havde fået. En kniv i ryggen, måske, tænkte jeg.

"Dette er ikke meget oplysende," sagde doktoren og bladede videre.

De følgende ti-tolv sider var optaget af flere rækker forunderlige indførelser. Ved den ene ende af linjen stod datoer og ved den anden pengesummer som i sædvanlige regnskabsbøger, men i stedet for almindelige forklaringer stod der mellem dato og sum en række større og mindre kors. Den 12. juni 1745 f.eks. var en sum af syv pund tydelig nok tilfaldet bogens ejer, men der var ikke anden forklaring på, hvorledes de var tjent end seks kors. I enkelte tilfælde var der dog vedføjet en stedsbestemmelse, således f.eks. "Offe Caraccas", eller blot en opgivelse af længde og brede som f.eks. "60° 17' 20", 19° 2' 40"."

Disse regnskaber strakte sig ud over hen ved en snes år, og jo længere man kom ned i tiden, desto større blev de enkelte summer. Til sidst var de alle efter en fem-seks forkerte sammenlægninger blevet opsummeret til en stor hovedsum, ud for hvilken der stod skrevet "Bones sin bunke".

"Jeg kan hverken finde hoved eller hale på dette her," sagde dr. Livesey.

"Den ting er dog så klar som den lyse dag," råbte squiren. "Dette er naturligvis den hjerteløse hunds regnskabsbog. Disse kors står i stedet for de skibe og byer, der er blevet ødelagt eller plyndret. Summerne er skurkens andel i byttet, og hvor han har frygtet for, at han selv senere kunne mistyde sine optegnelser, har han tilføjet yderligere oplysninger. Dette "Offe Caraccas", som De ser der, betyder således rimeligvis et ulykkeligt skib, der er blevet bordet ved den nævnte kyst. Gud hjælpe de arme sjæle, som har været om bord på det – de er blevet til koraller for længe siden."

"De har ret," sagde doktoren, "således må det forstås, der kan man se, hvilken fordel det er at have rejst i sine unge dage. – Og kan De se, hvorledes summerne bliver større, efterhånden som han stiger i rang."

Med undtagelse af nogle enkelte steders længde og breddebestemmelse, optegnet på de hvide blade i slutningen af bogen samt en tavle, i hvilken værdien af franske, spanske og andre fremmede møntsorter blev angivet i engelske penge, fandtes der intet yderligere i kaptajnens notitsbog.

"En driftig mand, denne kaptajn!" sagde doktoren, "han var ikke af dem, der lod sig snyde."

"Lad os nu få fat i det andet," sagde squiren.

Papiret var forseglet på flere steder, og i stedet for signet var der brugt et fingerbøl, måske det samme, som jeg havde fundet i Kaptajnens lomme. Doktoren brød med stor forsigtighed seglene, og ud faldt et kort over en ø, med længde og breddeangivelser, lodskud og benævnelser på højder, bugter og indløb – alt så omstændeligt, som det kunne forlanges for at føre et skib til sikker ankerplads på øens kyster. Den var hen ved

ni engelske mile lang og fem mile bred og besad to fortrinlige, indelukkede havne, samt en høj, benævnet *Spyeglass Hill – Kikkerthøjen* – der var beliggende et stykke inden for det midterste punkt på den vestlige kyst. Der fandtes flere tilføjelser af en yngre dato, og blandt disse bed vi især mærke i tre kors, tegnet med rødt blæk – to i den nordlige del af øen og et mod syd-vest. Tæt ved dette sidste var med det samme røde blæk og med en lille, gnidret skrift, meget forskellig fra Kaptajnens skæve, kantede bogstaver, skrevet ordene: "Bulk of treasure here" – her ligger skattedyngen.

På bagsiden af kortet havde den samme hånd tilføjet følgende oplysninger:

> "Højt træ. Kikkerthøjens skulder i nord-nordøst, en streg til nord.
> Skeletøen i øst-sydøst til øst.
> Ti fod.
> Sølvbarrerne ligger i det nordlige gemmested. De kan findes når man fra den sorte klippe går ti favne mod syd lige i retning af den østligste af de tre småhøje.
> Våbnene findes let i sandhøjen en streg til nord for North Inlet Cape.
>
> *J. F."*

Dette var alt, hvad vi fandt. Men så kortfattet det var, og så uforståeligt det forekom mig, så opfyldte det dog både squiren og dr. Livesey med henrykkelse.

"Livesey," sagde squiren, "nu opgiver De selvfølgelig straks Deres smule praksis. I morgen rejser jeg til Bristol. Om en tre

ugers tid – tre uger! – nej, måske om fjorten dage – eller ti dage vil vi besidde det bedste skib og det mest udsøgte mandskab i hele England. Hawkins skal gå med som kahytsdreng. Sikken en kahytsdreng der kan blive af dig, Hawkins, nåda! De Livesey skal være skibslæge, og jeg er admiral. Vi tager Redruth, Joyce og Hunter med os. Vi vil nok få gunstig vind, en hurtig overfart, og det vil ikke volde os den fjerneste vanskelighed at finde stedet og pengene. Penge til at leve lystigt for – til at rulle sig i – til at spille plat og krone om, så længe det skal være."

"Trelawney," sagde doktoren, "jeg går med Dem, og jeg svarer også for Jim, og han vil bringe held med sig til foretagendet. Der er kun en mand, jeg er bange for."

"Hvem er det?" råbte squiren, "nævn den hund!"

"Det er Dem selv," svarede doktoren, "for De kan ikke holde ren mund. Vi er ikke de eneste, der kender dette papirs tilværelse. Disse fyre, som angreb kroen i nat – og de andre, som forblev om bord på luggeren, og mange flere, der ikke er langt borte herfra, har sikkert forsvoret sig på at ville gå gennem ild og vand, ja, trodse Djævelen selv for at få fat i disse penge, og de er alle sammen gudsforgåede og forvovne kroppe, som man helst skal vare sig for. Før vi er kommet om bord, tør ingen af os gå alene. Jim og jeg skal holde os sammen her, og De tager Joyce og Hunter med Dem, når De rider til Bristol. Men først og fremmest må ingen af os nævne et ord om, hvad vi her har fundet."

"Livesey," sagde squiren, "De taler altid fornuftigt. Jeg skal være så tavs som graven."

Anden bog

Skibskokken

7. Jeg går til Bristol

Der gik længere tid, end squiren havde tænkt sig, før vi var rede til at stikke i søen, og ingen af vore første planer – ikke engang den, at dr. Livesey og jeg skulle holde os sammen – kunne virkeliggøres således, som vi havde forestillet os dem. Doktoren måtte rejse til London for at få fat i en læge, der kunne overtage hans praksis. Squiren var i fuld virksomhed i Bristol, og jeg blev på gården under den gamle Redruths, skyttens, varetægt. Jeg blev næsten bevogtet som en fange, men tilbragte for øvrigt tiden med at drømme om søen og med fantasirig forudnyden af fortryllende eventyr på vidunderlige øer. Jeg grublede fra morgen til aften over kortet, hvis enkeltheder havde indprentet sig tydeligt i min erindring. Siddende ved ilden i herremandens værelse nærmede jeg mig øen fra alle mulige verdenshjørner; jeg udforskede hver tue på dens overflade. Jeg klatrede vel de tusinde gange op til toppen af den høj, som de kaldte Kikkerthøjen, og herfra beskuede jeg det vidunderligste og mest vekslende landskab. Undertiden var øen fuld af vilde, som vi kæmpede med, undertiden opfyldt af skrækkelige dyr, som forfulgte os, men intet i mine fantasier kunne dog måle sig med de underlige og tragiske hændelser, som jeg i virkeligheden allerede havde oplevet.

Således gik uge efter uge, indtil der endelig en skøn dag kom et brev, adresseret til dr. Livesey med den tilføjelse: "I tilfælde af hans fraværelse bedes det åbnet af Tom Redruth eller unge Hawkins." Vi adlød og fandt i brevet – eller rettere jeg fandt, for skytten var kun mådeligt bevendt som skriftlæser, følgende vigtige nyheder:

"Gæstgivergården "Det gamle Anker",
Bristol, 1ste marts 17..

Kære Livesey!

Da jeg ikke ved, om De opholder Dem på min gård eller i London, sender jeg enslydende breve til begge disse steder.

Skibet er købt og udrustet. Det ligger for anker, rede til at stikke i søen. De kan ikke forestille Dem en smukkere skonnert – et barn kunne føre den – drægtighed, to hundrede tons; navn, *Hispaniola*.

Jeg fik den gennem min gamle ven, Blandy, der har vist sig som et rigtigt jern til at klare forretningerne. Denne beundringsværdige fyr har slidt som et asen for at være mig til nytte, og det har for resten, må jeg sige, enhver her i Bristol, så snart de fik færten af, hvad vor rejse gjaldt – skattene mener jeg."

"Redruth," sagde jeg, idet jeg afbrød læsningen af brevet, "dette her vil ikke smage doktor Livesey. Squiren har ikke holdt tand for tunge, kan jeg se."

"Nå, har han sagt noget, har han vel haft lov til det?" brummede den gamle skytte. "Det var vel ikke godt andet, end at squire havde lov til at sige, hvad han ville, for doktor Livesey, skulle jeg mene."

Efter denne vise bemærkning opgav jeg alle yderligere forsøg på at kommentere og læste derfor videre uden at standse:

"Blandy opsnusede selv *Hispaniola*, og ved de mest brillante underhandlinger lykkedes det ham at få den rent ud for røverkøb. Der er visse folk her i Bristol, som er

mærkværdigt indtaget mod Blandy. De går endog så vidt, at de påstår, at dette fortræffelige menneske er parat til at gøre, hvad det skal være, for penge, at *Hispaniola* tilhørte ham, og at han solgte mig den for en ublu betaling – den mest åbenbare bagvaskelse. Ingen af dem tør imidlertid benægte skibets mange fortrin.

Så vidt var nu alt gået godt. Håndværksfolkene – tilriggerne, og hvad de nu hedder – var rigtig nok nogle forbistrede smølehoveder, men det blev de dog efterhånden kureret for. Det var mandskabet, der voldte mig de værste bryderier.

Jeg ønskede snesen fuld af brugelige mænd – af indfødte, helst sørøvere eller de berømte og frygtede kapergaster – og så havde jeg det mest djævelske mas med at finde blot en fem-seks stykker, indtil endelig et sandt svineheld bragte mig i forbindelse med netop den mand, jeg trængte til.

Det var en dag, da jeg stod nede ved dokken, at jeg ganske tilfældigt kom i snak med ham. Jeg fik at vide, at han var en gammel sømand, at han nu holdt værtshus, at han kendte alle sømænd i Bristol, og at han havde mistet sit helbred på landjorden og derfor nu ønskede en god hyre som kok for at kunne stikke til søs igen. Han var humpet ned til havnen den morgen, sagde han, for at lugte lidt til søen.

Jeg blev ganske rørt ved at høre på ham – det samme ville De være blevet – og af pure medlidenhed hyrede jeg ham på stedet til skibskok. Lange John Silver kaldes han, og han har mistet et ben, men dette betragter jeg nærmest

som en anbefaling, eftersom han har sat det til i sin konges tjeneste under den udødelige Hawke. Og dog får han ingen pension, Livesey. Hvad det dog er for en afskyelig tid, vi lever i!

Nå, jeg troede, at det kun var en kok, jeg havde opdaget, men det var et helt skibsmandskab, jeg havde fundet. På få dage fik Silver og jeg ved fælles hjælp sammensat en besætning af de sejeste gamle gaster, man kan tænke sig – ikke just smukke at se til, men ulke, hvis ansigter udtrykker den utæmmeligste tapperhed og forvovenhed. Jeg turde i spidsen for dem binde an med en fregat!

Lange John kasserede endog straks to af de mænd, jeg selv først havde hyret. Han overbeviste mig på et øjeblik om, at de var af den slags ferskvandssvabere, vi frem for alt måtte tage os i agt for ved et så vigtigt og farligt eventyr.

Jeg befinder mig udmærket godt, spiser som en tærsker, sover som en sten og er ved ypperligt humør, men jeg har hverken rist eller ro, før jeg hører mine gamle tjærede gutter trampe rundt i gangspillet. O-høj, hiv ankeret op og til søs! Fanden med skattene! Det er det raske sømandsliv, som jeg igen er blevet rasende opsat på. Kom derfor straks, Livesey, spild ikke en time, hvis De ellers har noget til overs for mig.

Lad Hawkins straks tage afsked med sin moder. Redruth kan følge ham derhen, og lad Dem så begge to skynde sig herned til Bristol.

John Trelawney.

Postscriptum. – Jeg fortalte Dem ikke, at Blandy, som i forbigående sagt, har påtaget sig at sende et hjælpeskib ud

efter os, hvis vi ikke er kommet tilbage inden udgangen af august, har fundet os en ganske fortræffelig kaptajn – en stivstikker, kedelig nok, men ellers i alle andre henseender en perle. Lange John Silver har opsporet os en meget duelig styrmand, en fyr ved navn Arrow. Jeg har en bådsmand, der forstår at bruge sin pibe, Livesey, og på det gode skib *Hispaniola* skal alt gå efter en snor, akkurat som på et krigsskib.

Jeg glemte også at fortælle Dem, at lange John Silver er en mand med grunker, jeg ved fra pålidelig kilde, at han har anvisninger på banker, og at han aldrig har rørt dem. Han efterlader en kone her, som skal styre bedriften, men da hun er farvet, kan det vel undskyldes, om sådan et par gamle pebersvende som De og jeg tager sig den frihed at formode, at det er kællingen, lige så meget som hans helbred, der driver ham til søs.

J. T.

P.P.S.
Hawkins må blive hos sin moder en nat over.

J. T."

Enhver vil let kunne tænke sig, hvor betaget jeg blev af spænding og utålmodighed efter at have læst dette brev. Jeg var halvt ude af mig selv af glæde og længsel, og har jeg nogen sinde foragtet et menneske, så var det gamle Tom Redruth, som ikke bestilte andet end knurre og beklage sig. Enhver af hjælpeskytterne ville med glæde være trådt i hans sted, men det var ikke efter squirens hoved, og hvad squiren ønskede, det stod

fast. Ingen anden end netop gamle Redruth turde have dristet sig til så meget som at knurre eller se surt.

Den næste morgen begav han og jeg os til fods til *Admiral Benbow*, og der fandt jeg moder ved godt helbred og mod. Kaptajnen, der i så lang tid havde været en kilde til frygt og plage, var gået til et sted, hvor måske andre plagede ham. Squiren havde ladet alting sætte i stand, skænkestuen og skiltet var begge nymalede, og der var også kommet nogle ny møbler, fremfor alt en magelig lænestol bag ved disken til moder. Han havde også fundet en dreng til hende, som skulle stå i lære og gå hende til hånde, for at hun ikke skulle savne hjælp, når jeg var rejst.

Det var først, da jeg så denne dreng, at min ny stilling rigtig gik op for mig. Hidtil havde jeg kun tænkt på, hvad der lå foran, på alle de eventyr og skatte, der ventede mig, og det, der lå bagved, hjemmet, jeg skulle forlade, havde jeg ikke skænket en tanke, men nu, ved synet af denne fremmede Klodshans, der skulle indtage min plads ved moders side, fik jeg det første anfald af sorg og tårer. Jeg tilstår med skam, at jeg hundsede den dreng som et skarn. Han var ny i tjenesten, og jeg fandt hundreder af lejligheder til at rette og sjofle ham, og jeg benyttede mig af dem i rigeligt mål.

Aftenen og natten gik, og den næste dag efter middag var Redruth og jeg på støvlerne igen, rede til at afmarchere. Jeg sagde farvel til moder og til vigen, ved hvis bred jeg havde levet, og med hvis småsten og muslingeskaller jeg havde leget, fra jeg kunne krybe. Den kære, gamle *Admiral Benbow* fik også sit levvel, skønt han nu efter at være blevet opmålt ikke var mig så dyrebar. En af mine sidste tanker gjaldt Kaptajnen, der så ofte

havde spadseret langs med bredden med sin opkrampede hat, sin arrede kind og sin gamle messingkikkert. Så drejede vi om bag den nærmeste høj, og mit gamle hjem var ude af syne.

Henad skumringen havde vi nået *Royal George* ude på heden, og her indhentede postvognen os. Jeg blev kilet ind mellem Redruth og en svær, gammel herre, og til trods for den voldsomme skrumplen og den kolde natteluft, må jeg straks være døset hen og derpå faldet i slummer og have sovet som en hund bakke op og bakke ned fra den ene poststation til den anden, for da jeg til sidst vækkedes ved et stød mellem ribbenene og åbnede mine øjne, så jeg, at vi holdt stille uden for en stor bygning i en købstadsgade, og at det allerede havde været klar dag længe.

"Hvor er vi?" spurgte jeg.

"I Bristol," sagde Tom, "gå ned!"

For bedre at kunne føre tilsyn med skonnertens udrustning havde mr. Trelawney slået sig ned i et værtshus, der lå helt ude ved dokkerne. Vejen derhen måtte vi tilbagelægge til fods, og til min store glæde gik den langs med kajerne, hvor en mangfoldighed af store og små skibe af alle nationer lå fortøjede. På et af dem stemte besætningen i med en lystig sang, mens de arbejdede; på et andet var matroserne gået til tops og hang højt over mit hoved i en rigning, der ikke syntes tykkere end edderkoppens spind. Skønt jeg havde levet ved en kyst hele mit liv, forekom det mig dog, at jeg aldrig havde kendt havet før nu. Lugten af tjære og salt syntes mig ny, og jeg stirrede på de højst forunderlige galionsfigurer, der alle var dyppet i de fjerne, store have. Endvidere så jeg mange gamle gaster med ringe i ørerne og bakkenbarter krøllet i småringe,

med tjærede parykpiske og med svajende, klodset gang, og jeg ville ikke have frydet mig mere, om jeg havde set lige så mange konger eller ærkebisper.

Og nu skulle jeg selv til søs, til søs i en skonnert, med en bådsmand, der brugte sin pibe, og syngende søfolk med parykpiske – til søs efter en ukendt ø og efter skjulte skatte!

Jeg gik endnu i disse salige drømme, da vi pludselig befandt os foran et stort værtshus og mødte squire Trelawney, fra top til tå uniformeret som søofficer, i svært blåt klæde. Han trådte netop ud ad døren med et smil på ansigtet og en kostelig efterligning af en sømands gang.

"Nå, er I der!" råbte han. "I aftes kom doktoren fra London. Bravo! Nu har vi besætningen komplet!"

"Å sir!" råbte jeg, "hvornår skal vi sejle?"

"Sejle!" sagde han, "i morgen sejler vi!"

8. Værtshuset *Kikkerten*

Da jeg havde fået noget frokost, gav squiren mig en seddel adresseret til John Silver i værtshuset *Kikkerten* og sagde, at jeg let kunne finde huset, når jeg blot fulgte bolværket langs dokkerne og passede vel på en lille sømandskro med en stor messingkikkert til skilt. Jeg kilede af sted henrykt over denne lejlighed til at få endnu flere skibe og søfolk at se, men måtte snart krydse langsommere frem mellem de mange arbejdsfolk, lastvogne og vareballer, for det var på den travleste tid af dagen. Endelig fandt jeg den omtalte lille kro.

Det var et meget indbydende lille hus. Skiltet var nymalet, vinduerne udstyrede med pæne, røde gardiner og gulvet renskuret og bestrøet med hvidt strandsand. Der var en gade på hver side af det og en åben dør ud til hver, hvilket gjorde den store, lave skænkestue meget lys og gennemskuelig ude fra, til trods for de tætte skyer af tobaksrøg, der opfyldte den. Gæsterne var næsten uden undtagelse søfolk, og deres samtale var så højrøstet, at jeg blev stående nølende ved døren, næsten bange for at træde ind.

Mens jeg stod der og betænkte mig, kom en mand ud af et sideværelse, og ved det første blik så jeg, at det måtte være Lange John. Hans ben var kappet af lige under hoften, og under den venstre skulder bar han en krykke, som han håndterede med en forbavsende behændighed, idet han hoppede omkring på den næsten ligesom en fugl. Han var meget høj og svært bygget, med et ansigt så bredt som en skinke, åbent og blegt, men klogt og smilende. Han gjorde indtryk af at være i den muntreste sindsstemning. Han hoppede om mellem bordene,

fløjtede mellem tænderne og slog de mest velsete af gæsterne på skuldrene under lystige udråb.

Nu havde jeg – for at være oprigtig – lige fra jeg første gang så Lange John omtalt i squire Trelawneys brev, gået og båret på bange anelser, idet jeg hemmeligt frygtede for, at han skulle vise sig at være den samme som den skrækkelige enbenede sømand, som jeg i så lang tid havde stået på udkig efter i gamle *Benbow*. Men et eneste blik på denne mand var nok til at befri mig fra denne frygt. Jeg havde set kaptajnen, Sorte Hund og den blinde mand Pew og troede at vide god besked om, hvorledes en sørøver skulle se ud – et meget forskelligt væsen fra denne åbne og godmodig lystige vært.

Jeg tog straks mod til mig, trådte over dørtærsklen og gik lige hen til ham, hvor han stod, støttende sig på sin krykke, og samtalede med en af gæsterne.

"Er det mr. Silver?" spurgte jeg og rakte sedlen frem.

"Ja vel, min dreng," sagde han, "det er mit navn, men hvem er du?"

Derpå kastede han et blik på squirens brev, og det gav, syntes mig, ligesom et sæt i ham.

"Å," sagde han derefter meget højt og gav mig hånden, "nu ser jeg det. Du er vor ny kahytsdreng, det glæder mig rigtig at se dig."

Og han trykkede min hånd i sin store, faste næve.

I samme øjeblik rejste en af gæsterne ovre ved den modsatte væg sig pludselig og fo'r ud ad døren. Den blev slået i efter ham, og han skyndte sig ned ad gaden og var hurtigt ude af syne. Men hans hastværk havde tiltrukket sig min opmærksomhed, og jeg genkendte ham ved første øjekast. Det var den gulblege

mand med de to afhuggede fingre, der først var kommet til kaptajnen i *Admiral Benbow*.

"Halløj! Stop ham!" råbte jeg, "det er Sorte Hund!"

"Det er mig lige fedt, hvem han er!" råbte Silver, "men han har ikke betalt sin fortæring. Harry, stik ud efter ham og hal flynderen i land!"

Den af gæsterne, som sad nærmest ved døren, sprang op og styrtede ud efter den flygtede.

"Om han så var admiral Hawke selv, så skal han betale sin regning!" råbte Silver og slap derpå min hånd. "Hvem var det ellers, du sagde, det var?" spurgte han, "Sorte – hvad for noget?"

"Hund, sir," sagde jeg. "Har mr. Trelawney ikke fortalt Dem om sørøverne? Han var en af dem."

"Sørøver!" råbte Silver. "Og det i *mit* hus! Ben, op med dig og hjælp Harry. Var han en af de skurke? Hør Morgan, var det ikke dig, der drak med ham? Hit med dig!"

Manden, som blev kaldt Morgan – en gammel gråhåret sømand – trådte hen til os, æltende skråen mellem tænderne og med et fåreagtigt forlegent udtryk i det mahognifarvede ansigt.

"Nå, Morgan," sagde Lange John med stor strenghed, "det er vel første gang, at du har prajet denne hersens Sorte – Sorte Hund – er det ikke?"

"Jo, det er sikkert," bekræftede Morgan med en respektfuld hilsen.

"Du kendte ikke hans navn – vel?"

"Nej, sir."

"Ved min moders sjæl, det er godt for dig, Tom Morgan!" udbrød værten, "for havde du været raget ind i noget af *den* slags, så var du aldrig tiere kommet til at sætte din fod inden for

min dør, det kan du drikke smeltet bly på. – Hvad sagde han ellers til dig?"

"Det ved jeg ikke rigtig sir," svarede Morgan.

"Hør, er du blevet skør i rejsningen, eller står du og gør nar af mig?" råbte Lange John. "Ved ikke rigtig, hvad! Måske du heller ikke rigtig ved, hvem det er, du taler til? Nå, frem med det, hvad våsede han om – rejser, kaptajner, skibe? Åbn flaben, hvad var det?"

"Vi – vi talte om kølhaling," svarede Morgan.

"Nå, så det var kølhaling, var det, ja, det var jo noget, der kunne passe for dig, lille Tom, og det står te' troende. Forsvind hen i din skammekrog, Tom."

Mens Morgan luskede tilbage til sin plads, betroede Silver mig i en fortrolig hvisken, der smigrede mig overordentlig:

"Det er et godt, ærligt skind, Tom Morgan, men et stort fjols. Lad os se en gang," fortsatte han med sin sædvanlige stemme – "Sorte Hund? – Nej, jeg kender ikke det navn, slet ikke. Men når jeg tænker mig rigtig om, så forekommer det mig – jo vist har jeg så – jeg har set den svaber før. Han plejede at komme her med en blind tigger, gjorde han."

"Ja, det er troligt nok, at han har gjort det," sagde jeg. "Den blinde mand kender jeg også godt. Hans navn var Pew."

"Ja, sådan hed han!" råbte Silver, der blev mere og mere ivrig. "Pew! Det var hans navn, det er vist. Han så ud som en haj, gjorde han! Uh, kunne vi nu bare få fat i den Sorte Hund, så ville kaptajn Trelawney få nyt at høre! Ben løber godt, der er kun få sømænd, der har sådan et par rundholter som ben. Han skal nok tage ham i krebsen. Han talte om kølhaling – jeg skal kølhale ham, skal jeg!"

Hele tiden, mens han således snakkede op, humpede han frem og tilbage på sin krykke i skænkestuen, slog i bordene med den fri hånd og viste så tydelige tegn til rasende indignation og ophidselse, at selv den fineste menneskekender ville have følt sig overbevist om hans vredes oprigtighed. Min mistanke var blevet genvakt ved at finde Sorte Hund i *Kikkerten*, og jeg iagttog vor fremtidige kok med ufravendt opmærksomhed. Men han var mig alt for durkdreven, øvet og på sin post, og da de to mænd kom tilbage ganske forpustede og meldte, at de havde tabt sporet i en menneskestimmel og var blevet skældt ud for tyve, ville jeg have indestået med min hals for Lange John Silver.

"Der ser De nu selv, Hawkins," sagde han, "er det nu ikke en nederdrægtig, ubehagelig historie for en mand som mig, hvad? Der er nu kaptajn Trelawney – hvad skal han nu tænke? Her har jeg haft denne fordømte søn af en hollænder siddende i mit eget hus og fyldt ham med min egen rom! Så kommer De og forklarer mig, hvad det er for en hajfisk og imens stikker han af lige for næsen af mig! Men hør nu, Hawkins, De må vidne for mig hos vor kaptajn, De er kun en knøs, det er De, men De er ligeså rask, som De er smuk, det er klart nok, det så jeg, så snart De var kommet inden for døren. Men se nu, hvad kunne jeg gøre med det gamle rundholt, som jeg humper om på? Havde det været i mine velmagtsdage, så skulle jeg have braset op side om side med ham, taget vinden fra ham og bugseret ham ind, det skulle jeg, men nu –"

Her standsede han pludselig og hans miner slappedes, som om han kom til at huske på noget andet.

"Regningen!" busede det ud af ham. "Tre glas rom! Splitte mit spant om jeg ikke helt havde glemt regningen!"

Og idet han lod sig falde ned på en bænk, brast han ud i en så hjertelig latter, at tårerne til sidst trillede ned ad hans kinder. Jeg kunne ikke lade være at falde ind med, og vi lo, så det klukkede i os og skraldede i hele huset.

"Nå, sikken en gammel sælhund jeg dog er!" udbrød han til sidst og tørrede sine kinder. "De og jeg vil nok spændes vel, Hawkins, for jeg vil være evig fordømt, om jeg vil blive regnet for mere end skibsdreng. Men kom nu – klar til at gå fra borde. Pligt er pligt, kammerater. Jeg vil tage min gamle opkrampede hat og følge med Dem til kaptajn Trelawney for at melde ham det hele. For ser De, dette her er ikke drengestreger, lille Hawkins, og hverken De eller jeg vil få, hvad jeg vil være så fri at kalde ros – for dette. Men flække mine fløjknapper! Det var en rar en med den regning."

Her begyndte han at le igen, og det så hjerteligt, at jeg – skønt jeg slet ikke kunne indse, hvad der var så grinagtigt – var nødt til på ny at stemme i med.

Under vor gang langs med kajerne gjorde han sig umage for at være så underholdende som muligt, fortalte mig om de forskellige skibe, som vi kom forbi, om deres rigning, drægtighed og hjemstavn, forklarede mig, hvad der gik for sig, hvorledes et udlossede, et andet indladede varer og et tredje blev gjort rede til at stikke til søs. Nu og da anbragte han tillige en og anden anekdote om skibe og søfolk og gentog sømandsudtryk så ofte for mig, at jeg til sidst selv kunne dem. Jeg blev mere og mere indtaget i ham og overbevist om, at han ville blive en prægtig kammerat.

Da vi kom til værtshuset, fandt vi squiren og dr. Livesey siddende sammen hver med sit glas ale, i hvilket de drak hinanden til med ønsker om en lykkelig rejse, før de gik om bord på skonnerten for at inspicere den.

Lange John fortalte dem historien fra ende til anden med et ikke ringe lune og fuldt overensstemmende med sandheden.

"Sådan gik det hele til, gjorde det ikke, hvad Hawkins?" sagde han atter og atter, og jeg måtte hver gang bekræfte hans ord.

De to herrer beklagede meget, at Sorte Hund var undsluppet, men alle sammen blev vi enige om, at der ikke var noget at gøre ved det, og efter at være blevet rost og beroliget, stak Lange John sin krykke under armen og hoppede af sted.

"Alle mand om bord kl. 4 i eftermiddag?" råbte squiren efter ham.

"Ja vel, kaptajn!" svarede kokken ude fra gaden.

"Nu, squire," sagde doktoren, "jeg har ellers ikke farlig meget fidus til Deres fund og opdagelser, men det må jeg tilstå, John Silver er en fyr, jeg kan bruge."

"Han er en sand perle," erklærede squiren.

"Og nu," tilføjede doktoren, "kan Jim vel gerne følge med os om bord, kan han ikke?"

"Jo, det er en selvfølge," sagde squiren. "Tag din hat, Hawkins, så går vi ud og ser på skibet."

9. Våben og krudt

Hispaniola lå et stykke ude, og vi måtte under galionsfigurerne og omkring agterstavnene af mange andre skibe, hvis fortøjninger snart skurede under kølen på vor båd og snart hang nedbuet over vore hoveder. Omsider lagde vi dog til ved skonnertens side og blev modtaget og hilst på, idet vi steg om bord, af styrmanden mr. Arrow, en gammel, brunet, skeløjet ulk med ringe i ørerne. Han og squiren var meget fortrolige og kammeratlige, men med kaptajnen stod mr. Trelawney – som jeg snart bemærkede – ikke på nær så god en fod.

Han var en påpassende, skarpsynet mand, denne kaptajn, der syntes misfornøjet med alt om bord. Grunden til det holdt han ikke skjult, for vi var næppe trådt ned i kahytten, før en matros stak hovedet indenfor døren og meldte:

"Kaptajn Smollett, sir, spørger om han kan komme til at tale med Dem."

"Jeg står altid til kaptajnens tjeneste, vis ham ind," sagde squiren.

Kaptajnen, der kom lige i hælene på matrosen, trådte straks ind og lukkede døren efter sig.

"Nå, kaptajn Smollett, hvad har De på samvittigheden? Alt står vel til, håber jeg – alt i orden og rede til at gå under sejl?"

"Ja vel," sagde kaptajnen, "men jeg vil nu hellere tale fra leveren, selv om det bliver ilde hørt. Jeg bryder om slet ikke dette togt, jeg synes ikke om folkene, og jeg holder ikke af officererne. Det er kort og godt, hvad jeg har på samvittigheden."

"Måske synes De heller ikke om skibet?" spurgte squiren, meget vred, kunne jeg se.

"Det kan jeg ikke sige noget om endnu, sir, eftersom jeg endnu ikke har prøvet det," sagde kaptajnen. "Det ser ud til at være en flink skude, mere kan jeg ikke sige."

"Muligvis har De heller ikke noget til overs for den, der ejer skibet," sagde squiren.

Her lagde dr. Livesey sig imellem.

"Nej, holdt nu," sagde han, "holdt nu. Hvad skal den slags spørgsmål til, som kun sætter ondt blod? Kaptajnen har sagt for meget, eller også for lidt, og jeg for mit vedkommende finder, at han bør give os en nærmere forklaring af sine ord. De bryder Dem ikke om dette togt, siger De – hvorfor?"

"Jeg er blevet antaget med, hvad vi kalder forseglede ordrer, dvs. med forpligtelse til at føre dette skib for denne gentleman, hvorhen han byder mig," sagde kaptajnen. "Hertil er intet at sige. Men nu hører jeg, at enhver af matroserne ved mere om det end jeg. Det kalder jeg ikke fair, gør De måske?"

"Nej," sagde dr. Livesey, "det gør jeg ikke."

"Dernæst hører jeg," fortsatte kaptajnen, "at rejsen gælder skatte – hører det fra anden hånd, læg vel mærke til det. – Der er altid noget fordægtigt ved den slags foretagender. Jeg ynder ikke nogen som helst skattesøgen, og fremfor alt holder jeg ikke af det, når det skal være hemmeligt, og når der så dog – undskyld mr. Trelawney – plapres ud om det til hvilken som helst papegøje."

"Silvers papegøje – er det den, De mener?" spurgte squiren.

"Nej, det var kun sådan en talemåde," svarede kaptajnen, "sladder mener jeg. Jeg antager ikke, at nogen af Dem, mine

herrer, har tænkt rigtigt over, hvad vi står i begreb med at gøre. Derfor skal jeg sige Dem min mening om det – det gælder liv eller død eller en hovedkulds flugt."

"Det er klart nok, det har De ret i," svarede dr. Livesey. "Vi sætter meget på spil, men slet så uvidende eller ubetænksomme, som De antager os for, er vi dog ikke. – De sagde endvidere, at De ikke syntes om folkene. Er det ikke gode sømænd?"

"Jeg synes ikke om dem," svarede kaptajn Smollett, "og jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig, det havde været nok så heldigt, om De havde betroet mig at udvælge dem blandt mine egne gamle folk."

"Også det kan De måske have ret i," svarede doktoren. "I det mindste burde min ven vel have taget Dem på råd med. Men denne forbigåelse – om det kan kaldes således – var uforsætlig. – Og De holder heller ikke af mr. Arrow?"

"Nej, jeg gør ikke. Det er meget muligt, han er en duelig sømand, men han er alt for meget kammerat med folkene til at være en god styrmand. En sådan må holde sig tilbage – ikke sidde og klinke med hvem som helst."

"Beskylder De ham for at drikke?" råbte squiren.

"Nej sir," svarede kaptajnen, "det er også en talemåde. Jeg mener, han er alt for familiær med dem."

"Nu vel – men for at komme til ende med dette – hvad er det så egentlig, De ønsker?" spurgte doktoren.

"De er altså, gentlemen, fast bestemt på denne rejse?"

"Så fast som jern," svarede squiren.

"Godt," sagde kaptajnen, "vil De så efter tålmodigt at have hørt på ting, som jeg ikke kan bevise, skænke mig

opmærksomhed for et par ord endnu. De er ved at stuve våben og krudt ned i det forreste lastrum. Men der er en meget god plads neden under kahytten, hvorfor ikke anbringe ammunitionen der? Det var det første. Dernæst har De i sinde at medtage fire af Deres egne husfolk, og jeg hører, at nogle af disse også skal anbringes i forrummet. Hvorfor ikke give dem køjeplads ved siden af kahytten? Det var det andet."

"Er der så mere?" spurgte Trelawney.

"En ting endnu," sagde kaptajnen. "Der har været sladret alt for meget allerede."

"Alt for meget," indrømmede doktoren.

"Jeg skal sige Dem, hvad jeg selv har hørt," fortsatte kaptajn Smollett. "De er i besiddelse af et kort over en ø. På dette kort findes der ved kors angivet, hvor skatte er nedgravet, og øens beliggenhed er –" Her nævnte han den nøjagtige længde og bredde.

"Det har jeg aldrig fortalt til en eneste sjæl!" råbte squiren.

"Besætningen ved det dog," svarede kaptajnen.

"Livesey, det må være Dem eller Hawkins!" råbte squiren.

"Det gør intet til sagen, hvem det er," svarede doktoren, og jeg kunne se, at hverken han eller kaptajnen havde synderlig tiltro til Trelawneys benægtelse.

Jeg selv havde heller ikke store tanker om squirens forsigtighed, men i dette tilfælde tror jeg dog, han havde ret, og at det ikke var fra ham, øens beliggenhed var blevet spredt ud.

"Vel, mine herrer," fortsatte kaptajnen, "jeg ved ikke, hvem der er i besiddelse af det omtalte kort, men jeg stiller det som en betingelse, at hverken jeg eller mr. Arrow får noget som helst

at vide om det. I modsat fald må jeg bede Dem om at antage en anden kaptajn i mit sted."

"Jeg ser," sagde doktoren, "at De ønsker hele denne sag indhyllet i mørke, samt at De har i sinde at omdanne skibets agterdel til en fæstning, bemandet med min vens egne husfolk og forsynet med al den om bord værende ammunition. Med andre ord – De frygter mytteri."

"Sir," sagde kaptajn Smollett, "jeg beder Dem ikke tage det ilde op – men De har ikke ret til at tillægge mig sådanne tanker eller ord. Ingen kaptajn kunne forsvare at gå til søs, hvis han havde sikker grund til at sige sådant. Hvad angår mr. Arrow, da anser jeg ham for at være fuldt pålidelig og ærlig, og flere af matroserne lige så – alt, for så vidt jeg kan have nogen mening om det. Men jeg bærer ansvaret for skibets sikkerhed og for hver sjæls liv og velfærd, der er om bord. Der går ting for sig her, som jeg ikke finder rigtige, derfor beder jeg Dem tage visse forholdsregler eller give mig min afsked. – Det er, hvad jeg havde at sige."

"Kaptajn Smollett," begyndte doktoren med et smil, "har De aldrig hørt fabelen om bjerget og musen? De må holde mig det til gode, at jeg kommer til at tænke på den. De minder mig så levende om den. Jeg vover min paryk på, at De, da De kom her ind, havde i sinde at sige mere end dette."

"Doktor," sagde kaptajnen, "De har en fin næse. Da jeg kom her ind, var det med det forsæt at skaffe mig min afsked. Jeg ventede ikke, at mr. Trelawney ville finde sig i mine ord."

"Jeg tåler heller ikke flere," råbte squiren, "og havde ikke dr. Livesey været, ville jeg for længe siden have bedt Dem gå ad helvede til. Nu har jeg imidlertid hørt på Dem. Jeg skal gøre,

som De ønsker, men jeg bryder mig ellers ikke en døjt om Deres fantasier."

"Det bliver Deres sag," svarede kaptajnen. "De skal altid finde, at jeg gør min pligt."

Dermed gik han.

"Trelawney," sagde doktoren, "tvært imod al sandsynlighed tror jeg, at det er lykkedes Dem at få i det mindste to ærlige mænd i Deres tjeneste – denne mand og John Silver."

"Silver siger jeg ja til," svarede squiren, "men hvad denne utålelige gnavpotte angår, da finder jeg hans opførsel usømandsmæssig, umandig og i højeste grad uengelsk."

"Nå, det vil tiden vise," sagde doktoren.

Da vi kom op på dækket, var mandskabet allerede begyndt at flytte krudtet og våbnene, og deres opsang med omkvædet *jo-ho* klang ud over vandet, mens kaptajnen og mr. Arrow stod hos og førte overopsynet.

Dette ny arrangement kom mig ret til pas. Hele skonnerten var blevet overhalet og set efter. I agterstavnen i den bageste del af det store lastrum var blevet indrettet seks køjepladser, og disse småkahytter stod kun i forbindelse med kabyssen og bakken ved en afspærret smal gang, der gik langs med bagbordssiden. Det havde oprindelig været påtænkt, at kaptajnen, mr. Arrow, Hunter, Joyce, doktoren og squiren skulle benytte disse seks kahytter, nu derimod blev det forandret således, at mr. Arrow og kaptajnen skulle sove på dækket i kahytskappen, der var blevet udvidet til begge sider således, at det næsten kunne kaldes en lille salon. Den var naturligvis endnu meget lav, men der var dog plads nok til at hænge to køjer op, og især styrmanden syntes meget glad ved denne

omordning. Det lod næsten til, at han også havde fattet lidt mistanke til mandskabet, men det er kun en formodning, for, som man snart skal høre, nød vi ikke længe godt af hans meninger.

Vi sled alle hårdt i det med at flytte krudtet og køjerne, da det sidste par mand og med dem Lange John lagde til ved *Hispaniola* med en lille kystbåd.

Kokken klatrede op ad falderebet så behændig som en abe, og så snart han så, hvad vi foretog os, udbrød han:

"Se, se kammerater, hvad skal det betyde?"

"Vi skal flytte krudtet, lille John," svarede en af matroserne.

"Hvad i djævelens navn skal det gøre godt for? Bliver I ved med det, så kommer vi jo ikke af sted med morgenfloden!"

"Mine ordrer!" sagde kaptajnen kort. "Vil De være så god at gå ned. Mandskabet trænger til aftensmad."

"Vel, vel sir," svarede kokken, og idet han tog til hatten, forsvandt han straks i retningen af sin kabys.

"Det er en flink sømand, kaptajn," sagde doktoren.

"Meget muligt," svarede kaptajn Smollett. "Forsigtig med det, folk – forsigtig."

Dermed løb han hen til dem, som flyttede krudtet. Pludselig opdagede han mig, der stod og undersøgte den svingbasse, vi førte midtskibs, en lang malm-nipundiger.

"Hej, du skibsdreng," råbte han, "væk derfra, ned med dig til kokken og gør nytte."

Og mens jeg skyndte mig af sted, hørte jeg ham sige ganske højt til doktoren:

"Jeg vil ikke have nogen kæledægger på mit skib."

Jeg sluttede mig i mine egne tanker i et og alt til squirens mening og hadede kaptajnen af mit ganske hjerte.

10. Sørejsen

Hele den følgende aften havde vi meget travlt med at få alle ting stuvet væk på deres plads, desuden havde vi fuldt op af besøgende, idet squirens venner, mr. Blandy og andre, kom om bord for at ønske ham lykkelig rejse og en heldig tilbagekomst. Vi havde i *Admiral Benbow* på den travleste aften aldrig haft halvt så meget at gøre, og jeg var derfor endnu dødtræt, da bådsmanden lidt før daggry stødte i piben, og mandskabet begyndte at gå rundt i gangspillet. Men selv om jeg havde været dobbelt så træt, ville jeg dog ikke have forladt dækket. Alt var så nyt og fængslende for mig – de korte kommandoråb, den skingrende skæren af piben og matrosernes ilen til deres pladser i skibslanternernes svage lys.

"Nå Barbecue, giv os en lille én," råbte en stemme.

"Lad os få den gamle," råbte en anden.

"Ja vel, kammerater," sagde Lange John, der stod ved siden med sin krykke under armen, og på en gang stemte han op med den melodi og de tilhørende ord, som jeg kendte så godt:

"Femten mand på den døde mands kiste –"

Hvorpå hele mandskabet fremdundrede i kor:

"Johoho, og en hel flaske rom!"

I det de ved det sidste "ho!" drejede gangspillet rundt med et ryk.

Trods alt det, der tog min tanke fangen, førtes jeg dog øjeblikkelig tilbage til *Admiral Benbow* og bildte mig ind i koret at kunne skelne Kaptajnens rustne røst. Men snart var ankeret hevet op over vandfladen, snart hang det dryppende ved boven, snart begyndte sejlene at bugne og landet og skibene at glide

væk på hver side, og før jeg var krøbet i køjen for at bjærge mig en times søvn, havde *Hispaniola* begyndt sin fart til skatteøen.

Jeg har ikke i sinde at beskrive denne rejse med alle dens enkeltheder. Den var i et og alt vellykket. Skibet viste sig at være en god sejler, mandskabet udmærkede sømænd, og kaptajnen forstod sine sager til gavns. Men før vi kom på højden af skatteøen, var der indtruffet et par hændelser, som det bliver nødvendigt at omtale.

For det første viste det sig straks, at mr. Arrow var endnu mere ubrugelig, end kaptajnen havde frygtet. Han havde ikke spor af herredømme over mandskabet, og folkene gjorde ved ham, hvad de lystede. Men dette var endda ikke det værste. Efter en eller to dages sejlads begyndte han at vise sig på dækket med omtåget blik, røde kinder, lallende tunge og andre ubedragelige tegn på fuldskab. Gang efter gang blev han jaget ned med knubbede ord. Undertiden faldt han og slog sig, og til andre tider lå han, så lang dagen var, i sit lille lukaf ved den ene side af kahytskappen. En gang imellem kunne han dog et par dage i træk være næsten ædru og passe sin tjeneste nogenlunde tåleligt.

Imidlertid var det os umuligt at komme efter, hvorledes han kom til spiritus. Det var skibets mysterium. Selv om vi passede nok så nøje på ham, kunne vi dog ikke løse gåden. Spurgte vi ham ligefrem om det, lo han blot, hvis han var drukken, og var han ædru, nægtede han på det højtideligste nogen sinde at smage andet end vand.

Han var ikke alene ubrugelig som styrmand, og til fortræd ved den demoraliserende indflydelse, han udøvede på mandskabet, men det var samtidig tydeligt, at det til sidst ville

ende med, at han ligefrem drak sig ihjel. Derfor var heller ingen bedrøvet, da han en mørk nat med høj søgang forsvandt pludselig og aldeles sporløst.

"Over bord!" sagde kaptajnen. "Nå, gentlemen, det sparer os for det besvær at lægge ham i jern."

Men der stod vi uden styrmand. Det blev selvfølgelig nødvendigt at lade en af de øvrige rykke op i hans plads. Bådsmanden, Job Anderson, var bedst kvalificeret, og skønt han beholdt sin gamle titel, gjorde han dog herefter tjeneste som styrmand. Mr. Trelawney var fortrolig med søen, og hans erfarenhed gjorde ham meget nyttig, for i godt vejr tog han ofte sin vagt. Kvartermesteren Israel Hands var en påpassende, villig og erfaren gammel matros, som kunne betros næsten hvad plads, det skulle være.

Han var Lange John Silvers fortroligste ven, og ved at omtale ham ledes jeg ganske naturlig til også at omtale vor kok, Barbecue, som folkene kaldte ham.

Om bord på skibet var hans krykke altid anbragt i et taljereb rundt om hans hals, for at han, så snart det krævedes, kunne have begge hænder fri. Det var en sand fornøjelse at se ham stemme foden af krykken mod et skot og støttet til det, mens han gav efter for enhver af skibets bevægelser, besørge sin køkkenforretning lige så sikkert som en tobenet kok på landjorden. Endnu mere forunderligt var det at se ham under det hårdeste vejr krydse over dækket. Han havde en line eller to fastgjort for at hjælpe sig over de bredeste steder – "Lange Johns ørenringe" – kaldte mandskabet dem, og idet han snart brugte krykken, snart slæbte den bag efter sig i taljen, fo'r han fra et sted til et andet lige så rask som nogen af de andre. Dog var der

mange af de matroser, der havde sejlet med ham før, som lydeligt udtrykte deres beklagelse over at se ham så reduceret.

"Han æ'nte noget almindeligt fjols, ham Barbecue," sagde kvartermesteren til mig. "Han har få't en god lærdom i sine unge dage og kan tale som en bog, når han får det ho'ede på, og modig, nåda – en løve er en ren flynder ved siden a' Lange John! Jeg har set ham tage fire på en gang og klaske deres ho'eder sammen – alene og med de bare næver."

Hele mandskabet respekterede og adlød ham. Han havde en særegen måde at tiltale hver især på og vidste nu og da at yde dem småtjenester. Mod mig var han altid venlig. Det fornøjede ham altid at se mig i kabyssen, som han holdt så ren som en soldaterknap. Rundt om hang de blankpolerede fade og i et hjørne hans papegøje i et bur.

"Kom med ned, Hawkins," sagde han tit, "kom med ned og slå en lille sludder a' med John. Ingen er mere velkommen end du, min søn. Sæt dig ned, så skal du høre noget. Se her er kap'n Flint – jeg har opkaldt min papegøje efter den berømte sørøver – her er kaptajn Flint, som er så velvillig at spå os god lykke på vor rejse. Gjorde du ikke, kaptajn?"

Og med stor hurtighed skreg så papegøjen op:

"Pieces of eight! Pieces of eight [Note 2)]!" indtil man skulle have troet, den måtte tabe vejret, eller til John kastede sit lommetørklæde over buret.

"Nu er *den* fugl måske over to hundrede år gammel, Hawkins – for sådan en dør næsten aldrig, og hvis nogen har set mere ondskab og ugudelighed end den, så skulle det da være Djævelen selv. Den har sejlet med selve England, den store kap'n England, sørøveren. Den har været på Madagaskar, på

Malabarkysten, i Surinam, i Providence og i Portobello. Den var med, da de fiskede de forliste sølvskibe op. Det var der, den lærte at råbe "pieces of eight" og det var ikke så sært – tænk, tre hundrede og halvtreds tusinde halede de op af dem, Hawkins! Den var med at entre den indiske vicekonges skib ved Goa, ja den var, og når du betragter den, så ville du dog bande på, det var kun en grøn unge. Men du har lugtet krudt – har du ikke, kaptajn?"

"Klar til at entre!" plejede papegøjen så at skrige.

"Du er en dejlig dreng, ja du er," sagde så kokken og gav den sukker af sin lomme. Derpå hakkede den gerne med næbbet i burets stænger og skingrede den ene ed efter den anden, hvorved den leverede bevis for al den ugudelighed, den havde hørt. "Ja vist," plejede kokken så at tilføje, "der ser du selv, man kan ikke røre ved beg uden at få sorte fingre, dreng. Hør nu hvor min stakkels uskyldige fugl bander som en bøddel, og den mener dog li'egodt ikke noget ondt med det, og derpå kan du lide. Den ville bande lige så tæt, om det var en præst, der stod for den."

Under alt dette holdt squiren og kaptajn Smollett stadig hinanden tre skridt fra livet. Squiren lagde ingenlunde skjul på sine følelser, men gav tydeligt nok til kende, at han foragtede kaptajnen. Denne på sin side talte aldrig uden først at være tiltalt, og da skarpt, tørt og med så få ord som muligt. Når han blev gået hårdt på klingen, måtte han tilstå, at hans mening om folkene syntes at have været fejlagtig, at en del af dem var så flinke, som han på nogen måde kunne fordre, og at de alle uden undtagelse havde opført sig upåklageligt. Hvad skibet angik, da var han ligefrem blevet forelsket i det. "Det ligger nærmere til

vinden end en mand har ret til at forlange af sin egen ægteviede hustru," plejede han at sige, "men," tilføjede han så bagefter, "alligevel siger jeg, vi er ikke hjemme endnu, og jeg lider ikke dette togt."

Efter en sådan udtalelse slog det aldrig fejl, at squiren drejede kort om og travede op og ned ad dækket med næsen i vejret.

"En eneste bemærkning til af den stokfisk og jeg sprækker af harme," plejede han så at sige.

Vi havde nogle enkelte hårde dravater, men de tjente kun til yderligere at fremhæve *Hispaniola*s fortræffelige egenskaber. Hver mand om bord syntes vel tilfreds, og de ville også have været meget utaknemmelige, om de havde klaget, for jeg er sikker på, at siden Noah stak i søen, er aldrig et skibs besætning blevet forkælet i den grad som vor. Der blev for et godt ord tilstået dobbelt ration af grog, næsten hveranden dag blev der givet budding i ekstraforplejning, som f.eks. når squiren hørte, at en eller anden af mandskabet holdt fødselsdag, og til stormasten var naglet en tønde fuld af æbler, som hver mand kunne gøre et greb i, når han lystede.

"Der kommer aldrig noget godt ud af det," sagde kaptajnen til dr. Livesey. "De spolerer mig mandskabet – gør dem til djævle. Det er *min* mening."

Men godt kom der alligevel af æbletønden, som man snart skal få at høre, for havde den ikke været, så var vi blevet overrumplet af forræderne uden det ringeste varsel.

Dette gik således til.

Vi var løbet op i vinden for at komme ind i passaten, der bar ned til øen, vi søgte – mere tør jeg ikke sige – og nu løb vi ned

mod den med skarpt udkig dag og nat. Det var efter vor rigeligste beregning omkring ved den sidste dag af vor udrejse. En gang i løbet af natten eller senest før næste dags middag måtte vi få skatteøen i sigte. Vi gik syd-syd-vest for en frisk brise og med en rolig sø. *Hispaniola* duvede jævnt og dyppede nu og da sit bovspryd i en skumtop. Der var sat til af sejl alt, hvad trække kunne, og enhver var i den frejdigste og muntreste stemning, fordi vi nu var så nær ved slutningen på den første del af vore eventyr.

Da jeg lige efter solnedgang var færdig med alt mit arbejde og på vejen til min køje, faldt det mig ind, at det kunne smage godt at få et æble. Jeg løb op på dækket. Den vagthavende stod længst forude for at spejde efter øen. Manden ved roret stod og fløjtede sagte ved sig selv, idet han iagttog sejlenes luffen, det var den eneste lyd, der hørtes, med undtagelse af søens skvulpen mod skibets bov og sider.

Jeg sprang ned i æbletønden og mærkede, at der nu kun var et par stykker tilbage. Men mens jeg sad der i mørke, må jeg enten være faldet i søvn ved vandets ensformige plasken og skibets vuggende bevægelser, eller i alt fald have været lige ved det, for jeg kom pludselig til mig selv, da et menneske smed sig ned med et tungt bump lige tæt ved. Det rystede i tønden, idet han lænede sine skuldre mod den, og jeg var netop i færd med at springe ud af den, da manden begyndte at tale. Det var Silvers røst, og da jeg først havde hørt en halv snes ord, ville jeg ikke for alt i verden have vist mig. Jeg blev liggende skælvende og lyttende, på en gang forfærdet og nysgerrig, for af disse få ord forstod jeg, at alle ærlige og trofaste mænd, som fandtes på

skibet, var prisgivet døden, hvis jeg ikke slap ubemærket ud af tønden.

Note 2:

Pieces of eight: En spansk sølvmønt

11. Hvad jeg hørte i æbletønden

"Nej, det var jeg ikke," sagde Silver. "Flint var kaptajn, jeg med mit træben var kvartermester. Det samme lag der fejede mit ben væk, skilte gamle Pew ved hans øjesyn. Det var en mesterdoktor, ham der ampeterede mig – fra den sorte skole, pøsfuld af latin og Gud ved hvad, men han blev dog hængt som en hund og tørret i solen ligesom de andre ved Corso Castle. Det var Roberts mænd, der måtte til vejrs. Det kommer der ud af at forandre skibsnavn – *Royal Fortuna* og så videre. Nej, når et skib en gang er døbt, så lad det blive der ved, det siger jeg. Sådan var det med *Cassandra*, der bragte os alle i god behold hjem fra Malabar, efter at England havde taget *Vicekongen af Indien*, og sådan var et også med *Walrus*, Flints gamle skude, som jeg har set tilsølet med det røde blod og færdig ved at synke af guld."

"Å!" råbte en anden stemme, fuld af beundring og tilhørende den yngste matros om bord, "han har li'egodt været nummer et a' dem alle, ham Flint!"

"Davis var også en mand, efter hvad der siges," svarede Silver. "Men ham har jeg aldrig faret med – først med England, og så med Flint, det er min historie, og nu her for min egen regning på en måde. Ni hundrede bjærgede jeg mig hos England, og to tusinde skrabede jeg sammen hos Flint – alle indsatte i banken, det er ikke dårligt for en simpel sømand. Det redder man ikke nu, de tider er forbi, og det står te' troende. Hvor er alle Englands mænd nu? Jeg ved'et ikke. Hvor er Flints? Nå – de fleste er nok kommet om bord her og slikker sig om munden efter buddingen, som de beder om en gang imellem nogle af

dem. Gamle Pew, som havde mistet sit syn og helst skulle holde sig lidt ved en side, flottede sig med tolv hundrede pund om året som en lord i Parlementet. Hvor er *han* nu? Han er død og lugerne er skalket over ham, men to år før, splitte mine spanter! da var manden ved at sulte ihjel. Han tiggede og han stjal, og han stak folk ihjel, men sulte gjorde han li'egodt."

"Ja, hvad nytter det så, alt sammen?" sagde den unge sømand.

"Det nytter ikke meget for tosser, og det står te' troende," råbte Silver. "Men hør nu, du er ung, er du, men du er dog lige så rask, som du er smuk, det så jeg straks, da jeg kastede mine øjne på dig, og derfor vil jeg tale til dig som til en mand."

Man vil forstå, hvorledes jeg blev til mode, da jeg hørte denne afskyelige gamle skurk tiltale den anden med akkurat de samme smigrende udtryk, som han havde brugt over for mig. Havde jeg kunnet, tror jeg, at jeg havde dræbt ham på stedet gennem æbletønden. Imidlertid kørte han videre kun lidet anende, at han blev beluret.

"Ser du sådan går'et til med lykkens gentlemen: De fører et hårdt liv og vover deres hals, men de æder og drikker som fedesvin, og når de er færdige med et togt, så har de hundrede pund i lommen i stedet for hundrede skilling, men hvad hjælper det? – Det meste går til rom og fjas, og så må de snart til søs igen i de gamle skjorter. Men det var ikke *den* kurs, *jeg* lagde. Jeg stak det alt sammen til side, noget her og noget der og aldrig for meget på ét sted for ikke at vække mistanke. Jeg er fyldt de halvtreds, husk det, og kommer jeg tilbage fra denne rejse, så lægger jeg bi og gi'er gentleman'en for alvor. – Det er også på tide, siger du. Å, ja, men jeg har ellers levet godt i mellemtiden,

aldrig nægtet mig selv noget, som jeg kunne have lyst til, ligget blødt og spist godt alle mine dage undtagen til søs. Og hvordan begyndte jeg? – Som simpel matros, ligesom du!"

"Vel," sagde den anden, "men nu er også alle dine andre penge fløjten, er de ikke? Du tør ikke vise dit ansigt i Bristol efter dette her."

"Oh, oh, hvor antager du egentlig de er?" spurgte Silver spottende.

"I Bristol vel, i bankerne og sådan steder," svarede hans kammerat.

"De *var*," svarede kokken; "de *var*, da vi lettede anker. Men nu har min gamle tøs taget dem ud hver og en. Og *Kikkerten* er solgt med bevilling og gæster, top og tavl, og den gamle sorte snut er allerede på vej for at møde mig. Jeg kunne gerne sige dig *hvor*, for jeg stoler på dig, men de andre kammerater kunne kanske blive misundelige."

"Men kan du nu også stole på din kone?" spurgte den anden.

"Lykkens gentlemen," svarede kokken, "har gerne kun lidt tiltro til hinanden, og deri har de ret. Men jeg har nu *min* måde at ta'e folk på. Hvis en kammerat slår slippestik på sit kabel – én, som kender mig, mener jeg, så har han faret sin længste tid her i denne verden sammen med gamle John. Der var nogle, som var bange for Pew, og nogle, der var bange for Flint, men Flint selv var bange for *mig*. Bange var han, og li'egodt en kerneka'l. Det var de vildeste gutter, var Flints, Djævelen selv ville have betakket sig for at gå til søs med dem. Nå, jeg er ingen pralhals, og du ser selv, hvor medgørlig jeg er, men mens jeg var kvartermester, jeg forsikrer dig, *lam* var for hård en benævnelse

for Flints gamle sørøvere. Jo, på gamle Johns skib, der kan du være sikker på dig selv."

"Nu skal jeg sige dig noget," svarede knøsen, "jeg syntes slet ikke om denne hersens forretning før, men nu da jeg har snakket rigtigt med dig, John, nu har du her min næve på det."

"Du er en tapper dreng og smuk oven i købet," svarede Silver og rystede hans hånd så hjerteligt, at det rystede i hele æbletønden. "Og en nydeligere galionsfigur for en lykkens gentleman har jeg aldrig kastet mine øjne på."

Nu begyndte meningen af deres tale og deres underlige udtryk efterhånden at gå op for mig. Ved en "lykkens gentleman" forstod de hverken mere eller mindre end en almindelig pirat, og den scene, jeg her havde overværet, var det sidste og afgørende forsøg på at forføre en af de ærlige matroser – måske den sidste, som var tilbage på skibet. Men i denne henseende blev jeg dog snart beroliget. Silver gav et lille fløjt, og en tredje mand kom sjokkende hen og satte sig hos de andre.

"Dick er med," sagde Silver.

"Nå, det vidste jeg sgu' nok, at Dick gik med," svarede kvartermesteren, Israel Hands røst. "Han er ikke noget fæ, Dick," og han vendte skråen og spyttede. "Men hør nu her," fortsatte han, "la' mig nu få ordenli' re'lighed på'et, Barbecue: hvor længe skal vi her gå fra og til som en ussel kadrejerbåd? Jeg har snart ha't nok a' kap'n Smollett; torden og lynild! han har hundset mig længe nok. Nu har jeg snart lyst til at komme lidt ned i kahytten og smage deres pickles og vin og alt det andet kram!"

"Israel," sagde Silver, "du er ikke noget lyst ho'de og har aldrig været det, men måske du dog kan høre et fornuftigt ord, i det mindste er dine ører store nok til det. Hør nu efter, hvad jeg si'er. Du vil nok vise mig den villighed at sove forude, og spise simpel kost og tale lidt sagte og holde dig ædru, indtil jeg gi'er singenal, og det står te' troende, min dreng!"

"Vel, jeg si'er ikke nej, gør jeg?" knurrede kvartermesteren. "Men hvad jeg si'er, det er *hvornår*? Det er, hvad jeg vil vide."

"Hvornår!" råbte Silver, "nu ved Djævlen og alle hans ærkeengle, hvis du vil ha'et at vide, skal du også få'et. Så sent, som jeg ka' gøre det, nu ved du det! Her har vi en første klasses sømand, kap'n Smollett, som fører dette velsignede skib for vos. Og så er der denne hersens squire og doktoren med et kort og sådan noget – og jeg ved Fa'en ikke, hvor det er, nej, jeg gør ikke, og du gør jo heller ikke, si'er du. Nu vel, derfor mener jeg, at denne squire og doktor ska' finde stadsen og hjælpe os at få den om bord, for Djævelen. Så kan vi altid se. Hvis jeg var sikker på jer alle, I hollænderunger, ville jeg have kap'n Smollett til at føre vos den halve vej tilbage, før jeg slog til."

"Å, vi er jo alle sammen helbefarne sømænd her om bord, skulle jeg mene," sagde Dick.

"Vi er alle sammen gode matroser, mener du," snerrede Silver. "Vi kan følge en kurs, men hvem skal sætte den? Se der er'et nok, vi rager uklar, manne. Hvis jeg stod for'et, ville jeg ha' kap'n Smollett til at føre skuden tilbage til passaten i det mindste, så ville vi let kunne gøre vores beregninger og gå i smult vande hele tiden. Men jeg kender jer. Jeg må gøre ende på det ved øen, så snart vi har fået den velsignede skat om bord, og stor skam og skade er *det*. Men I har ikke ro, før I bliver drukne

som alker. Splitte min sjæl, jeg ka' blive syg om hjertet, når jeg tænker på, at jeg bliver nødt til at sejle med sådan svinehunde som jer!"

"Så sagte, Lange John," svarede Israel, "hvem er vel kommet dig på tværs?"

"Å, hvor mange dejlige skibe tror I ikke, jeg i mine dage har været med at entre, og hvor mange raske knøse har jeg ikke set hængt op til soltørring i galgedokken?" råbte Silver, "og alt sammen for dette hastværk, dette hastværk, dette hastværk! Tro I mig, jeg har set en lille smule til søen, har jeg. Kunne I bare sætte en fornuftig kurs, en streg op i vinden, så skulle I komme til at køre i karet, skulle I. Men gudbevares! – Nej, jeg kender jer. I vil ha' skrutten fuld af rom i morgen og dingle i galgen i overmorgen."

"Ja, vi vidste jo nok alle sammen, at du gerne ville gi' kapellanen, John; men der var andre, der li'e så godt kunne styre og håndtere en skude som du," sagde Israel. "De holdt a' en lille smule sjov. De var ikke så højbenede og så dydige, men tog deres morskab som muntre gutter, hver en, når de kunne."

"Ja, vel," sagde Silver, "og må jeg spørge, hvor er de nu? Pew var a' den tønde, og han døde som en tigger. Flint var a' samme surdej, og han drak sig ihjel i Savannah. Ja vel var'et et yndigt mandskab var'et; men sig mig bare, hvor er de nu?"

"Men," spurgte Dick, "når vi nu har lagt os på tværs a' dem, hvad skal vi så siden gøre ved dem?"

"Det er et fornuftigt ord!" råbte kokken beundrende. "Det er, hvad jeg vil kalde at holde sig til sagen. Nå, hvad tror du? Sætte dem i land som marooner? Det ville England have gjort. Eller

stikke dem ihjel som svin? Sådan ville Flint eller Billy Bones have båret sig ad."

"Ja, det var Billy Bones mand for," sagde Israel. "Død mand bider ikke mer', sa'e han altid. – Å ja, nu er han selv død og har fået at vide, hvordan det smager; men om nogen sinde en grov børste er løbet ind i en havn, så var det Billy."

"Deri har du ret," sagde Silver, "rå og rede til alt. Men se nu her: Jeg er en medgørlig mand – jeg er en hel gentlemen, siger du jo, men denne gang står der noget på spil. Pligt er pligt, kammerater. Derfor er *min* dom – død! Når jeg med tiden sidder i Parlementet eller kører i min karet, så skøtter jeg ikke om, at nogen af disse søprokuratorer fra kahytten kommer ukaldet hjem og stikker næsen frem li'esom Djævlen i et Ave Marie. Gi' tid, siger jeg, men når tiden først er kommet, vel – så lad knalde."

"John," råbte kvartermesteren, "du er li'egodt en mand!"

"Det vil du sige, når du får det at se, Israel," svarede Silver. "Men en ting forlanger jeg, bare en ting – jeg vil ha' Trelawney for mig selv. Jeg vil vri'e det kalvehoved fra halsen med disse hænder. – Dick," tilføjede han, i det han pludselig brød af, "hør, spring hen efter et æble, til mig, min dreng. Jeg er blevet tør i halsen af den pibe."

Man vil kunne forstå den rædsel, der greb mig ved disse ord. Havde jeg haft styrke nok til det, ville jeg have sprunget ud af tønden og løbet ned i kahytten. Men både hjerne og lemmer var aldeles lammede. Jeg hørte Dick begynde at rejse sig, men så må der have været en, der standsede ham, og jeg hørte på ny Israels røst:

"Stop lidt! hvor gider du sidde og smaske på det ferske pøjt. Gi' vos heller en omgang rom."

"Dick," sagde Silver, "jeg stoler på dig; men jeg har for resten også sat mærke på ankeret; husk det. Dér har du nøglen, du kan ta'e et krusfuld og bringe det her op."

Skrækslagen, som jeg var, kunne jeg dog ikke lade være at tænke ved mig selv, at det måtte have været på denne måde, at mr. Arrow fik de stærke sager, som tog livet af ham.

Dick var kun borte et øjeblik, og under hans fraværelse hviskede Israel noget lige ind i kokkens øre. Jeg opfangede kun et par ord af det, men ikke desto mindre var det vigtige oplysninger, jeg således fik, for foruden flere løsrevne brudstykker, hvis mening syntes at gå ud på det samme, skelnede jeg følgende sætning: "Nej, ingen af de andre vil jeg prøve det med." – Der var altså dog endnu trofaste mænd om bord.

Da Dick vendte tilbage, tog den ene efter den anden af trekløveret kruset og drak, den ene på "god lykke", den anden "gamle Flints skål". Silver selv leverede halvt syngende følgende forsøg på en versificeret skåltale: "Skål for os selv, men nu tier I still', så får vi budding og guld, så meget som vi vil!"

I samme øjeblik skød et lysskær sig ned over mig i tønden, og da jeg så op, bemærkede jeg, at månen var kommet frem; den forsølvede mesantoppen og gød sit hvide skær over forsejlets runding.

Umiddelbart derefter lød udkigsmandens råb, "Land i sigte!"

12. Krigsråd

Straks derpå fulgte en forvirret larm af fodtrin hen over dækket. Jeg kunne høre folk tumle op af kahytten og folkenes lukaf. I en fart svippede jeg ud af tønden, dukkede ned bag forsejlet, smuttede hen imod forstavnen og kom frem på det åbne dæk, på samme tid som Hunter og dr. Livesey styrtede hen over det for at få frit udkig fra vindsiden.

Her var hele besætningen allerede samlet. En tågestrimmel var lettet næsten samtidig med, at månen var stået op. Ude i syd-vest så vi to lave høje og omtrent i en halv engelsk mils afstand og ragende op bag ved dem en tredje og større høj, hvis top endnu var indhyllet i tåge. Alle tre tegnede sig skarpt og kegleformet mod horisonten.

Alt dette så jeg næsten som i en drøm, for jeg havde endnu ikke forvundet rædslen fra før. Nu hørte jeg kaptajn Smollett udstede sine ordrer. *Hispaniola* lagde et par streger nærmere til vinden og fik derved en kurs, der satte den i stand til netop at klare øens østlige pynt.

"Og nu, manne," sagde kaptajnen, da alt igen var i orden, "sig mig nu, har nogen af jer før set dette land?"

"Det har jeg, sir," svarede Silver, "jeg har taget vand her til en koffardimand, som jeg fo'r med som kok."

"Ankerpladsen må være mod syd, bag en lille ø, antager jeg?" spurgte kaptajnen.

"Ja, sir. Skeleton Island – Skeletøen – kalder man den. Den har været et tilholdssted for sørøvere, og en matros, vi havde om bord, kendte alle de navne, de havde til de forskellige steder. Højen der mod nord kaldte de Foremast Hill – Formasthøjen.

Der ligger nemlig tre høje i en række, som løber mod syd, – for-, stor- og mesanmasten, sir. Og Stormasten, det er den store med skyen omkring, den kaldte de også gerne Spyglass eller Kikkerten, for fra den holdt de udkig, når de lagde ind ved landingsstedet for at reparere – for det var der, de reparerede deres skibe, sir, undskyld."

"Jeg har et kort her," sagde kaptajn Smollett, "se efter, om det kan passe på øen."

Lange Johns øjne brændte af begærlighed, da han greb kortet, men af papirets renhed så jeg straks, at der her beredtes ham en skuffelse. Dette var ikke det kort, som vi fandt i Billy Bones kiste, men en nøjagtig kopi, komplet i alle henseender, med navne, højder og lodskud – kun med den ene undtagelse, at de røde kors og de skrevne bemærkninger manglede. Så bitter end Silvers ærgrelse må have været, havde han dog selvbeherskelse nok til at skjule den.

"Ja, sir," sagde han, "det er rigtig nok, det er stedet og meget nøjagtig tegnet. Hvem ka' dog ha'e gjort det? Sørøverne var alt for uvidende, antager jeg. – Ah, her har vi det, Kapt. Kidds Ankergrund – det var netop sådan, min kammerat kaldte den. Der løber en stærk strøm langs med sydkysten, og den drejer om og går osse langs med den vestlige. De gjorde rigtig, sir," sagde han, "da De gik op i vinden og holdt Dem klar af øen."

"Tak," sagde kaptajn Smollett, "jeg skal nok spørge, hvis jeg vil have noget at vide. Nu kan du gå."

Jeg var meget overrasket over den koldblodighed, hvormed Silver tilstod sit kendskab til øen, og jeg tilstår, at jeg igen blev forskrækket, da jeg så ham nærme sig mig. Han vidste jo rigtig nok ikke, at jeg fra æbletønden havde beluret hans rådslagning,

men jeg havde ved den lejlighed til gengæld fattet en sådan rædsel for hans grusomhed, tvetungethed og magt, at jeg næppe kunne skjule en gysen, da han lagde sin hånd på min arm.

"Ah," sagde han, "det er et dejligt sted denne hersens ø – et dejligt sted for unge knøse at gå i land på. Du ka' bade dig, du ka' klyve i træerne, og du ka' jage geder, ka' du, og så ka' du klatre op ad de høje der, li'esom du selv var en ged. O ja, jeg bliver selv helt ung igen ved at tænke på'et. Jeg var lige ved at glemme mit træben, var jeg. Det er en dejlig ting at være ung og ha' ti tæer, og det står te' troende. Har du lyst til at gå lidt ud på opdagelser på egen hånd, så spørg bare gamle John, og han ska' også nok stikke et par stykker mad til dig, som du ka' ta'e med."

Og idet han på den mest venskabelige måde dunkede mig i ryggen, hinkede han af sted forud og gik neden under.

Kaptajn Smollett, squiren og dr. Livesey stod og talte sammen på skansen, men længselsfuld, som jeg var, efter at berette, hvad jeg havde hørt, turde jeg dog ikke afbryde dem åbenlyst. Mens jeg stod og grublede for at finde en udvej, kaldte dr. Livesey mig hen til sig. Han havde efterladt sin pibe nedenunder, og da han var en sand slave af tobak, ville han nu have mig til at hente den, men så snart jeg var nær nok til at kunne tiltale ham uden at blive hørt af de andre, begyndte jeg straks:

"Doktor, lad mig sige noget. Få kaptajnen og squiren ned i kahytten og find så på et påskud til at sende bud efter mig. Jeg har forfærdelige nyheder."

Doktoren skiftede straks farve, men i næste øjeblik var han igen herre over sig selv.

"Tak skal du have, Jim," sagde han ganske højt, som om han havde stillet mig et spørgsmål, "det var ikke andet jeg ville vide."

Derpå drejede han sig rundt på hælen og gik hen til de to andre. De talte sammen en kort tid, og skønt ingen af dem studsede, hævede røsten eller hviskede, var det dog tydeligt nok, at dr. Livesey havde meddelt dem min anmodning, for det næste, jeg hørte, var, at kaptajnen gav en ordre til Job Anderson, hvorefter alle mand blev pebet op på dækket.

"Nu manne," således talte kaptajn Smollett, "har jeg et par ord at sige jer. Den ø, vi her har for øje, er det mål, vi har styret efter. Mr. Trelawney, der, som I jo alle godt ved, er en meget rundhåndet herre, har lige nu bedt mig sige sig min mening om jer, og da jeg herpå kunne svare, at en hver mand om bord havde gjort sin pligt både oppe og nede, så godt, at jeg aldrig ønsker at få gjort den bedre – nå, så går han, doktoren og jeg nu ned i kahytten for at drikke på *jeres* sundhed og lykke, og imens vil der blive delt grog ud til jer, for at I kan drikke *vor* skål. Synes I ikke, det er pænt gjort, for det synes *jeg*. Og hvis I nu synes det samme, så vil jeg foreslå, at vi giver den mand, som er så flot med at traktere, et ordentligt leve."

Leveråbet fulgte – det var en selvfølge, men det dundrede løs så fuldt og hjerteligt, at jeg tilstår, det faldt mig vanskeligt at tro på, at det kom fra de samme mænd, der havde sammenrottet sig mod vort liv.

"Kaptajn Smollett ska' også ha'e et leve!" råbte Lange John, da det første var dødt hen.

Det blev også afgivet således, at det hørtes, det var velment.

Mens det endnu rungede, gik de tre herrer nedenunder, og ikke længe efter kom der bud, om Jim Hawkins ville komme

ned i kahytten. Jeg fandt dem alle tre siddende rundt om bordet med en flaske spansk vin og nogle rosiner foran sig, doktoren indhyllet i en sky af tobaksrøg og med sin paryk på skødet, hvilket hos ham var tegn på stærk ophidselse. Kahytsvinduet stod åbnet, for det var en varm nat, og man kunne se kølvandsstriben glinse i månelyset.

"Nå Hawkins," sagde squiren, "du har nok noget, der trykker dig – tal væk."

Jeg gjorde, som han bød, og så kortfattet, det lod sig gøre, fortalte jeg enkelthederne i Silvers samtale. Ingen af dem afbrød mig, mens jeg talte, heller ikke gjorde nogen af dem så meget som en bevægelse, men deres øjne hvilede fra først til sidst ufravendt på mit ansigt.

"Jim," sagde doktoren, da jeg var færdig, "sæt dig ned."

De nødte mig til at tage plads ved bordet hos dem, skænkede vin til mig, fyldte mine hænder med rosiner, og alle tre drak de, den ene efter den anden og med et buk for mig, min skål, udtrykte deres erkendtlighed og roste mit held og mod.

"Kaptajn," sagde squiren, "det var Dem, der havde ret, og jeg havde uret. Jeg har været et æsel, det tilstår jeg, og nu afventer jeg Deres ordrer."

"Ikke mere æsel end jeg, sir," svarede kaptajnen. "Jeg har endnu aldrig hørt om et oprørsk mandskab, som ikke ved deres opførsel har givet så tydelige varsler om mytteriet, at hver mand, der havde øjne i hovedet at se med, har kunnet opdage forræderiet i tide og tage sine forholdsregler derimod. Men denne besætning," tilføjede han, "har været mig for durkdreven."

"Kaptajn," sagde doktoren, "med Deres tilladelse, så er det Silver. Det er en mærkværdig mand."

"Han ville tage sig mærkværdig godt ud fra en rånok, sir," svarede kaptajnen. "Men alt dette er kun udenomssnak, det fører ikke til noget. Jeg ser tre eller fire afgørende punkter ved denne sag, og med mr. Trelawneys tilladelse skal jeg nævne dem."

"De, sir, er den øverstkommanderende. Det tilkommer Dem at tale først," sagde mr. Trelawney med højhed.

"Første punkt:" begyndte mr. Smollett. "Vi må handle hurtigt, for vi ikke kan vende om. Giver jeg ordre til at gå over stag, vil de øjeblikkelig rejse sig. – Andet punkt: Vi har tiden for os – i det mindste indtil skatten er fundet. – Tredje punkt: Vi har endnu trofaste mænd. Nu sir, får det komme til udbrud før eller senere, og hvad jeg foreslår, er at gribe lejligheden, når den tilbyder sig, og lade det komme til slag en skøn dag, når de mindst venter det. Vi kan, antager jeg, gøre regning på Deres husfolk, mr. Trelawney?"

"Som på mig selv," svarede squiren.

"Tre," talte kaptajnen, "vi selv dertil giver syv, når vi regner Hawkins her med. Men hvem af de andre kan vi nu regne til de ærlige matroser?"

"Rimeligvis Trelawneys egne mænd," sagde doktoren. "Dem han selv har samlet sammen, før han betroede sig til Silver."

"Nej," svarede squiren, "Hands var en af mine egne."

"Jeg troede dog, jeg kunne stole på Hands," tilføjede kaptajnen.

"Og så tænke sig, at de alle sammen er engelskmænd!" udbrød squiren. "Sir, jeg kunne gerne få i sinde at sprænge

skibet i luften!"

"Nå. gentlemen," sagde kaptajnen, "udsigterne er ganske vist ikke særlig lystelige, men vi må lade stå til og så holde skarpt udkig. Det er at forlade sig på en mand, indrømmer jeg, og det ville være behageligere at lade det komme til eksplosion straks, men det går ikke an, før vi kender vore mænd. Lad stå til og fløjt efter en god vind, det er min mening om tingene."

"Jim her," sagde doktoren, "kan hjælpe os mere end nogen anden. Folkene er ikke sky for ham, og Jim er en dreng, der har øjne og ører med sig."

"Hawkins, jeg stoler i et og alt på dig," tilføjede squiren.

Jeg begyndte at blive noget uhyggelig til mode ved dette, for jeg følte mig nærmest fuldstændig hjælpeløs. Og dog blev det ved en række af forunderlige, sammenstødende omstændigheder gennem mig, at frelsen kom.

Imidlertid kunne vi, hvor meget vi end regnede og talte, ikke få flere end syv trofaste ud af de seks og tyve, hvoraf besætningen bestod, og af disse syv var den ene en dreng, så at der af voksne mænd på vor side var seks mod deres nitten.

Tredje bog

Kysteventyr

13. Hvorledes jeg begyndte mine kysteventyr

Da jeg næste morgen kom op på dækket, var øens udseende ganske forandret. Skønt den friske brise nu fuldstændig havde lagt sig, havde vi dog tilbagelagt et godt stykke om natten og lå nu helt stille og med slappe sejl hen ved en halv mil sydøst for den lave østlige kyst. Gråfarvede skove dækkede en stor del af øen. Denne bundfarve blev dog hist og her brudt af gule sandbælter i lavningerne og af mange høje træer af nåletræsfamilien, hvis grønne toppe hævede sig op over den øvrige skov, nogle steder enkeltvis, andre steder i store klynger. Hovedfarven var dog ensformig og trist. Småbjergene løb i nøgne tinder af grå sten højt op over plantevæksten. Alle havde de en forunderlig form, og "Kikkerten", der hævede sig 3-400 fod højere end dens højeste brødre, var den forunderligste af dem alle, idet den løb jævnt op fra alle sider og derpå pludselig blev skåret glat af hen imod toppen lige som et fodstykke til en statue.

Hispaniola rullede i den svære oceandønning, så spygatterne dyppedes under vand, blokkene knirkede, roret svingede dundrende frem og tilbage, og hele skibet knagede, stønnede og hoppede som i høj sø. Jeg måtte holde mig fast ved bardunerne, og alle omgivelserne drejede sig rundt for mine øjne. Jeg var tilstrækkelig søstærk, når vi gik fremad med en ordentlig fart, men at ligge stille på ét sted og rulle rundt i søen som en flaske lærte jeg aldrig at døje uden kvalme, i særdeleshed om morgenen på fastende hjerte.

Måske var det dette, eller måske var det synet af øen med dens grå, melankolske skove, dens vilde, nøgne klippespidser

og brændingen, som vi både kunne se og høre skumme og tordne op ad den stejle bred – nok er det, at skønt solen skinnede nok så klart og muntert, skønt kystfuglene flagrede og skreg lystigt omkring os, og skønt man skulle have antaget, at jeg lige som de andre måtte være glad ved at nå land efter så lang en sørejse, så sank dog ikke desto mindre mit hjerte helt ned i mine bukser, som man siger, og fra dette første blik i land hadede jeg selve tanken om skatteøen.

Vi havde et surt morgenarbejde for os, for der var slet ingen udsigt til nogen vind, og bådene skulle derfor stikkes i søen og bemandes, og skibet varpes – dvs. halse ind ved hjælp af ankre, der blev kastet ud foran det – tre-fire mil rundt om øens yderste pynt og op ad det snævre indløb til ankerpladsen bag ved Skeletøen. Jeg sprang af egen fri vilje ned i en af bådene, hvor jeg naturligvis ellers ikke havde noget at gøre. Det var en forsmædelig hede, og folkene knurrede arrigt over dette slid. Anderson havde kommandoen over den båd, jeg var i, og i stedet for at holde folkene i ave knurrede og brummede han selv allerværst.

"Heldigvis," mumlede han med en ed, "skal dette her ikke vare for evigt."

Dette forekom mig at være et meget slemt tegn, for indtil nu var folkene gået muntert og villigt til deres arbejde, men synet af øen havde været nok til at slappe disciplinens tøjler.

Hele vejen ind stod Lange John ved styrmandens side og lodsede skibet. Han kendte indløbet lige så godt som sin egen håndflade, og skønt manden, der stod med lodlinen, stadigvæk fandt løbet dybere end angivet på kortet, betænkte John sig dog ikke et øjeblik.

"Her går en stærk strøm ud ad ved ebbetid," sagde han, "og det er den, der har skåret indløbet dybere, på en måde lige som med en spade."

Vi varpede vort fartøj op til det sted, hvor ankeret var afsat på kortet med kysten i omtrent en tredjedel mils afstand til begge sider; fastlandet til venstre og Skeletøen til højre. Bunden var her rent sand. Plasket af vort faldende anker jog skyer af fugle op, der kredsede skrigende ind over skovene, men efter mindre end et minuts forløb havde de slået sig til ro igen, og alt var tyst og stille som før.

Stedet var næsten fuldstændig landlukket og til alle sider omgivet af skove, hvis træer gik lige ned til det højeste vandstandsmærke på den flade kyst. Lidt højere oppe hævede sig amfiteatralsk de spredte høje. To småfloder, eller rettere sumpstrækninger, udtømte deres indhold i denne sø, som man godt kunne kalde det, og ved deres udløb havde vegetationen en lysere giftagtig farve. Fra skibet kunne vi ikke se noget til blokhuset eller "estakaden", pæleværket uden om, der også stod afsat på kortet, da det var skjult mellem træerne, og havde vi ikke haft kortet i hænde, ville det have ligget nærmest at antage, at vi var de første, som besøgte denne fjerne, ubeboede ø.

Ikke en vind rørte sig, og der hørtes ingen anden lyd end brændingen, som i en halv mils afstand uden om os dundrede mod klipperne og de stejle bredder. En ejendommelig stillestående lugt hang over denne ankerplads, en lugt som af fugtigt løv og rådne træstammer. Jeg lagde mærke til, at doktoren snøftede og pustede fra sig, som en, der lugter et råddent æg.

"Jeg tør ikke påstå, at der findes skatte her," sagde han, "men at der findes feber, det vil jeg holde min paryk på."

Havde folkenes opførsel i båden været foruroligende, så blev den nu, da de var kommet om bord, rent ud sagt truende. De lagde sig i grupper omkring på dækket og stak mumlende hovederne sammen. Den mindste ordre blev modtaget med skumle øjekast og mukkende og skødesløst udført. Selv de ærlige iblandt dem måtte være blevet angrebet af smitten, for der var ikke en, som undrede sig over eller irettesatte de andre. Det var tydeligt nok, at mytteriet hang over os som en tordensky.

Og det var ikke alene os fra officerskahytten, som bemærkede faren. Lange John var ivrigt på færde og gik fra gruppe til gruppe for at give formaninger og gode råd, og til den bestilling kunne vi ikke have fået en bedre. Han overgik sig selv i velvilje og høflighed og havde et sukkersødt smil til alle. Når en ordre blev givet, var John øjeblikkelig på sin krykke med det muntreste "ja vel, sir!" og når der ikke var andet at gøre, satte han i med den ene sang efter den anden, som for at skjule de andres muthed og misfornøjelse.

Af alle de skumle tegn på denne skumle eftermiddag forekom Lange Johns tydelige ængstelse os at være det værste.

Vi holdt igen krigsråd i kahytten.

"Sir," sagde kaptajnen, "hvis jeg vover at komme med en ordre til, så har vi øjeblikkelig hele banden om ørerne på os. De ser jo selv, hvorledes det står til. Får jeg andet end mutte og truende svar, hvad? Vel – kommanderer jeg videre, så vil håndspagerne blive snappet på et øjeblik, og lader jeg være, så vil Silver straks

ane uråd og forstå, at der ligger noget under, og så har vi også spillet gående. – Der er kun en mand, som kan redde os."

"Hvem er det?" spurgte squiren.

"Silver," svarede kaptajnen, "han er ikke mindre end De og jeg interesseret i, at alt foreløbig jævner sig i mindelighed. Vi må bruge ham som modgift. Når vi giver ham en lejlighed, vil han ikke undlade at snakke dem fra at forhaste sig, og hvad jeg foreslår er derfor at give ham denne lejlighed. Lad os give folkene en eftermiddags landlov. Går de alle, nu vel, så beholder vi skibet og søger med magt at holde dem borte fra det. Går ingen af dem, så må vi lukke os inde her i kahytten og stole på, at Gud vil hjælpe os at forsvare en retfærdig sag. Går nogen af dem, så vær rolig for, at Silver vil bringe dem om bord igen så tamme og fredelige som lam."

Således blev det altså bestemt. Ladte pistoler uddeltes til alle de pålidelige mænd. Hunter, Joyce og Redruth blev indviede i sagen og modtog underretningen med mindre forbavselse og mere fatning, end vi havde gjort regning på. Derpå gik kaptajnen op på dækket og talte således til mandskabet:

"Nå manne, vi har haft en varm dag og er alle trætte og ikke i det bedste lune. Et lille svip i land siger I vel ikke nej til – bådene er jo endnu i vandet. I kan tage giggerne og så mange, som har lyst, kan gå i land i eftermiddag. Jeg skal give et kanonskud en halv time før solnedgang."

Jeg tror de sølle fyre må have tænkt sig, at de ville falde over skattene, så snart de satte deres fødder på land, for knurreriet forsvandt på øjeblikket, og de sendte et hurra ind over land, så det gav genlyd fra de fjerne høje, og fugleskaren endnu en gang opskræmtes og flagrede skræppende rundt om ankerpladsen.

Kaptajnen var alt for klog til at ville stå i vejen. Han forsvandt straks af syne og overlod til Silver at arrangere landturen, og det var meget heldigt, at han gjorde det. Var han blevet på dækket, kunne han ikke længere have ladet, som han ikke forstod situationen. Den var nu så klar som dagen. Silver var den egentlige kaptajn, og det var en dejlig oprørsk bande, han havde at kommandere. De ærlige mænd – for at der endnu var sådanne om bord, var jeg ikke sen til at bemærke – må have været nogle usædvanlige tykhoveder, eller sandheden var måske snarere den, at hele mandskabet var vildledt ved førernes slette eksempel, kun at der var forskel på graden af deres fordærvelse. Nogle få var så hæderlige i grunden, at de hverken kunne ledes eller drives videre. Det er en ting at være doven og knurvoren og en anden, at bemægtige sig et skib og myrde uskyldige mænd.

Endelig var selskabet arrangeret. Seks af folkene skulle forblive om bord, og de øvrige tretten, deriblandt Silver, begyndte at gå i jollerne.

Da var det, at jeg blev grebet af den første af de forfløjne ideer, der bidrog så meget til at frelse vort liv. Når Silver lod seks mand blive tilbage, var det tydeligt, at vort parti ikke kunne bemægtige sig og forsvare skibet, men siden der kun var efterladt seks, var det lige så tydeligt, at kahytsbeboerne ikke havde påtrængende brug for min hjælp. Derfor fik jeg den tanke at gå med i land. En-to-tre var jeg entret ned ad skibssiden og over i den nærmeste gig og næsten i samme øjeblik stødte den fra.

Ikke en lagde mærke til mig, kun pligthuggeren bemærkede:

"Er det dig, Jim? Hold hovedet nede."

Men Silver, der var i den anden båd, kastede et skarpt blik over efter mig og spurgte, om det var mig, der kom ned. Fra det øjeblik af begyndte jeg at angre, hvad jeg havde gjort.

Folkene roede om kap til kysten, men da den båd, jeg var i, havde et lille forspring og var både lettere og bedre bemandet, lagde den snart den anden et godt stykke bag ved sig. Giggens stævn var stødt mod trærødderne ved bredden, jeg havde grebet en gren, svunget mig i land og var styrtet ind i den nærmeste tykning, mens Silver og de øvrige endnu var et par hundrede meter fra kysten.

"Jim, Jim," hørte jeg ham råbe.

Men man vil forstå, at jeg ikke tog mig af det. Springende og dukkende eller brydende tværs igennem løb jeg lige frem efter næsen, indtil jeg var ude af stand til at løbe længere.

14. Det første slag

Jeg var så fornøjet over at være smuttet fra Lange John, at jeg hoppede af glæde. Jeg fik lyst til rigtig at more mig, og til en begyndelse ville jeg se mig godt om på denne mærkværdige ø.

Jeg havde passeret en sumpstrækning bevokset med pile, siv og mange løjerlige, udenlandske sumpvækster og var nu nået ind på en åben, bølgeformig, sandet strækning hen ved en mil lang og kun hist og her overskygget af enkeltstående fyrretræer samt smålunde af vredne, knudrede træer, hvis stammer mindede en hel del om egens, men hvis løv var helt lysegråt som pilens. Ved den modsatte ende af denne slette hævede sig et af øens småbjerge, hvis top kronedes af to forunderligt sønderrevne tinder, der glinsede livligt i solen.

Jeg følte her for første gang opdagerens glæde. Øen var ubeboet, kammeraterne havde jeg efterladt bag ved mig, og foran mig var ingen andre levende skabninger end dem, der hørte til den stumme dyreverden. Jeg strejfede hid og did mellem træerne. Hist og her fandt jeg ukendte, blomstrende planter og nu og da stødte jeg på slanger. En af dem rejste sit hoved bag en klippekant og hvæsede ad mig med en lyd, ikke ulig en skrattende top. Jeg tænkte kun lidet over, at det var en dødbringende fjende, og at denne lyd var den bekendte klapren.

Derefter kom jeg til en tykning, dannet af disse egelignende træer – stedsegrønne ege hørte jeg dem senere benævne – som med forunderlig forgrening buskede sig lavt nede ved sandet ligesom brombærranker og dækkede med løvet så tæt som et tag. Denne tykning strakte sig ned fra toppen af en af de sandede småhøje, den spredte sig og hævede sig mere i højden,

jo længere den strakte sig, indtil den nåede den yderste omkreds af den brede, rørbevoksede sump, gennem hvilken den nærmeste af de to småfloder fandt vej til vor ankerplads. Sumpen dampede i det stegende solskin, så at omridset af *Kikkerten* flimrede og bølgede gennem en tåge.

Pludselig begyndte der at blive levende imellem rørene og sivene. En vildand fløj op med en bange rappen, en anden fulgte efter, og snart hævede sig over hele sumpen en sky af fugle, baskende med vingerne og skrigende af fuld hals. Jeg sluttede straks, at nogle af mine kammerater måtte nærme sig kanten af sumpen. Jeg tog da heller ikke fejl, for snart hørte jeg langt borte en dæmpet lyd af en menneskelig stemme, der, eftersom jeg lyttede, kom nærmere og blev tydeligere.

Dette indjog mig en del skræk, og jeg kravlede ind i skjul under det nærmeste egekrat. Der lagde jeg mig og lyttede, så stille som en mus.

En anden stemme gav nu svar, og derpå begyndte den første, som jeg nu kunne skelne var Silvers, med en lang forklaring, der vældede frem i en lang strøm og kun nu og da blev afbrudt af den anden. Det fremgik af deres tonefald, at samtalen måtte være meget alvorlig, ja, næsten rasende, men de enkelte ord kunne jeg ikke skelne der, hvor jeg lå.

Til sidst syntes de samtalende at være faldet til ro. Rimeligvis havde de sat sig ned, for ikke alene kom de ikke nærmere, men fuglene begyndte også at blive mere rolige og dale ned igen til deres reder imellem sivene.

I det samme begyndte jeg at bebrejde mig selv, at jeg forsømte min pligt. Når jeg nu en gang havde været så dumdristig at gå i land med disse kæltringer, så var det

mindste, jeg kunne gøre, da at belure dem under deres rådslagninger. Jeg følte en bydende forpligtelse til at liste mig så nær til dem, som det kunne lade sig gøre, i skjul af disse tjenstvilligt dækkende træer.

Det var let at bestemme den retning, i hvilken de to talende skulle søges, ikke alene ved lyden af deres stemmer, men også ved uroen blandt de fugle, som endnu kredsede larmende over de ubudne gæsters hoved.

Kravlende på alle fire nærmede jeg mig dem langsomt, men vedholdende, indtil jeg ved at hæve hovedet op til en åbning i det tætte løvværk, kunne se frit lige ned i en lille grøn dal, tæt bevokset med træer, ved siden af sumpen, hvor Lange John Silver og en anden af mandskabet stod og talte sammen ansigt til ansigt.

Sollyset faldt fuldt på dem. Silver havde kastet sin hat ned på jorden ved siden af sig, og hans store, glatte, røde ansigt, der skinnede af hede, var med en slags bedende udtryk løftet lige mod den anden.

"Kammerat," sagde han, "det er jo ene og alene for din egen skyld, det er til dit eget bedste, og det står te' troende! Hvis det ikke var, fordi jeg ville dit vel, hvorfor tror du så, jeg stod her og advarede dig? Gå løs, det gør'et, du kan hverken gøre fra eller til, men det er for at redde din hals, at jeg taler med dig om det, og hvis en af de andre vildbasser vidste det, hvordan tror du så, det ville gå mig, hvad, sig mig det, hvordan tror du så, det ville gå mig?"

"Silver," sagde den anden mand, og jeg lagde mærke til, at han ikke alene var rød i ansigtet, men talte så hæst som en ravn, og hans røst skælvede desuden som en synders for sin dommer.

– "Silver," sagde han, "du er snart en gammel mand, og du er ærlig eller har i det mindste ord for at være det, og så har du penge, hvad vi andre stakkels sømænd ikke har, og du er modig, eller også må jeg tage meget fejl, og så vil du endda fortælle mig, at du har måttet ladet dig lede på afveje af sådan et komplot af svabere. Nej, såmænd har du ej! Så sandt Gud ser mig, jeg vil hellere miste min hånd. Hvis jeg forlader min pligt –"

Han blev pludselig afbrudt af en larm. Jeg havde her opdaget én af de ærlige blandt mandskabet, og i samme øjeblik kom der nu vidnesbyrd om en anden. Langt borte midt ude i sumpen rejste sig et angstens råb, derpå endnu et og så et rædselsfuldt, langtrukkent skrig. *Kikkertens* bratte sider kastede lyden af dette skrig tilbage en halv snes gange, hele sumpens fugleskare hævede sig igen og formørkede luften, mens de fyldte den med deres støj; men længe efter, at stilheden på ny havde sænket sig over den jomfruelige jord, hørte jeg endnu dette dødsskrig runge i mine ører.

Tom var sprunget op ved råbet ligesom en hest, der pludselig føler sporerne i siden, men Silver havde ikke forandret en mine. Han blev stående, hvor han stod, støttende sig let på sin krykke og stirrende på den anden som en slange, der belaver sig på at kaste sig frem.

"John," sagde den ærlige sømand og udstrakte hånden.

"Ned med hånden!" skreg Silver og gjorde et langt spring tilbage med en sikkerhed og kraft som en øvet gymnast.

"Ned med hånden – nu, som du vil, John Silver," sagde den anden. "Det er kun din onde samvittighed, der kan gøre dig bange for mig. Men i Himlens navn, sig mig, hvad var *det*?"

"*Det*?" svarede Silver, og antog sit sædvanlige smil, der dog var lidt mattere end ellers, mens hans øjne skinnede som to små glasperler i det brede ansigt. "*Det*? – Å, jeg antager næsten, det har været Alan."

Ved disse ord fo'r den trofaste Tom op i heltemodig harme.

"Alan!" råbte han, "så har han ladet sit liv som en trofast sømand! Men du, John Silver! – Længe har jeg kaldt dig for min kammerat, men med kammeratskabet er det nu forbi. Om jeg end skal dø som en hund, så vil jeg dø for min pligt. Du har dræbt Alan, det skønner jeg nu. Dræb kun også mig, om du kan. Men jeg foragter dig."

Dermed vendte den brave fyr kokken ryggen og tog retning lige mod stranden. Men han skulle ikke nå langt. Med et skrig greb John fat i en gren, og idet han støttede sig til den, snappede han krykken ud af armhulen og slyngede den som et kastevåben susende gennem luften. Med spidsen foran og med frygtelig kraft ramte den stakkels Tom midt på ryggen, lige mellem skuldrene. Hans hænder fløj op, han gav et gisp og faldt.

Om han var såret meget eller lidt, blev der ikke lejlighed til at afgøre, men fra lyden at dømme, var hans ryg blevet brækket af slaget. Og der blev ikke givet ham tid til at sunde sig. I næste øjeblik var Silver så adræt som en abe og dog uden krykke, på sit ene ben faret hen til ham og havde begravet sin kniv to gange til skaftet i den forsvarsløses krop. Fra mit skjul kunne jeg høre ham puste lydeligt og dybt, idet han udførte sin niddingsdåd.

Jeg ved ikke bestemt, hvad det er at besvime, men *det* ved jeg, at hele jorden i de næste øjeblikke svømmede omkring for mig i en hvirvlende tåge; Silver og fuglene og den høje top på

Kikkerten drejede rundt og rundt og slog kolbøtter for mine øjne. Alle slags klokker ringede, og fjerne røster klang for mine ører.

Da jeg igen kom til mig selv, havde uhyret samlet sig; krykken var på ny kommet under armen, og hatten på hovedet. Lige foran ham på grønsværen lå Tom ubevægelig. Men morderen skænkede ham næppe et øjekast; han havde kun travlt med at tørre sin blodige kniv af på en tot græs. Ellers var alt uforandret. Solen skinnede lige ubarmhjertig stegende på den dampende sump og de spidse bjergtinder, og det var knap, jeg kunne forstå, at mordet virkelig var begået, og et menneskeliv så grusomt og brat afsluttet for et øjeblik siden og lige for mine øjne.

Men nu stak John hånden i lommen, trak en fløjte frem og frembragte på den flere afmålte stød, som skar hvinende igennem den dampfyldte luft. Meningen med dette signal kunne jeg naturligvis ikke vide, men det vakte øjeblikkelig min frygt. Der ville komme flere mænd. Jeg kunne blive opdaget. De havde allerede fældet to af de ærlige mænd. Efter Alan og Tom ville turen vel sagtens komme til mig.

Jeg begyndte derfor straks tilbagetoget og kravlede bort igen så hurtigt og stille, det lod sig gøre, til den mere åbne del af skoven. Mens jeg gjorde så, kunne jeg høre tilråb blive vekslet mellem den gamle sørøver og hans kammerater, og disse faretruende prajninger lånte mig vinger. Så snart jeg var klar af tykningen, løb jeg, som jeg aldrig har løbet før, idet jeg næppe nok brød mig om retningen af min flugt, så længe den kun førte mig bort fra morderne, og mens jeg løb, voksede frygten i mig, så at den til sidst blev til et slags vanvid.

Men kunne nogen vel også være sikrere fortabt end jeg? Når kanonskuddet lød, hvorledes skulle jeg så vove at gå ned til båden, midt ind mellem disse djævle, der endnu røg af deres ofres blod? Ville ikke den første, der så mig, vride halsen om på mig som på en gås? Ville ikke min fraværelse alene vidne tydeligt nok for dem om min skræk og derved tillige om min skæbnesvangre viden? Alt var nu forbi, tænkte jeg. Farvel *Hispaniola*, farvel squire, farvel doktor og farvel kaptajn! Der var nu ikke andet tilbage for mig end hungersdøden eller døden for oprørernes hånd.

Alt imens disse tanker for igennem mit hoved i vild rækkefølge, vedblev jeg at løbe, og uden at lægge mærke til det, var jeg kommet hen i nærheden af den lille høj med de to tinder og befandt mig her på en strækning af øen, hvor egene voksede med større mellemrum og i det hele mere lignede skovtræer i form og størrelse. Blandet mellem dem hævede sig enkelte spredte fyrretræer, nogle et halvt hundrede, andre hen ved halvfjerds fod høje. Luften her syntes også friskere og mindre trykkende end ved sumpens bredder.

Her fik en ny forfærdelse mig til at fare sammen og stå stille med hamrende hjerteslag.

15. Øens beboer

Fra højens side, der her var stejl og stenet, løsnedes en lille klump af stenblandet grus, som styrtede raslende og hoppende ned mellem træerne. Uvilkårligt drejede jeg hovedet efter larmen og så en skikkelse med stor hastighed springe om bag en nærtstående fyrrestamme. Om denne skikkelse var en bjørn, en abe eller et menneske, var det umuligt at afgøre. Den syntes sort og lodden, mere kunne jeg ikke se. Men skrækken over denne ny fremtoning fik mig til at standse mit vilde løb.

Jeg var altså nu – således syntes det – afskåret til begge sider. Bagved mig morderne, foran mig dette lurende ubekendte væsen. Og straks begyndte jeg at foretrække de farer, jeg kendte, for dem, jeg ikke kendte. Selv Silver syntes mig mindre frygtelig i sammenligning med denne skovenes skabning. Derfor drejede jeg mig om på hælen, kastede endnu et forskende, ængsteligt blik tilbage over skuldrene og begyndte at rette mine skridt imod ankerpladsen og bådene.

Straks kom skikkelsen igen til syne, og idet den i løbet beskrev en stor halvkreds, begyndte den at nærme sig mig. Jeg var dødelig træt, men selv om jeg havde været så frisk, som da jeg rejste mig om morgenen, var det dog umuligt for mig – det kunne jeg straks se – at løbe væk fra denne modstander. Så rapfodet som en hjort smuttede skikkelsen fra træ til træ, løbende som et menneske på to ben, men ulig alle de mennesker, jeg hidtil havde set, bøjende sig med forkroppen næsten helt ned til jorden. Et menneske måtte det alligevel være, det kunne jeg nu ikke længere være i tvivl om.

Jeg begyndte at genkalde i erindringen, hvad jeg havde hørt om kannibaler, og jeg var lige på nippet til at råbe om hjælp. Men den blotte kendsgerning, at det dog var et menneske, om end et vildt, havde alligevel beroliget mig noget oven på den første rædsel, og min skræk for Silver begyndte efterhånden at vende tilbage. Jeg standsede derfor nok en gang og så mig om efter et eller andet middel til frelse, og mens jeg således samlede mig, huskede jeg pludselig på, at jeg jo havde mine pistoler. Så snart den forestilling var blevet klar hos mig, at jeg ikke var forsvarsløs, vendte modet igen tilbage, jeg drejede mig resolut om med ansigtet lige mod øens vilde beboer og trådte dristigt hen imod ham.

Han havde igen straks skjult sig bag en anden træstamme, men han må have iagttaget mig ufravendt, for så snart jeg begyndte at bevæge mig hen imod ham, kom han på ny til syne og tog et skridt for at møde mig. Så betænkte han sig imidlertid, trådte tilbage, gik frem igen, og til sidst endte det med, at han til min store forundring kastede sig på knæ, foldede hænderne og strakte dem bedende ud imod mig.

Dette bragte mig endnu en gang til at standse.

"Hvem er du?" spurgte jeg.

"Ben Gunn," svarede han, og hans røst lød hæs og drævende – uøvet som en rusten lås. "Jeg er stakkels Ben Gunn, jeg er, og jeg har ikke talt med en kristen sjæl i tre år."

Jeg så nu, at han var en hvid mand som jeg selv, og at hans ansigtstræk var meget godmodige, ja, næsten tiltalende. Hans hud var på alle de udækkede steder brændt sortebrun af solen, selv hans læber var sortagtige, og hans blå øjne tog sig meget underlige ud i det sorte fjæs. I henseende til pjaltethed var han

en komplet stodderkonge. Han var klædt i laser af gammelt sejldug og slidte skibsklæder, og denne mærkelige lappedragt blev holdt sammen ved det mest forunderlige sammenhæftningssystem, i hvilket der var anvendt messingknapper, tovender, søm, brugt som nåle, samt stropper og linninger af gamle tjærede matrosbukser. Omkring livet bar han et gammelt læderbælte med messingspænde, den eneste genstand i hele hans beklædning, der var lidt hold i.

"Tre år!" råbte jeg. "Har du da lidt skibbrud?"

"Nej, kammerat," sagde han, "maroonet."

Jeg havde hørt dette ord før og vidste, at det var betegnelsen for en slags skrækkelig straf, der ikke så sjældent bragtes i anvendelse af sørøverne, og som bestod i, at den, der havde forset sig, blev sat i land og efterladt på en eller anden fjern og ubeboet ø med en lille forsyning af krudt og kugler.

"Maroonet for tre år siden," fortsatte han, "og har levet af geder lige siden, og bær og muslinger. Hvor som helst en mand så er, siger jeg, så kan han dog bjærge sig. Men kammerat, mit hjerte er sygt efter kristen kost. Du skulle da ikke tilfældigvis have et stykke ost hos dig, hvad? – Nå ikke. Å, hvor mange, lange nætter har ikke jeg drømt om ost – ristet for det meste – og vågnet op igen, og så var jeg her."

"Ja, hvis jeg nogen sinde kommer om bord igen," sagde jeg, "så lover jeg dig, du skal få ost – i pundevis."

Under hele denne samtale havde han i et væk følt på klædet i min trøje, strøget mine hænder, kigget på mine sko og i det hele vist en barnlig glæde ved at være sammen med et menneskeligt væsen. Men ved mine sidste ord veg denne barnlighed pludselig pladsen for en opskræmt snuhed.

"Hvis du nogen sinde kommer om bord igen?" gentog han halvt hviskende, "nå, hvem skulle vel hindre dig?"

"Du ikke, tænker jeg," var mit svar.

"Nej, i det har du ret," svarede han med hævet stemme. "Men hør du – hvad er dit navn, kammerat?"

"Jim," sagde jeg.

"Jim, Jim," gentog han, øjensynlig yderst fornøjet. "Nå da, Jim, jeg har levet så fælt, at du ville skamme dig helt ved at høre. Nu for eksempel, du ville ikke tænke, jeg ha'de ha't en from moder til at se efter mig?" spurgte han.

"Å nej, det har du vel næppe," svarede jeg.

"Men jeg *havde*," fortsatte han, "jeg *havde* – å, så mærkværdig from og jeg var også en høflig og from dreng, var jeg også og kunne ramse den hele kantekismus op som hurtigt, at du ikke kunne høre det ene ord for det andet. Men her ser du, hvordan det er endt, Jim, og det begyndte med at spille klink på de hellige gravsten! Det var, hvad det begyndte med, men det gik videre end som så – og så prækede min moder for mig, og hun sagde mig det hele forud – ja, gjorde hun, den fromme sjæl! Men det var Forsynet, der satte mig her. Jeg har tænkt det hele igennem her på denne ensomme ø, og nu er jeg kommet tilbage på fromheden. Du skal aldrig få at se, at jeg har drukket for meget rom – bare et fingerbøl fuldt på ny lykke, naturligvis den første gang, jeg kan få fat i det. Jeg forsikrer dig, jeg skal blive god, og nu ved jeg, hvad vej jeg skal gå. Og Jim –" her kiggede han til alle sider og sænkede stemmen til en sagte hvisken "– jeg er rig."

Det blev mig nu klart, at den stakkels fyr var blevet småtosset under det lange eneboerliv, og jeg antager, at denne vished har

afspejlet sig i mit ansigt, for han gentog nu den samme forsikring endnu mere indtrængende.

"Rig! rig! siger jeg dig. Og jeg skal også sige dig noget andet: jeg vil gøre en mand af dig, Jim. Å, Jim, du vil velsigne din lykkelige stjerne, vil du, at du var den første, der fandt mig!"

Men pludselig gik der som en mismodig, bange skygge henover hans ansigt, han tog et fastere tag i min hånd og hævede sin pegefinger truende op foran mine øjne.

"Nu Jim, nu siger du mig sandheden, det er ikke Flints skib?" spurgte han.

Dette spørgsmål gav mig en heldig indskydelse. Jeg begyndte at tro på, at jeg her havde fundet en forbundsfælle, og jeg svarede ham straks.

"Det er ikke Flints skib, og Flint er død, men da du spørger mig, skal jeg svare dig oprigtigt – der er nogle af Flints mænd om bord – desværre for vi andre."

"Da ikke en mand – med ét – med ét ben?" gispede han.

"Silver?" spurgte jeg.

"Åh ja, Silver!" svarede han, "det var hans navn."

"Han er vor kok, og hovedmanden for det hele."

Han holdt mig endnu i armen, og ved de sidste ord gav han den et smertefuldt vrid.

"Var du sendt af Lange John," sagde han, "så er jeg som væk som en gås Mortensaften, det ved jeg, men hvordan var det så med dig, tror du?"

Jeg var straks på det rene med, hvad jeg havde at gøre, og til svar fortalte jeg ham hele historien om vor rejse og om den fortvivlede stilling, vi nu befandt os i. Han hørte på mig med

åndeløs interesse, og da jeg var færdig, klappede han mig på hovedet.

"Du er en god dreng, Jim," sagde han, "og nu står du her med hovedet i et dobbelt halvstik – gør du ikke, hvad? Nå, men du sætter din tro til Ben Gunn – Ben Gunn skal være mand for at klare de ærter. Hør Jim, ville du tro det rimeligt, at din squire vil vise sig god og overbærende mod en stakkel, i tilfælde af hjælp, for han også har jo løbet hovedet i en klemme, efter hvad du siger?"

Jeg fortalte ham, at squiren var den ædelmodigste af alle mænd.

"Ja, men ser du," fortsatte Ben Gunn, "jeg mener ikke, han skal give mig et led at vogte, eller et liberi at trække på eller den slags, det er ikke det, jeg bryder mig om, Jim. Men hvad jeg mener er, om du tror, at han vil lade mig beholde – lad mig sige tusind pund af pengene, der er som sikre, som han allerede havde dem i hånden?"

"Det er jeg sikker på, han vil," sagde jeg, "førend dette her havde han alligevel lovet at lade hver mand få sin del."

"Og fri rejse hjem?" tilføjede han med et blik, der skulle udtrykke den højeste grad af fiffighed.

"Ja, naturligvis," råbte jeg, "squiren er jo en gentleman, og desuden – klarer vi os fra de andre, så kan vi hårdt behøve dig til at hjælpe os skibet hjem."

"Ah," sagde hån, "ja rigtig nok kan I det."

Og jeg kunne se, der faldt en svær sten fra hans hjerte.

"Nu skal jeg fortælle dig, hvordan jeg kom her," fortsatte han. "Så meget vil jeg fortælle dig, men mere ikke heller. Jeg var på Flints skib, da han begravede skatten. Han og seks med ham –

seks stærke sømænd. De var i land næsten en hel uge, vi krydsede imens frem og tilbage med den gamle *Walrus*. En skøn dag fo'r signalet op, og ud kom gamle Flint alene i en lille båd og med hovedet indsvøbt i et blåt skærf. Solen var ved at stå op, og hans ansigt stod med dødelig bleghed mod de rødtoppede bølger. Men han var der, ser du, og de andre seks, de var der ikke, de var døde – alle seks døde og begravede. Hvordan han havde besørget det, kunne ikke en sjæl om bord regne ud. Men slagsmål, mord eller snigmord, det har det været – og han alene mod seks. Billy Bones var styrmand, Lange John var kvartermester, og de spurgte ham, hvor skatten var lagt. 'Å,' sagde han, 'I kan jo gå i land, om I har lyst, og blive dér,' sagde han, 'men skibet, det skal,' så bandede han, 'af sted efter mere!' Det var hans ord."

"Nå, for tre år siden var jeg om bord i et andet skib, og vi fik øen i sigte. 'Kammerater,' sagde jeg, 'her ligger Flints skat, lad os gå i land og finde den.' Vor kaptajn syntes ikke om dette her, men alle mine kammerater var enige med mig, og så landede vi. Tolv dage snusede vi omkring efter den, og for hver dag, der gik, blev de mere arrige på mig, indtil de en skøn morgen gik om bord igen. 'Men hvad dig angår, Benjamin Gunn,' sagde de, 'så har du her en musket,' sagde de, 'og en spade og en hakke. Nu kan du blive her og finde Flints penge til dig selv,' sagde de.

Nå Jim, tre år har jeg været her, og ikke en bid kristen kost fra den dag af og til nu. Men nu – se på mig. Ser jeg ud som en almindelig matros? Nej, siger du. Ja, men det er jeg nu heller ikke, skal jeg sige dig."

Med disse ord blinkede han til mig og kneb mig hårdt i armen.

"Men husk nu endelig de ord til din squire, Jim," fortsatte han, "det er han nu heller ikke – det er ordene. I tre år har han været denne ø's beboer, i solskin og mørke, i regn og tørke, og somme tider tænkte han måske på at bede en bøn – siger du – og somme tider tænkte han måske på sin gamle, fromme moder, om hun endnu var i live – siger du, men det meste af Gunns tid – det skal du sige – det meste af hans tid blev brugt til noget andet. Og så giver du ham et nip, ligesom nu jeg gør."

Og han kneb mig igen med den mest fortrolige mine.

"Og så," fortsatte han, "så vil du gå videre, og så vil du sige som så: – Nu er Gunn en god mand – vil du sige – og han har et skarpt udkig – mere tiltro – et skarpt udkig – husk det – til en født gentleman end til disse lykkens gentlemen, for han har selv været sådan en."

"Ja," sagde jeg, "jeg forstår rigtig nok ikke et ord af det, du dér har sagt. Men det gør heller hverken fra eller til, for hvordan skal jeg komme om bord?"

"Vist så," sagde han, "der har vi hagen. Nå, men vi har jo min båd, som jeg har lavet med mine to bare hænder. Den har jeg liggende under den hvide klippe. Sker det værste, så må vi prøve det med den, når det bliver mørkt. Hi!" udbrød han, "hvad var det?"

Og vel måtte han spørge, for skønt der endnu var en god time eller to til solnedgang, vækkedes alle øens ekkoer og gav brølende og dundrende svar på et kanonskuds torden.

"De er begyndt at slås!" råbte jeg, "følg mig!"

Alle mine rædsler var pludselig fordunstede, og jeg stak i fuldt løb ned efter ankerpladsen, mens den maroonede sømand i sine gedeskinds sko travede let og uden besvær ved min side.

"Til venstre, til venstre," sagde han, "hold til venstre, ven Jim! Ind under træerne med dig! Se der er det sted, hvor jeg fældede min første ged. Nu er der ingen af dem, der tør komme her ned mere, de er alle sammen mastho'ede til de høje toppe af frygt for Benjamin Gunn. Ah! Der har vi gårdkirkens" – kirkegården må han have ment. – "Se dér, kan du se gravhøjene? Her kom jeg for at bede nu og da, når jeg tænkte, at måske det kunne være en søndag. Det var ikke rigtig et kapel, men det syntes ligesom noget højtidelig ved det, og ser du, Ben Gunn måtte jo hjælpe sig så godt, han kunne – ingen præst, ikke så meget som en bibel eller en gang et flag – ser du."

Således blev han ved at pludre op, mens vi løb, uden hverken at vente eller modtage svar.

Efter en god stunds forløb fulgtes kanonskuddet af en salve af håndskydevåben.

Igen et ophold. – Derefter så jeg, knap tusind alen foran mig, den britiske stander vifte og flagre i den solklare luft midt inde over en af øens skovstrækninger.

Fjerde bog

Estakaden

16. Beretningen fortsættes af doktoren: Hvorledes skibet blev forladt

Det var hen ved kl. 1.30 – ved det tredje glas, som det hedder i sømandssproget – at de to både gik til land fra *Hispaniola*. Kaptajnen, squiren og jeg sad nede i kahytten og rådslog. Havde der været den mindste tanke af brise, skulle vi straks være faldet over de seks oprørere, der var efterladt om bord hos os, have kappet ankeret og stukket til søs. Men der var ikke vind skabt, og for at gøre vor hjælpeløshed fuldstændig kom Hunter ned med den underretning, at Hawkins var sprunget i en af bådene og var gået til land med de øvrige.

Det faldt os aldrig ind at mistænke Jim Hawkins, men vi blev urolige for hans sikkerhed. Med den sindsstemning, folkene befandt sig i, syntes det højst tvivlsomt, om vi nogen sinde skulle få drengen at se mere. Vi løb op på dækket. Beget slog bobler i nåderne, og den afskyelige stank fra land gjorde mig helt syg. Kunne man noget steds lugte feber og dysenteri, så var det da her på denne vederstyggelige ankerplads. De seks slyngler sad skulende henne under et sejl på bakken. Ved kysten kunne vi se bådene fortøjede tæt ved småflodernes udløb og en mand siddende i hver. En af dem fløjtede "Lillibullero".

Nølen kunne let blive skæbnesvanger. Noget måtte der gøres. Altså blev det besluttet, at Hunter og jeg skulle gå til land med jollen på undersøgelser.

Bådene var drejet til højre, men Hunter og jeg styrede lige frem i den retning, hvor estakaden var afsat på kortet. De to, som var efterladt på vagt i bådene, syntes meget alarmerede ved vor tilsynekomst. "Lillibullero" blev brat afbrudt, og jeg

kunne se parret stikke hovederne sammen og ivrigt rådslå om, hvad der var at gøre. Var de stukket af med besked til Silver, så var alt gået anderledes, men de havde deres ordrer, antager jeg, og bestemte sig derfor til at blive siddende, og klemme på igen med "Lillibullero". Der gik en lille pynt ud i bugten, og jeg styrede således, at den kunne komme imellem os. Noget før vi landede, havde vi derfor tabt bådene af syne. Jeg sprang ud og satte af sted med en fart, der var så nær ved løb, som jeg fandt rådeligt. Et flagrende silketørklæde stak jeg ind under hatten for køligheds skyld, og et par pistoler med fængkrudtet rede havde jeg nær ved hånden, om jeg skulle få brug for dem.

Jeg havde ikke gået 300 fod, før jeg stødte på estakaden.

Den var indrettet som følger: En kilde med klart, rent vand sprang frem næsten ved toppen af en lille, rund høj. På denne høj og uden om selve kilden var der sammentømret et solidt blokhus, stort nok til i nødsfald at rumme et par snese mand og forsynet til alle sider med skydehuller for håndvåben. I en vid kreds uden om huset var enhver busk- og trævækst ryddet, og fæstningen var endelig fuldstændiggjort ved et palisadeværk, seks fod højt og uden dør eller anden åbning, for stærkt til at kunne nedrives uden betydeligt tidsspilde og besvær og dog for åbent til at yde belejrerne dækning. Besidderne af blokhuset havde ram til dem på alle leder, de stod selv dækket og kunne skyde de andre ned som agerhøns. Alt, hvad der behøvedes, var et godt vagthold og en god forsyning af proviant. Med de to ting i besiddelse kunne man holde den lille fæstning mod et helt regiment.

Hvad der i særdeleshed tog mine tanker fanget var kilden. Vi var under vore rådslagninger om bord stadig vendt tilbage til

vor kahyt som et i påkommende tilfælde sikkert tilflugtssted, fuldt af våben og ammunition, al slags proviant og fortræffelige vine. Kun én ting havde vi glemt – vi havde intet vand. Mens jeg stod og tænkte på dette, lød der i mine ører et rædselsskrig – et dødsråb, som skar hvinende ind over øen. Døden – selv den voldsomme – var ikke noget ukendt for mig – jeg har tjent Hans kongelige Højhed hertugen af Cumberland og selv modtaget et sår ved Fontenay – men jeg følte dog, at min puls begyndte at slå en del hurtigere.

"Det var Jim Hawkins, de gjorde det af med," tænkte jeg.

Nu er det en ting at være en gammel soldat – det kan være meget godt, men det er dog endnu bedre at være doktor. Der er i vor forretning ingen tid til vrøvl og spas og lang snak. Derfor betænkte jeg mig heller ikke længe, men vendte kort om, løb tilbage til strandbredden og sprang i jollen.

Til alt held roede Hunter en god åre. Vi skummede igennem vandet, båden lå snart på siden af skibet, og jeg entrede om bord i skonnerten.

Jeg fandt dem alle – som naturligt var – dybt rystede. Squiren havde sat sig ned, så hvid som et lagen, for han tænkte på al den nød, han havde ledet os i, den gode sjæl, og en af de seks forude havde det heller ikke videre godt.

"Der er en mand," sagde kaptajn Smollett og nikkede hen imod ham, "som er ny i tjenesten. Han var lige nær besvimet, doktor, da han hørte skriget. Endnu et slag med roret, og han vil være vor mand."

Jeg meddelte kaptajnen min plan, og vi aftalte enkelthederne ved dens udførelse.

Vi anbragte gamle Redruth i vægtergangen mellem kahytten og forstavnen og forsynede ham med tre-fire ladte musketter samt en madras til dækning. Hunter bragte jollen rundt til agterlugen, og Joyce og jeg gav os i færd med at laste den med krudtkarduser, musketter, sække med beskøjter, skinker, cognacsankre og min uundværlige medicinkasse.

Mens dette foregik, forblev squiren og kaptajnen på dækket, og den sidste prajede kvartermesteren, som nu var den første i rang af de tilbageblevne seks.

"Mr. Hands," sagde han, "her står vi to med hver sit par pistoler. Hvis nogen af jer gør mine til at give noget som helst signal til de andre, så er den mand dødsens."

Dette kom fuldstændig bag på dem, men efter en lille rådslagning styrtede alle mand ned ad trappen til folkelukafet, øjensynlig i den hensigt at falde os i ryggen. Men da de så Redruth vente på dem i den spærrede vægtergang, gjorde de straks kort omkring, og et hoved kom stikkende frem over dækket.

"Ned med dig, din hund!" råbte kaptajnen.

Hovedet dukkede ned igen, og for en tid hørte eller så vi ikke mere til nogen af disse feje niddinger.

Vi havde nu – idet vi kastede tingene ned i jollen, hulter til bulter – fået den så hårdt lastet, som vi turde. Joyce og jeg krøb ud igennem agterlugen, og vi styrede nu mod land med den, så stærkt årerne kunne strække.

Denne anden landgangstur opskræmte for alvor de to vagthavende. "Lillibullero" blev snuppet kort af igen, og lige før vi tabte dem af syne ved omdrejningen bag den lille pynt, hoppede den ene af dem af båden i land og forsvandt. Jeg

betænkte mig et øjeblik på, om jeg ikke skulle forandre min plan og ødelægge bådene, men jeg frygtede for, at Silver og de øvrige måske kunne være i nærheden, og hele spillet kunne let tabes ved at vove for meget.

Vi var snart nået land på det samme sted som sidst og begyndte at proviantere blokhuset. Alle tre gjorde vi den første tur tungt belæssede og kastede sagerne ind over palisaderne. Derefter lod vi Joyce blive tilbage for at bevogte dem – ene mand, ganske vist, men forsynet med et halvt dusin musketter – og Hunter og jeg vendte tilbage til jollen og belæssede os selv en gang til. Således blev vi ved uden at standse for at puste ud, indtil hele ladningen var bragt i hus, hvorefter de to tjenere tog stilling i blokhuset, mens jeg af alle kræfter roede tilbage til *Hispaniola*.

At risikere endnu en bådladning kunne synes meget voveligt, men var i virkeligheden ikke så farligt, som det så ud. De havde, ganske vist, overtaget med hensyn til antal, men vi havde fordelen med hensyn til bevæbning. Ikke en af mandskabet i land var i besiddelse af en musket, og førend de kunne komme os på et pistolskuds afstand nær, ville vi – det trøstede vi os med – være i stand til at gøre det af med et halvt dusin i det mindste.

Squiren ventede på mig ved kahytsvinduet, og alt hans mismod var nu forsvundet. Han greb fanglinen og gjorde den fast, og så begyndte vi for anden gang at laste jollen, som om det gjaldt vort liv.

Flæsk, krudt og beskøjter udgjorde ladningen, og dertil kom en musket og en huggert til hver af os fire, squiren og jeg, Redruth og kaptajnen. Resten af våbnene og krudtet kastede vi

over bord i to og en halv favn vand, så vi kunne se det blanke stål skinne i lang tid bag ved os på den rene sandbund.

På dette tidspunkt var ebben begyndt, og skibet svajede rundt for ankeret. I retning af de to både hørte vi svage halloer, og skønt dette beroligede os med hensyn til Joyce og Hunter, som befandt sig meget længere til øst, så var det for os en advarsel om at komme af sted.

Redruth kom tilbage fra sin post i vægtergangen og sprang i jollen, som vi derefter roede hen til skibets gilling for at gøre det mere bekvemt for kaptajn Smollett.

"Nu folk," sagde denne, "kan I høre mig?"

Der kom intet svar fra bakken.

"Abraham Gray, hør efter – det er til dig, jeg taler."

Endnu intet svar.

"Gray," gentog mr. Smollett lidt højere, "jeg forlader nu dette skib, og jeg befaler dig at følge din kaptajn. Jeg ved, at du er en god fyr i grunden, og jeg tør også nok sige, at ikke en af dit parti er så slem, som det nu har udseende af. Jeg holder mit ur her i hånden, og jeg giver dig tredive sekunder til at komme hen til mig i."

Endnu et lille ophold.

"Kom nu, gode Abraham," fortsatte igen kaptajnen, "betænk dig ikke så længe. Jeg sætter mit liv i vove samtidig med disse gode gentlemens for hvert sekund, der går."

Så hørtes et pludseligt håndgemæng og lyden al slagsmål, og ud styrtede Abraham Gray med et knivstik i den ene kind. Som en hund, der lystrer sin herres fløjten, kom han løbende hen til kaptajnen.

"Jeg går med Dem, sir," sagde han.

I næste øjeblik var han og kaptajnen sprunget ned til os; vi var stødt fra for sidste gang, og overlod de andre skibet.

Det var vi klar af, men til estakaden var der endnu langt.

17. Doktoren fortsætter sin beretning: Jollens sidste tur

Denne tredje tur var helt forskellig fra de to foregående.

For det første var den lille træsko af en båd, som vi befandt os i, uforsvarlig overlæsset. Fem voksne mænd, af hvilke de tre – kaptajnen, Trelawney og Redruth – tilmed holdt deres 70 tommer, var allerede mere, end den ret vel kunne magte, og dertil kom så endda krudt, flæsk og brødsække. I agterenden kyssede rælingen også hele tiden småbølgerne. Flere gange tog vi vand ind, og både mine bukser og frakkeskøder var godt dyppede, før vi havde roet et hundrede alen.

Kaptajnen måtte til at anvise hver sin bestemte plads for at bringe den rette ligevægt til veje, og på den måde fik vi nøddeskallen til at ligge lidt mere lige. Men alligevel var vi næsten bange for at trække vejret for stærkt.

For det andet var ebben blevet stærkere og stærkere. En hård, hvirvlende strøm løb vest ud igennem det halvt udelukkede bassin og drejede derpå mod syd, søværts ud af strædet, ad hvilket vi samme morgen havde varpet os ind. Hvirvlerne var allerede farefulde nok for vort lille overlæssede fartøj, men det værste var dog, at strømmen drev os ud af den rette kurs og bort fra vor heldigt beliggende landingsplads bag ved pynten. Lod vi os drive af med strømmen, ville vi komme til land lige ved siden af de to både, hvor piraterne kunne komme til syne hvad øjeblik, det skulle være.

"Jeg kan ikke holde dens næse lige efter estakaden, sir," sagde jeg til kaptajnen. Jeg sad nemlig til rors, mens han og Redruth –

to friske roere – havde taget årerne. "Strømmen skærer os ud af kursen. Kunne det ikke lade sig gøre at ro lidt stærkere?"

"Nej, ikke uden at den går til bunds med det samme," sagde han. "De må lægge roret om, sir, helt om, så godt De kan, indtil De får næsen den rigtige vej."

Jeg prøvede det og fandt til sidst efter flere forsøg ud af, at strømmen blev ved at drive os mod vest, indtil jeg lagde stævnen lige mod øst eller netop i en ret vinkel på den retning, vi ville holde.

"Med den fart kommer vi aldrig til land," sagde jeg.

"Hvis det er den eneste kurs, vi kan holde, så må vi dog blive ved sådan," svarede kaptajnen. "Vi må blive ved at holde op mod strømmen. De kan jo nok forstå, sir," fortsatte han, "at når vi først er begyndt at sakke ned til luvart fra landingspladsen, så er det vanskeligt at afgøre, hvor vi støder til land, og så risikerer vi desuden at blive entret af de to både, hvorimod vi med denne kurs til sidst må komme ind i mere smult vande, så at vi let kan liste os op langs kysten."

"Strømmen mindsker allerede, sir," sagde vor ny mand Gray, som sad i stævnen, "De kan godt fire lidt af."

"Tak min ven," sagde jeg i en tone, som om slet intet var hændt, for vi havde alle stiltiende foresat os at behandle ham som en af vore egne.

Pludselig lod kaptajnen sin røst høre igen, og det forekom mig, at den var lidt forandret.

"Kanonen," sagde han.

"Jeg har også tænkt på den," sagde jeg, for jeg var straks på det rene med, at han tænkte på et bombardement af vort fort.

"De kan aldrig få kanonen til land, og selv om de kunne, ville det dog være dem umuligt at hale den gennem skoven."

"Se tilbage, doktor," sagde kaptajnen.

Vi havde fuldstændig glemt den lange nipundiger, og nu så vi til vor store forfærdelse de fem skurke fare omkring ved den og i største skyndsomhed befri den for dens "jakke", som de kaldte den svære tjærede presenning, den var indhyllet i, når den ikke blev brugt. Og det var ikke nok med det, men det randt mig i samme øjeblik i hu, at både kuglerne og krudtet til kanonen var blevet efterladt i behold, og at et par økseslag ville kunne sætte misgerningsmændene i besiddelse af det.

"Israel var Flints kanonér," fremstødte Gray hæst.

Vi var nu sluppet så godt uden for strømmens løb, at vi, selv med den nødvendige sagte roning, skød tilstrækkelig fart til at kunne styre med roret, og jeg kunne nu med lethed holde den lige mod målet. Men det værste var, at vi med den kurs, vi nu holdt, vendte bredsiden i stedet for stævnen til *Hispaniola* og præsenterede den en skydeskive så bred som en ladedør.

Jeg kunne ikke alene se, men også høre den rødsnudede drukkendidrik, Israel Hands slænge en kugle på dækket.

"Hvem er den bedste skytte?" spurgte kaptajnen.

"Mr. Trelawney, det er der ikke spørgsmål om," svarede jeg.

"Mr. Trelawney, å, vil De ikke være så venlig at pille mig én af disse slyngler væk, helst Hands, hvis De kan komme til det," sagde kaptajnen.

Trelawney var så rolig og kold som en stenstøtte. Han undersøgte fængkrudtet på sin bøsse.

"Ej, så sagte med den bøsse, ellers går vi til bunds, sir," råbte kaptajnen. "Nu alle mand parat til at holde balance, når han

sigter!"

Squiren hævede bøssen, kaptajnen og Redruth holdt op med at ro, og vi andre to lænede os over til den anden side for at holde båden i ligevægt, og det gik så heldigt, at vi ikke fik en eneste dråbe vand ind.

På skibet havde de nu fået kanonen svinget rundt på hvirvelbolten, og Hands, der stod ved mundingen med ansætteren, var som følge deraf den mest udsatte. Imidlertid var lykken os ugunstig, for netop, som Trelawney gav ild, bukkede han sig ned, kuglen fløjtede hen over ham, og det var en af de andre fire, som trimlede om.

Det skrig, han udstødte, blev besvaret ikke alene af hans kammerater om bord, men af talrige stemmer fra kysten, og i det jeg vendte mig i denne retning, så jeg de andre pirater sværme frem inde fra træerne og springe ud til deres pladser i bådene.

"Nu er Fanden løs, dér har vi bådene, sir," sagde jeg.

"Så hæng i," sagde kaptajnen, "nu må vi af sted, selv om den går til bunds for os. Slipper vi ikke i land, så er alt forbi."

"Det er kun den ene båd, som bliver bemandet," tilføjede jeg, "den anden halvdel af flokken løber sagtens rundt om bugten for at afskære os."

"Den svedetur kunne de vist gerne spare sig, den får de næppe nogen fornøjelse af, det er omvejen alt for lang til," sagde kaptajnen. "Det er ikke *dem*, jeg frygter for, nej, det er kanonen. Det er jo ikke længere mål end til et pusterør, jeg ville forlange af min kokkepige, at hun skulle ramme på den afstand! Når De ser lunten, så sig til, mr. Trelawney, så må vi se at bakke."

Under alt dette havde vi styret lige mod land med en for en så overlæsset båd meget respektabel fart, og vi havde kun taget meget lidt vand ind. Vi var nu nær ved strandbredden, en tredive-fyrre åretag, og vi ville være der, for ebben havde allerede tørlagt et bredt sandbælte foran de lavstammede, tætstående træer. Båden behøvede vi nu ikke længere at frygte for, den lille pynt havde allerede skjult den for vore øjne. Ebben, der så ubarmhjertigt havde forsinket os, gjorde det nu godt igen og opholdt vore forfølgere. Den eneste kilde til frygt var kanonen.

"Hvis jeg blot turde," sagde kaptajnen, "ville jeg standse og få nok en rad pillet væk."

Men det var klart, at de var bestemt på ikke at lade sig forstyrre i deres forehavende. De havde ikke så meget som set til deres faldne kammerat, skønt han dog ikke var død. Jeg kunne se ham anstrenge sig fortvivlet for at kravle væk.

"Nu!" råbte squiren.

"Holdt!" lød det fra kaptajnen med et ekkos hurtighed.

Han og Redruth skoddede med en voldsomhed, der skød jollens agterende langt ned under vand. Skuddet faldt i samme sekund. Det var det første, Jim hørte, for lyden af squirens geværskud var ikke nået ham. Hvad vej kuglen tog, kunne ingen af os med bestemthed sige, men jeg antager, den må have passeret lige over vore hoveder, og at lufttrykket, den frembragte, har bidraget til vor ulykke.

Hvordan det nu end var, så sank jollen med bagstavnen foran på tre fod vand og så jævnt, at både kaptajnen og jeg blev stående oprejst med ansigterne mod hinanden som før. De

andre tre fik sig en dukkert og rejste sig så igen, vanddrivende og prustende.

For så vidt var der altså ingen ulykke sket. Kuglen havde fejlet os, vi var alle i behold og kunne vade i land uden fare. Men der lå hele vort gode forråd på bunden, og, hvad der var det allerværste, kun to bøsser af fire var forblevet i brugbar stand. Min egen havde jeg instinktivt snappet fra mine knæ og holdt op over hovedet, og hvad kaptajnens angik, så havde han båret den over skuldrene i et gehæng og med låsen opad som en forsigtig mand. De tre andres var gået i vandet sammen med båden.

Hvad der end mere bidrog til vor uro var lyden af stemmer, der nærmede sig inde i skoven langs med kysten, og vi stod ikke alene i fare for i vor halvt forkomne tilstand at blive afskåret fra estakaden, men vi plagedes desuden af bekymring for Joyce og Hunter og af tvivl om, hvorvidt de, hvis de blev angrebet, ville have omtanke og mod nok til at stå fast og bide fra sig. Hunter var pålidelig nok, det vidste vi, men Joyce var mere uberegnelig – villig, høflig og brugbar til kammertjener og til at børste ens klæder, men ikke slet så godt skikket til en krigers dont.

Mens alle disse tanker løb om i vore hoveder, vadede vi til land så skyndsomt, som muligt, og efterlod bag os vor stakkels jolle og over halvdelen af vort krudt og vor proviant.

18. Doktoren fortsætter sin beretning: Enden på den første dags kamp

Vi satte det lange ben foran ind igennem det skovbælte, som nu skilte os fra estakaden, og for hvert skridt, vi tog, rungede piraternes stemmer nærmere ved os. Snart kunne vi høre deres snublen, idet de løb, og grenenes knagen og knækken, når de brød tværs igennem et kratparti.

Jeg begyndte at indse, at vi snart ville have dem på livet af os, og efterså derfor fængkrudtet på mit gevær.

"Kaptajn," sagde jeg, "Trelawney rammer, hvad han peger på, giv ham Deres bøsse, hans egen er ubrugelig."

De byttede bøsser, og tavs og koldblodig, som Trelawney havde været, siden kampen og farerne var begyndt, stod han et øjeblik stille for at se om den, han nu havde fået, var i brugelig stand. På samme tid bemærkede jeg, at Gray var ubevæbnet, og rakte ham derfor min huggert. Det gjorde os hjertelig godt at se ham spytte i næverne, rynke panden og svinge våbnet over sit hoved, så det fløjtede i luften. Det var tydeligt af vor ny mands holdning, at han nok kunne fortjene sit salt.

Et halvt hundrede skridt længere fremme kom vi til udkanten af skoven og så estakaden ligge for os. Vi stævnede mod midten af palisadeværkets sydlige side, der lå lige foran os, og næsten på samme tid kom syv af oprørerne med Job Anderson, bådsmanden, i spidsen til syne i fuldt løb mod det sydvestlige hjørne.

De studsede, synligt overraskede, og førend de fik sig rigtig besindet, havde ikke alene squiren og jeg, men også Hunter og Joyce fra blokhuset haft tid til at fyre. Som salve betragtet faldt

disse fire skud yderst umilitærisk, drattende det ene efter det andet, men de gjorde deres nytte. En af fjenderne faldt, og resten gjorde kort omkring og styrtede ind mellem træerne.

Efter at have ladet på ny, gik vi ned langs med palisaderne for at se til den faldne fjende. Han var stendød – skudt gennem hjertet.

Vi begyndte at ønske os til lykke med det heldige udfald, da netop i samme øjeblik en pistol knaldede inde mellem buskene, en kugle peb tæt forbi mine ører, og stakkels Tom Redruth vaklede og faldt, så lang han var, i græsset. Både squiren og jeg besvarede skuddet, men da vi ikke havde noget synligt mål, var det rimeligvis kun at spilde krudtet. Vi ladede på ny og rettede derefter vor opmærksomhed på stakkels Tom.

Kaptajnen og Gray var allerede i færd med at undersøge ham, og jeg så straks med et halvt øje, at han havde fået nok.

Jeg antager, at vor svarsalves resoluthed har bortjaget og spredt oprørerne endnu en gang, for det blev os uden yderligere forulempen tilladt at få den stakkels gamle jagtopsynsmand løftet over palisaderne, hvorefter vi bar ham stønnende og blødende ind i blokhuset.

Stakkels gamle fyr, han havde ikke ytret et eneste overraskelsens, beklagelsens eller frygtens, lige så lidt som noget billigelsens ord lige fra begyndelsen af vore trængsler og indtil nu, da vi havde lagt ham hen i blokhuset for at dø. Så trofast som en spartaner på sin post havde han stået bag madrassen i vægtergangen; enhver ordre havde han lystret stille, punktligt og så selvhengivende som en tro hund. Han var den ældste af os alle, – der var ingen i vort lille selskab, som han

ikke kunne have været fader til – og nu havde han, den gamle, trofaste tjener ofret sit liv for vor fælles sag.

Squiren sank ned på knæ ved siden af ham og kyssede hans hånd, mens han græd som et barn.

"Skal jeg af sted, doktor?" spurgte han.

"Tom, min ven," sagde jeg, "du må være beredt på at drage hjem."

"Jeg ønsker blot, at jeg kunne sende dem en hilsen med min bøsse først," svarede den gamle skytte.

"Tom," sagde squiren, "sig, at du tilgiver mig, å, sig det!"

"Ville det vel anstå sig for mig at tale således til Dem, herre?" var hans svar. "Dog være det således, amen!"

Efter en kort stunds tavshed bad han, om ikke en af os ville læse en bøn. "Det er sådan en gammel skik, herre," tilføjede han undskyldende. Det var hans sidste ord. Kort efter drog han et suk og var død.

Mens dette skete, havde kaptajnen, hvis svulmende bryst og udposende lommer jeg nok havde lagt mærke til, læsset en hel lille stabel fra sig – det britiske flag, en bibel, en rulle tyndt reb, pen, blæk, logbogen og flere pund tobak. Han havde fundet et langt fyrretræ, liggende fældet og afgrenet i indelukket, og ved Hunters hjælp havde han fået det rejst op ved det ene hjørne af blokhuset, hvor bjælkerne krydsedes og dannede et vinklet støttepunkt. Derefter var han krøbet op på taget og havde med egen hånd fastbundet og hejst sit fædrelands banner.

Dette syntes at genoplive ham vældigt. Han trådte igen ind i blokhuset og begyndte at ordne vort forråd, som om der slet ikke var andet at ænse. Men med alt det holdt han dog øje med

Toms hedenfart, og så snart alt var forbi, kom han frem med endnu et flag og spredte det ærefrygtsfuld over liget.

"Trøst Dem – tag Dem ikke det så nær, sir," sagde han og greb squirens hånd. "Han er faret vel; den svend, som er faldet for at opfylde sin pligt mod sin kaptajn og sin herre, behøver ikke at frygte for sit regnskab. Det er måske ikke, som præsten præker, men sandt er det nu alligevel."

Derpå trak han mig hen til en side.

"Dr. Livesey," sagde han, "hvor mange uger vil der gå, før vi kan vente hjælpeskibet?"

Jeg svarede ham, at dette var et tidsspørgsmål, der ikke måtte regnes i uge- men i månedsvis, og at det først var i tilfælde af, at vi ikke var kommet tilbage til slutningen af august, at Blandy skulle sende et skib ud for at opsøge os; hverken før eller senere. "Så kan De selv gøre regning," sluttede jeg.

"Hm, hm," svarede kaptajnen og kløede sig i nakken, "ja, selv om vi så beregner os nok så rigelige bidrag af Forsynets gunst, vil jeg dog sige, at vi er temmelig tæt tilhalede."

"Hvad mener De?" spurgte jeg.

"Jeg mener, det var skade, at vi mistede den anden ladning," svarede kaptajnen. "Hvad krudt og kugler angår, så vil det nok slå til. Men rationerne, de bliver små, meget små – så små, doktor Livesey, at vi måske må være glade ved at være den mund mindre."

Og han pegede på liget under flaget.

I samme øjeblik susede en kanonkugle buldrende og fløjtende højt over blokhusets tag og plumpede ned langt forbi os inde i skoven.

"O ho!" sagde kaptajnen, "blæs I kun væk! I har ikke for meget krudt tilbage, I kanaljer."

Ved det andet forsøg var sigtet bedre; kuglen landede inden for estakaden og hvirvlende en sky af sand op, men uden ellers at gøre videre skade.

"Kaptajn," sagde squiren, "huset er ganske usynligt fra skibet, det må være flaget, der tjener dem til mål. Ville det ikke være klogere at tage det ned?"

"Stryge mit flag!" råbte kaptajnen, "nej, sir, *det* bliver der ikke noget af," og jeg tror, vi alle sammen var parat til at holde med ham i dette, for ikke alene var det et udslag af djærvt og ædelt sømandssind, det var også god politik, idet vi derved viste vore fjender, at vi ringeagtede deres kanonade.

Lige indtil aften blev de ved med at dundre løs. Kugle efter kugle fløj over, slog ned foran eller pløjede sandet op inden for palisaderne, men de måtte sigte så højt, at kuglerne faldt døde ned og begravedes i det bløde sand. Vi havde intet prælskud at frygte, og skønt en af kuglerne stak ind igennem blokhusets tag og ud igen gennem gulvet, blev vi dog meget snart fortrolige med denne bombardementsspøg og brød os ikke mere om det, end om det havde været keglekugler.

"Der er et gode ved denne her plaffen," bemærkede kaptajnen, "og det er, at skoven foran os rimeligvis er fri. Ebben har nu varet en god tid, og vor ladning må omtrent ligge tør. Hvem melder sig til at bringe flæsket herop?"

Gray og Hunter var de første, der trådte frem. Vel bevæbnede listede de sig ud af estakaden, men deres udsendelse var uden nytte. Oprørerne var dristigere end vi havde formodet, eller de havde mere tillid til Israels duelighed som kanoner. En fire-fem

stykker af dem var travlt beskæftiget med at bjærge forrådet ud i en af bådene, der blev holdt så nær ind til land, som det lod sig gøre. Silver stod i forstavnen og kommanderede, og hver af mandskabet var forsynet med en musket fra en eller anden hemmelig beholdning i skibet.

Kaptajnen satte sig ned ved sin logbog, og her er begyndelsen af hans optegnelser:

"Alexander Smollett, kaptajn; David Livesey, skibslæge; Abraham Gray, skibstømmermand; John Trelawney, ejer; John Hunter og Richard Joyce, ejerens tjenere, landsmænd – de, som er forblevet tro af skibets mandskab – med forråd til ti dages små rationer, gik i land i dag og hejste britisk flag på blokhuset på skatteøen; Thomas Redruth, ejerens tjener, landsmand, skudt af oprørerne; James Hawkins, kahytsdreng –"

Jeg læste det og tænkte på den stakkels Jims skæbne.

Et hallo fra landsiden.

"Der er nogen, som prajer os," sagde Hunter, der for øjeblikket havde vagttjeneste.

"Doktor! Squire! Kaptajn! Hallo Hunter, er det dig!" lød råbene.

Jeg løb hen til døren tidligt nok til at se Jim Hawkins frisk og uskadt komme klatrende over palisaderne.

19. Beretningen genoptages af Jim Hawkins: Estakadens besætning

Så snart Ben Gunn så flaget, stod han stille, greb mig ved armen, standsede mig og satte sig ned.

"Nå," sagde han, "der er dine venner, det er temmelig sikkert."

"Det er nok snarere oprørerne," svarede jeg.

"Oprørerne!" råbte han, "nej, på et sted som her, hvor ingen andre lægger til end lykkens gentlemen, ville Silver hejse Jolly Roger, det kan du være sikker på. Nej, det er dine venner. Der har været slag, og jeg antager, dine venner har stået sig, og nu er de gået i land til den gamle estakade, som blev rejst for mange, mange år siden af Flint. Ja, Flint, han var en snu ræv, han vidste, hvor han skulle have sin hule! Og som han kunne drikke rom! Deri var ikke hans lige set. Han var ikke bange for nogen, han, undtagen for Silver – og han var endda så pæn og dannet."

"Vel," sagde jeg, "det kan være, at du har ret, og gid du havde det. Men så er der endnu mere grund til at komme af sted lidt snart for at forene os med mine venner."

"Nej, kammerat," svarede Ben, "ikke endnu. – Du er en god dreng, ellers tager jeg fejl, men en dreng er du kun, uden fortrydelse. Nu stikker Ben Gunn af igen. Rom ville ikke en gang få mig til at gå dér hen, hvor du går – nej, ikke en gang rom, før jeg ser din fødte gentleman og får hans æresord på det. Og husk så mine ord: 'Et skarpt udkig' – det er, hvad du skal sige – 'et skarpt udkig, mere tiltro' – og så kniber du ham."

Og han kneb mig tredje gang med den samme fiffige mine.

"Og når I så trænger til Ben Gunn, så ved du, hvor du styrer hen, Jim. Akkurat hvor du styrede kursen i dag. Og han, som kommer, skal have en hvid ting i hånden, og han skal komme alene. Oh, for du skal også sige det: 'Ben Gunn har sine egne grunde,' siger du."

"Godt," sagde jeg, "jeg tror, at jeg forstår dig. Du har noget at foreslå, og du ønsker at se squiren eller doktoren, og du kan findes, hvor jeg fandt dig. Er det det hele?"

"Og hvornår? spørger du," tilføjede han. "Ih, fra middagsobservation til omkring ved det sjette glas."

"Godt," sagde jeg, "men må jeg nu gå?"

"Du vil ikke glemme det?" spurgte han ængsteligt indtrængende. "Skarpt udkig og sine egne grunde, siger du. Sine egne grunde, det er kendetegnet, som mellem mand og mand."

"Nå, da –" han holdt hele tiden fast på mig "– så tror jeg, du kan gå, Jim. Men Jim, hvis du træffer Silver, så ville du dog ikke sælge Ben Gunn? Ikke en gang vilde heste kan trække det fra dig? Nej, siger du. Og hvis disse sørøvere er lejret ved kysten, Jim, hvad tror du så, der kunne blive for nyheder i morgen?"

Her blev han afbrudt af et drønende knald, og en kanonkugle kom brasende ind mellem træerne og borede sig ned i sandet, ikke halvandet hundrede alen fra, hvor vi stod. Det næste øjeblik havde vi smurt haser hver i sin retning.

I over en time derefter rystede hyppige kanonskud øen, og kuglerne blev ved at fare bragende ind gennem skoven. Jeg listede fra dækstilling til dækstilling, overalt – således forekom det mig i det mindste – forfulgt af disse skrækindjagende projektiler. Men hen imod slutningen af bombardementet

havde jeg dog – skønt jeg endnu ikke turde vove mig hen i retning af estakaden, hvor de fleste kugler landede – begyndt på en måde at samle mig lidt igen, og efter at have gjort en lang omvej mod øst krøb jeg til sidst ned imellem træerne ved kysten.

Solen var lige gået ned, en kølig aftenbrise susede fra søen ind gennem skovene, krusede ankerpladsens gråagtige vand og vuggede raslende de yderste træer. Ebben havde suget kystvandet langt ud, og et bredt bælte af sand var blevet tørlagt. Den kølige aftenluft ovenpå den hede dag isnede gennem min jakke.

Hispaniola lå endnu, hvor den havde kastet anker, men se dér – ganske rigtigt – dér flagrede Jolly Roger – det sorte sørøverflag – truende fra toppen. Endnu mens jeg stirrede på det, glimtede det fra nipundigeren, og der fulgte et knald, som fik alle ekkoer til at skratte, hvorefter endnu en kugle fløjtede gennem luften. Det var den sidste i kanonaden.

I nogen tid blev jeg liggende og så på den travlhed, der fulgte efter angrebet. Ved strandbredden nærmest estakaden var nogle af mændene med deres økser i færd med at sønderhugge noget – den stakkels jolle, erfarede jeg senere. Længere borte, nede ved flodmundingerne skinnede et stort bål ud mellem træerne, og imellem dette punkt og skibet gik en af bådene uafladelig frem og tilbage, mens roerne, som jeg sidst havde set i så dårligt humør, nu råbte og sang og lo ligesom børn. Men der var noget i denne lystighed, som tydede på rom.

Til sidst troede jeg det rådeligst at trække mig tilbage hen imod estakaden. Jeg befandt mig langt nede på den lave, sandede odde, der omsluttede ankerpladsen mod øst, og som

ved lavvande er sammenhængende med Skeletøen, og nu, da jeg rejste mig op, så jeg et stykke længere oppe på odden og hævet over de lave buske en enligt stående klippe, temmelig høj og af en usædvanlig hvid farve. Det slog mig straks, at dette måtte være den hvide klippe, Ben Gunn havde talt om, og at jeg, hvis vi før eller senere skulle behøve en båd, kunne finde den på dette sted.

Så listede jeg igen langs med skovens udkant, indtil jeg havde nået den nærmeste side af estakaden, og i denne blev jeg nu hjerteligt modtaget af mine venner, de få trofaste.

Jeg havde snart fortalt min historie og begyndte derefter at tage omgivelserne i øjesyn. Blokhuset var opført af utilhuggede granstammer, der i deres oprindelige runde form, blot afgrenede, var anvendt både til tag, vægge og gulv. Dette sidste lå på flere steder så meget som en fod eller halvanden over sandet. Der fandtes en lille overdækket udbygning foran døren, og i denne udbygning vældede kilden op i et kunstigt bassin af en ejendommelig slags – det var nemlig ikke andet end en stor skibskedel af jern, som man havde slået bunden ud på og derefter sænket ned i sandet "til rælingen", som kaptajnen udtrykte sig.

Foruden de nøgne tømmerstokke var der kun efterladt meget lidt i huset. I det ene hjørne var der til ildsted blevet anbragt en stor flad sten, og ved siden af den lå en gammel rusten jernkurv til gløderne. Det var det hele.

Både den lille høj, blokhuset stod på, og hele mellemrummet mellem dette og estakaden var blevet renset for træer, for af disse at opføre værkerne, og af stubbene, som endnu stod tilbage, kunne vi se, at en smuk højskov her var blevet ødelagt.

Det meste af grønsværen var blevet skyllet væk eller rodet op ved træernes fældning og bortførsel. Kun hvor kildevandet løb bort fra kedlen, voksede endnu en strimmel af tykt mos, bregner og enkelte krybende småbuske mellem sandet. Meget tæt op til palisaderne – alt for tæt for forsvaret, sagdes der – stod skoven endnu tæt og kraftig udelukkende af fyrretræer ind imod landsiden, men henimod kysten med en betydelig iblanding af stedsegrønne ege.

Den kolde aftenbrise, jeg har talt om, peb gennem hver sprække i den utætte bygning og overstrøede gulvet med en uafbrudt regn af fint sand. Der fløj sand i vore øjne, sand mellem vore tænder, sand i vor aftensmad, og nede på bunden af kildekedelen dansede sandet som gryn i en grødgryde. Vor skorsten var et firkantet hul i loftet, men det var kun den mindste del af røgen, som fandt den vej ud, resten hang tyk omkring i huset, sved i øjnene og bragte os til at hoste i ét væk.

Hertil kommer, at den ny mand Gray havde hele sit ansigt bundet ind på grund af et knivstik, han havde fået, da han brød ud fra oprørerne, samt at liget af den stakkels gamle Tom Redruth endnu lå ubegravet, stiv og udstrakt langs med den ene væg, indhyllet i det britiske flag.

Hvis vi havde fået lov til at sidde og drive, var vi nok alle i denne uhygge sunket hen i mismod og fortabthed, men det var kaptajnen mand for at hindre. Alle mand blev kaldt frem for ham, og han inddelte os i vagthold. Doktoren, Gray og jeg i et, squiren, Hunter og Joyce i et andet. Skønt vi alle var dødsens trætte, blev dog straks to sendt ud efter brændsel, og to blev sat i arbejde med at grave en grav for Redruth. Doktoren blev beskikket til kok, jeg blev sat som skildvagt ved døren, og

kaptajnen selv gik fra den ene til den anden, opmuntrede og anviste, og var parat med en håndsrækning, hvor som helst det gjordes behov.

Tid efter anden kom doktoren ud i døren for at trække vejret og lindre sine øjne, som næsten blev røget ud af hovedet på ham, og hver gang han gjorde sådan, henvendte han et par ord til mig.

"Den Smollett," sagde han en gang, "det er en bedre karl endnu, end jeg er. Og når jeg siger det, så betyder det endda ikke så lidt, Jim."

En anden gang kom han og blev stående tavs en tid, men endelig lagde han hovedet på den ene side og kiggede hen til mig.

"Er denne her Ben Gunn en mand?" spurgte han.

"Det ved jeg ikke, sir," svarede jeg. "Jeg er ikke ganske sikker på, om han er rigtig i hovedet."

"Tvivler du på det, så er han det nok," svarede doktoren. "En mand, der i tre år har gået og bidt i sine negle på en øde ø, kan man ikke forlange skal være helt ved sine fulde fem som du eller jeg. Det ligger i menneskets natur. Var det ost, du sagde, han var gal efter?"

"Ja, det var ost," svarede jeg.

"Godt," sagde han, "der kan du se, Jim, at det dog kan være godt en gang imellem at være lidt lækkermundet. Du har nok set min snusdåse, har du ikke? Men du har vist aldrig set mig tage en pris, vel? Nå, det er fordi jeg har et stykke parmesanost liggende i dåsen – lavet nede i Italien og meget nærende og lækkert. Nu vel, det skal være til Ben Gunn!"

Før vi spiste vort aftensmåltid, begravede vi gamle Tom i sandet og blev stående lidt ved graven, barhovedede i den kolde brise. En god del brændsel var nu bragt ind, men det var efter kaptajnens mening endnu ikke tilstrækkeligt. Han rystede på hovedet og lod os vide, "at vi måtte begynde i morgen igen og det lidt livligere."

Da vi så havde spist vort flæsk, og hver af os havde fået et topmålt glas grog med dobbelt væge, stak de tre chefer hovedet sammen henne i det ene hjørne og afhandlede vore udsigter.

Det syntes at gå over selv deres forstand, hvad der var at gøre, eftersom vort forråd var så knapt, at vi kunne blive udhungrede ti gange, før der var håb om hjælp. Vort eneste håb var derfor – det var de alle enige om – at vi kunne få held til at nedskyde så mange af sørøverne, at de enten strøg deres flag eller stak af med *Hispaniola*. Fra nitten var de nu allerede formindsket til femten, to andre var sårede, den ene i det mindste meget hårdt – nemlig ham, der blev truffet ved kanonen – hvis han ikke var død. Når som helst vi kunne få ram til dem, måtte vi benytte os af det, men samtidig dække os selv med den yderste forsigtighed. Og så satte vi endvidere vor lid til to mægtige forbundsfæller – rommen og klimaet.

Hvad den førstes virkninger angik, så kunne vi allerede, skønt piraterne var over en halv mil fra os, høre dem synge og brøle til langt ud på natten, og angående det andet, da holdt doktoren sin paryk på, at halvdelen af dem ville ligge med næsen i vejret inden en uges forløb, lejrede som de var ved sumpflodernes udløb og uden spor af lægemidler.

"Derfor," sluttede han, "vil de, hvis vi da ikke alle har skudt hinanden ned først, snart være glade ved at bjærge sig ud på

skonnerten igen. Det er dog altid et skib, og så går de vel sagtens på sørøveri igen, antager jeg."

"Det er det første skib, jeg nogen sinde har mistet," sagde kaptajn Smollett.

Jeg var, som sagt, dødtræt, og da jeg først faldt i søvn, efter i lang tid at have kastet mig urolig frem og tilbage på lejet, sov jeg som en sten.

De andre havde allerede været oppe længe, spist frokost og gjort brændestablerne dobbelt så høje, da jeg endelig blev vækket ved en støjende travlhed og lyden af stemmer.

"Parlamentærflag!" hørte jeg én udbryde, og umiddelbart derefter med et udråb af overraskelse: "Silver selv, min sandten?"

Dette bragte mig på benene i en fart, jeg gned mine øjne og løb hen til et af skydehullerne i væggen.

20. Silver som gesandt

Der stod ganske rigtig to mand lige uden for estakaden, den ene af dem viftende med et hvidt tørklæde, den anden, ingen ringere end Silver selv, stod stilfærdigt ved siden af.

Det var endnu ganske tidligt, og den koldeste morgen – tror jeg – som jeg endnu havde været ude i, en isnende kulde, der trængte ind til marv og ben. Himlen hvælvede sig klar og skyfri, og træernes toppe skinnede rosenrøde i solens glans. Men der, hvor Silver stod med sin adjudant, lå alt endnu i skygge, og de vadede indtil knæene i et tæt, hvidt tågelag, der om natten var dampet op af sumpen og havde væltet sig ud over dens omgivelser. Kulden og dampen i forening fortalte en sørgelig historie om øens sanitære beskaffenhed. Det var tydelig nok et fugtigt, febersvangert, usundt sted.

"Hold jer inden døre, manne," sagde kaptajnen, "jeg vædder ti mod en, at dette her er en list."

Derpå prajede han sørøverne:

"Hvem der! stå, eller vi skyder!"

"Parlamentær!" råbte Silver.

Kaptajnen stod i udbygningen og holdt sig omhyggeligt dækket mod ethvert forrædersk skud, om et sådant skulle blive forsøgt. Han vendte sig nu og talte til os:

"Doktorens vagt på post. Dr. Livesey tager den nordre side, Jim den østre, Gray den vestre. Andenvagten har at lade musketterne. Nu lidt rask, manne, og pas godt på!"

Så henvendte han sig igen til oprørerne.

"Og hvad vil I så her med jeres parlamentærflag?" råbte han.

Denne gang var det den anden, der svarede.

"Kap'n Silver begærer at komme om bord for at tale om våbenstilstand," råbte han.

"Kaptajn Silver – ham kender jeg ikke. Hvem er det?" råbte kaptajnen. Og vi kunne høre ham mumle ved sig selv: "Kaptajn, hm, kunne mindre ikke gøre det? Det var F– til avancement!"

Lange John svarede for sig selv:

"Mig, sir. Disse her stakkels knøse har valgt mig til kaptajn, efter at De var *deserteret*, sir –" og han lagde stærkt eftertryk på ordet "deserteret". "Vi er villige til at underkaste os, hvis vi kan blive enige om vilkårene, og der ingen underfundigheder stikker under. Alt, hvad jeg forlanger, er Deres ord, kap'n Smollett, på, at jeg kan gå sikker og sund ud a' denne hersens stakade og så et minut til at komme udenfor skud, før der bliver fyret."

"Min rare ven," sagde kaptajn Smollett, "jeg skøtter ikke det ringeste om at tale med dig. Ønsker du at tale med mig, så værs'go' at komme herover, det er alt, hvad jeg siger til det. Er der noget forræderi, så bliver det på jeres side, Gud forlade jer."

"Det er tilstrækkeligt, kaptajn," råbte Lange John tilfreds. "Et ord fra Dem er tilstrækkeligt. Jeg kender en gentleman, og det står te' troende."

Vi kunne se manden med flaget forsøge på at holde Silver tilbage, hvad der heller ikke var så underligt efter det stolte og ubestemte svar, kaptajnen havde givet. Men Silver slog en høj latter op og gav ham et dask på ryggen, som om al tanke om fare var urimelig. Derpå stavrede han frem til palisaderne, kastede sin krykke over, fik benet op, svang sig med stor kraft og behændighed op på pælen og kom lykkelig og vel ned til jorden på den indvendige side.

Jeg tilstår, at jeg var alt for optaget af, hvad der gik for sig, til at være af den ringeste nytte som vagt, ja, jeg havde allerede forladt mit østre skydehul og var listet hen bag ved kaptajnen, der nu havde sat sig på tærsklen, med albuerne på knæene, hovedet i hænderne og øjnene fæstet på vandet, der boblede ud af den gamle jernkedel og flød ud i sandet, imens han for sig selv fløjtede: *"Kom hid, mine piger og knøse."*

Silver havde et forfærdeligt arbejde med at komme op ad højen. Han og hans krykke var på denne stejle knold med det dybe sand og de tykke træstubbe lige så hjælpeløse som et skib over stag. Men han asede på som en mand, uden at sige et ord, og vandt endelig op til kaptajnen, som han hilste på den mest forekommende måde. Han havde trukket i sin bedste stads: En uhyre blå kjole, spækket med store messingknapper, hang ned til hans knæ, og en pyntelig, guldtresset hat var skudt bag ad nakken.

"Nå, så dér er du, min gode Silver," sagde kaptajnen og løftede hovedet, "var det ikke bedst for dig at sætte dig ned?"

"Vil De ikke en gang lade mig komme inden for, kaptajn?" klagede Lange John. "Det er en fæl kold morgen til at blive siddende udenfor på sandet, må De tilstå."

"Å, Silver," sagde kaptajnen, "hvis det havde, behaget dig at være en ærlig mand, så kunne du nu have siddet lunt og godt i din kabys. Du har dig selv at takke for det. Enten er du min skibskok – og så er du blevet behandlet meget høfligt – eller kaptajn Silver, en simpel oprører og sørøver, og så kan du gå og blive hængt!"

"Vel, vel, kap'n Smollett," svarede kokken og satte sig ned i sandet, som det blev budt ham, "så kommer De bare til at række

mig en hånd, når jeg skal op, det er det hele. Sikken en rar rede I ellers har få't lavet jer her. Ah, der har vi jo Jim! En hjertelig god morgen til dig, Jim. Deres ærbødige tjener, doktor. Ej, der har vi jo jer alle sammen, som en pæn, lykkelig familie – på en måde."

"Har du ellers andet at sige, så var det vidst bedst, om du kom med det straks," sagde kaptajnen.

"Fuldstændig rigtigt, kap'n Smollett," svarede Silver. "Pligt er pligt, det er sikkert. – Nå, ja vel da, det var et godt kup af jer sidste nat. Jeg siger ikke andet, end at det var et godt kup. Nogen af jer har væ't lidt nærgående med en håndspage-ende. Jeg ska' heller ikke nægte, at nogen af mine mænd blev noget underlige ved'et – ka'ské de alle blev underlige – ka'ské jeg blev lidt underlig selv – ka'ské det er derfor, jeg kommer her i dag for at snakke om stilstand. Men vær sikker på, kap'n Smollett, det går ikke anden gang, ved alle djævle! Vi ska' ta'e den med skildvagter og fire af en streg eller to fra rommen. Måske De tror, at vi alle sammen var så slattede som et skøde i vindøjet. Men jeg vil sige Dem, at jeg var ædru, jeg var bare træt som en hund, og havde jeg vågnet et sekund før, sku' jeg ha' grebet jer på fersk gerning, sku' jeg. Han var ikke død endnu, da jeg kom hen til ham, nej, han var ikke."

"Nå, ikke det," sagde kaptajn Smollett aldeles ubevægelig.

Alt, hvad Silver havde remset op, var en gåde for ham, men det var der ingen, som skulle have faldet på efter hans svar. Hvad mig angår, så begyndte der at gå et lys op for mig. Ben Gunns sidste ord randt mig i minde. Det anede mig, at han havde aflagt piraterne et besøg, mens de alle lå drukne rundt

om bålet, og med glæde regnede jeg ud, at vi nu kun havde fjorten fjender at bides med.

"Nå, til sagen," sagde Silver. "Vi ønsker denne hersens skat, og vi vil ha'en – det er, hvad vi vil! I vil nok li'e så gerne spare jeres liv, tænker jeg – det er, hvad *I* vil. I har vist et kort, har I ikke?"

"Det kan gerne være," svarede kaptajnen.

"Jo, vist har I så, det ved jeg sikkert," svarede Lange John. "Det er ikke værd at være så fornaglet for en mand, der er ikke spor af det, der ligner tjeneste i *det*, og det står te' troende. Nå, hvad jeg vil sige – vi vil ha' fat i jeres kort. Anden fortræd har jeg jo aldrig villet gøre jer!"

"Du kan spare dig det – den bider vi ikke på, min rare ven," afbrød kaptajnen ham. "Vi ved meget godt, hvad du havde i sinde at gøre, men det anfægter os ikke det mindste – for nu kan du jo se, at det bliver løgn."

Og kaptajnen så roligt op på ham og begyndte at stoppe sin pibe.

"Hvis Abe Gray –" brølede Silver op.

"Stop der!" råbte mr. Smollett. "Gray sagde mig intet, og jeg spurgte ham om intet, og hvad mere er, jeg ville se både dig og ham og hele denne ø blæst ud af vandet og lukt ind i Helvede, før jeg gjorde det. Dér har du min mening om *det*."

Dette lille udbrud af heftighed syntes at afkøle Silver, han var blevet mere og mere forbitret før, men nu kom han til sig selv igen.

"Meget muligt," sagde han, "jeg skulle ellers for resten ikke ha' blandet mig i, hvad gentlemen ville anse for sømands tro og love og hvad ikke, sådan som sagerne nu står. Og da jeg ser, at

De er ved at ta'e Dem en pibe, så vil jeg være så fri at gøre li'edan."

Han stoppede sin pibe og tændte den, og de to mænd sad en tid tavse og dampede, mens de snart så på hinanden, snart stoppede tobakken fastere i piben og snart lænede sig fremover for at spytte. Det var ligefrem en hel komedie at se på dem.

"Nu," begyndte Silver, "hvad vi siger, det er *det*: I giver os kortet til at finde skatten efter og lader være at skyde stakkels sømænd ned eller hugge dem i hovedet, mens de sover. *Det* gør I, og så gi'er vi jer et valg. Enten følger I med og går om bord med os, når vi har få't skatten indladet, og så sværger jeg jer til på mit æresord at sætte jer a' i god behold på en eller anden kyst. Eller hvis *det* ikke smager jer, fordi ka'ské nogen af mine mænd til tider ka' være noget mindre behagelige og ka' ha'e gamle regninger at gøre op for lidt ligefrem behandling – så ka' I jo blive her, ka' I. Vi ska' dele vores mad med jer, mand for mand, og jeg svær'er jer til som før at give singenal til det første skib, vi får i sigte, at de ska' løbe herhen og samle jer op. – Vil De så ikke indrømme, at *det* er forslag. Bedre ka' I vel ikke vente at slippe fra det, hvad? Og jeg håber –" her hævede han stemmen "– at hver mand i dette her blokhus vil overhale mine ord, for hvad jeg har sagt til en, det er sagt til alle."

Kaptajn Smollett rejste sig fra sit sæde og slog asken af sin pibe ud i den flade hånd.

"Er det det hele?" spurgte han.

"Det allersidste ord, for Djævelen og alle hans ærkeengle!" svarede John. "Sig nej til det, og I ska' aldrig mere se andet af mig end musketkugler!"

"Det er godt," svarede kaptajnen, "vil du så høre på mig! Hvis I vil kaste jeres våben og komme her op én for én, så skal jeg forpligte mig til at lægge jer alle i jern og slæbe jer med hjem til England til forhør og retfærdig dom. Men vil I ikke det, så skal jeg, Alexander Smollett, som her har hejst min konges flag, sende jer alle lige lukt til Davy Jones. I kan ikke finde skatten. I kan ikke navigere skibet – ikke en mand af jer alle forstår at føre et skib. I kan ikke slås med os – Gray der slap alene fra fem af jer. Jeres skib ligger lænket, hr. Silver – I ligger ved den læ kyst, det vil I få at føle. Det står jeg her og giver jer besked om, og det er de sidste gode ord, du vil få at høre fra mig, for ved min skaber, næste gang, du kommer mig for øje, skal jeg sende dig en kugle gennem ryggen. Af sted med dig, min rare ven, pak dig herfra og det lidt gesvindt!"

Silvers ansigt afgav det uhyggeligste billede på afmægtig vrede. Hans øjne stod stive i hovedet af raseri. Han rystede ilden ud af sin pibe.

"Ræk mig en hånd op?" råbte han.

"Det bliver ikke min," svarede kaptajnen.

"Hvem vil give mig en hånd op?" skreg han.

Ikke en af os gjorde mine til at røre sig. Idet han fremmumlede de allerfæleste eder og forbandelser, kravlede han hen gennem sandet, indtil han fik hold i udbygningen og kunne hæve sig op på krykken. Derpå spyttede han i kilden.

"Se dér!" råbte han, "det er, hvad jeg tænker om jer. Førend en time er omme, skal jeg slå jeres usle blokhus i kvas som et råddent romfad. Ja, le kun I, le bare væk! Ved Djævelen og alle hans ærkeengle, I skal komme til at grine på en anden vis før en time er forbi. De, der da er døde, vil være de bedst farne."

Og med en skrækkelig ed humpede han ud, pløjede ned gennem sandet, blev hjulpet over palisaderne af manden med flaget efter en fire-fem forgæves forsøg og forsvandt et øjeblik efter mellem træerne.

21. Angrebet

Så snart Silver var forsvundet, vendte kaptajnen, der havde fulgt ham opmærksomt med øjnene, sig mod det indre af blokhuset og fandt ingen af os med undtagelse af Gray på sin post. Det var første gang, vi endnu havde set ham rigtig vred.

"På plads!" brølede han, og da vi derefter alle skamfulde var lusket hen til vore pladser, tilføjede han: "Gray, dit navn skal blive optegnet i logbogen, du er blevet på din post som en tro sømand. Mr. Trelawney, De har forbavset mig. Doktor, jeg troede, De havde båret kongens klæder! var det på *den* måde, De gjorde tjeneste ved Fontenay, sir, så kunne De lige så gerne være blevet hjemme i Deres seng."

Doktorens vagt stod nu atter ved de respektive skydehuller, og de andre var travlt beskæftiget med at lade de øvrige musketter, og alle stod vi dér røde i hovedet, som enhver kan forstå, og så flove som skolefukse.

Kaptajnen stod en kort tid tavs og så ud. Derpå talte han igen.

"Nå, manne jeg har givet Silver det glatte lag. Jeg gav ham det med gloende kugler, og det med forsæt, og førend timen er ude, vil vi blive entret, som han sagde. De er de mange, det behøver jeg ikke at fortælle jer, men vi kan kæmpe i skjul, og for et minut siden ville jeg også have tilføjet, vi kæmper i god orden og med disciplin. Jeg nærer ingen som helst tvivl om, at vi kan prygle dem, hvis I gør, hvad I kan."

Derpå gjorde han en runde og så, at alt, som han sagde, "var klart".

På husets to korte vægge, mod øst og vest var der kun to skydehuller, på den sydlige væg, hvor udbygningen gik frem, var der også to, men på den nordlige fem. Der var i alt godt og vel en snes musketter til deling mellem os syv. Brændslet var blevet opstablet i fire hobe – borde kunne man godt kalde dem – en på midten af hver væg, og på hver af disse stabler var der henlagt ammunition samt fire ladte musketter rede til at fyre af. I midten lå huggerterne klar.

"Sluk ilden," sagde kaptajnen, "kulden er forbi, og vi må ikke have røg i øjnene."

Ildgryden blev båret ud af mr. Trelawney og gløderne slukket i sandet.

"Hawkins har endnu ikke fået sin frokost. Hawkins, tag dig noget selv og gå så tilbage til din post og spis det," fortsatte kaptajn Smollett. "Nu lidt rask, min gut, du vil have det behov, før vi er færdige. Hunter, skænk en omgang cognac til os alle."

Mens dette skete, havde kaptajnen i tankerne ordnet hele forsvaret.

"Doktor, De vil nok tage døren," begyndte han. "Pas på og blot Dem ikke for meget, hold Dem indenfor og skyd ud igennem udbygningen. Hunter, du tager den østre side, der. Joyce, du passer på den vestre, min ven. Mr. Trelawney, De træffer som en Robin Hood, De og Gray vil tage den nordre væg med de fem skydehuller. Det er der, det kniber. Hvis De kan nå at komme derop og skyde ind på os gennem vore egne kanonporte, så vil det begynde at se sort ud. Hawkins, hverken du eller jeg må befatte os med skydning, vi må sørge for at lade og give en håndsrækning, hvor det behøves."

Kulden var nu, som kaptajnen havde sagt, hørt op. Så snart solen var klatret op over vort gærde af træer, faldt den med al sin vælde over den træløse plet og drak dampen op i en eneste slurk. Efter kort tids forløb var sandet stegende hedt, og harpiksen smeltede i blokhusets pæle. Trøjer og frakker blev nu kastet af, skjorterne knappet op i halsen og smøget ud på skuldrene, og der stod vi, hver på sin post, feberhede af solens brand og forventningens ængstelse.

Således forløb timen.

"Gid Fanden havde dem!" sagde kaptajnen. "Dette her er lige så kedsommeligt som otte dages vindstille. Gray, fløjt efter en lille brise."

Men netop i samme øjeblik kom de første forudbebudelser for angrebet.

"Undskyld, hr. kaptajn," sagde Joyce, "hvis jeg ser nogen, må jeg så give ild?"

"Ja, for Djævelen, det sagde jeg dig jo!" råbte kaptajnen.

"Tak, hr. kaptajn," svarede Joyce med den samme uforstyrrelige høflighed.

En tid blev det nu atter dødstille, men Joyces bemærkninger havde vækket os endnu yderligere. Alle spidsede ører og spilede øjnene op – musketererne med deres våben balancerende i hånden og kaptajnen i midten af blokhuset med fast sammenkneben mund og rynket pande.

Pludselig slængte Joyce musketten til kinden og gav ild. Knaldet var næppe døet hen, før det besvaredes atter og atter udefra med en skrattende salve, skud efter skud i gåserad fra hver kant af indelukket. Adskillige kugler slog imod blokhuset, men ikke en eneste trængte indenfor, og da røgen var trukket

bort, lå estakaden og skoven omkring den lige så rolige og tomme som før. Ikke et blad rørte sig, og ikke et musketløbs blinken forrådte vore fjenders tilstedeværelse.

"Traf du din mand?" spurgte kaptajnen.

"Nej, hr. kaptajn," svarede Joyce, "jeg tror det ikke."

"Vel, det næstbedste er at bekende sandheden," mumlede kaptajn Smollett. "Lad hans bøsse, Hawkins. Hvor mange regner De med, der var på Deres side, doktor?"

"Det kan jeg sige Dem bestemt," svarede doktor Livesey. "Der blev fyret tre skud fra denne side. Jeg så de tre glimt – to tæt ved hinanden – et lidt længere borte mod vest."

"Tre," gentog kaptajnen, "og hvor mange var der hos Dem, mr. Trelawney?"

Dette spørgsmål kunne imidlertid ikke så let besvares. Der var kommet mange glimt fra den nordlige side – syv, efter squirens beregning – otte eller ni, mente Gray. Fra øst og vest var der kun blevet fyret et enkelt skud. Det var altså tydeligt, at hovedangrebet ville finde sted fra nord, og at vi fra de tre andre sider kun ville blive foruroliget ved skinangreb. Men kaptajnen gjorde dog ingen forandring i sin forsvarsordning. Han ræsonnerede som så, at oprørerne, hvis de fik held til at komme inden for palisaderne, alligevel ville søge at sætte sig i besiddelse af ethvert ubeskyttet skydehul for derfra at nedskyde os som rotter i vort eget skjul.

Men for øvrigt var der heller ikke lang tid til at betænke sig i. Med et højt gjaldende hurra sprang en lille flok af oprørerne pludselig ud af skoven på den nordre side for i strakt løb at storme estakaden. På samme tid åbnedes ilden igen fra skoven,

og en riffelkugle peb gennem døråbningen og smadrede doktorens musket.

De fremstormende fjender klatrede over palisaderne som aber. Squiren og Gray fyrede atter og atter. Tre fjender faldt, den ene på hovedet ned i indelukket, de to andre baglæns udenfor. Men af disse var den ene øjensynlig mere forskrækket end såret, for han kom på benene igen i en håndevending og forsvandt som en røg mellem træerne.

To havde bidt i græsset, en var flygtet, men fire var uskadt kommet inden for vor palisadevold, mens fra skovens skjul syv eller otte, hver øjensynlig forsynet med flere musketter, vedligeholdt en heftig om end hidtil uskadelig ild på blokhuset.

De fire indenfor palisaderne fo'r i fuldt stormløb mod bygningen, råbende af fuld hals, og deres råb blev livligt besvaret fra mændene mellem træerne, der på denne måde gjorde, hvad de kunne for at opmuntre dem. Flere skud blev affyret fra skydehullerne, men så hurtige var de stormendes bevægelser, at ikke ét syntes at have ramt sin mand. I løbet af et par sekunder havde de fire pirater tilbagelagt den stejle skråning og var nu inde på livet af os.

Job Andersons, bådsmandens, hoved kom til syne i det midterste af de fem skydehuller.

"På dem! på dem – alle mand!" brølede han med tordenstemme.

I samme øjeblik snappede en anden af piraterne Hunters musket ved mundingen, vristede den ud af hans hænder, rev den ud igennem skydehullet og strakte med et frygteligt slag den stakkels fyr livløs til jorden. I mellemtiden var en tredje

løbet uskadt rundt om huset, dukkede nu pludselig frem ved indgangen og faldt an på doktoren med sin huggert.

Vor stilling var nu fuldstændig vendt om. For et øjeblik siden var det os, der godt dækket kunne fyre på en udækket fjende, men nu var det os, der stod udsat, uden skjul og uden at kunne gengælde et eneste skud.

Blokhuset var fuldt af røg, hvilket vi kunne tilskrive vor forholdsvis tålelige sikkerhed. Råb og skrig, glimt og knald af pistolskud og en lydelig smertensstønnen skar i frygtelig forvirring i mine ører.

"Ud manne! Ud og lad os tage dem i åben mark! Fat på huggerterne!" råbte kaptajnen.

Jeg snappede en huggert fra bunken, en anden gjorde samtidig lige så og gav mig et hug over mine knoer, hvilket jeg dog næppe følte. Jeg styrtede ud af døren, ud i det klare sollys. Der var én lige i hælene på mig, men hvem det var, vidste jeg ikke. Lige foran mig forfulgte doktoren sin angriber ned ad højen, og lige idet mine øjne faldt på dem, strakte han ham netop til jorden, hvor han blev liggende på ryggen med sprællende ben og med en dyb flænge tværs over ansigtet.

"Rundt om huset, manne! rundt om huset!" råbte kaptajnen, og selv i denne forvirrede larm bemærkede jeg, at hans stemme var forandret.

Jeg adlød mekanisk, drejede mod øst og løb med hævet huggert rundt om husets hjørne. I næste øjeblik stod jeg ansigt til ansigt med Anderson. Han udstødte et højt brøl og svingede huggerten over sit hoved, så at den blinkede i sollyset. Jeg havde ikke en gang tid til at blive forskrækket, men mens hugget susede truende gennem luften, sprang jeg i et nu til siden, tabte

fodfæstet i det dybe sand og rullede hovedkulds ned ad skråningen.

Da jeg sprang ud af døren, var de andre oprørere allerede i færd med at klavre over palisaderne for at komme ind og gøre ende på os. En mand med en rød nathue på hovedet og huggerten i munden var endog kommet helt op og havde kastet det ene ben over. Det, der senere var gået for sig, var sket i en sådan fart, at jeg, da jeg igen kom på benene, så alt i samme stilling som før. Fyren med den røde hue var endnu kun halvt ovre, og en anden viste lige sit hoved over toppen af palisaderne. Og dog var kampens udfald i disse få sekunder blevet afgjort, og sejren var vor.

Gray – det var nemlig ham, der fulgte lige bag efter mig – havde nedhugget den svære bådsmand, førend denne endnu havde fået tid til at rette sig efter det slag, der var tiltænkt mig. En anden var blevet skudt i et af skydehullerne, netop som han var i færd med at fyre ind i huset. Han lå endnu i dødskamp med den rygende pistol i hånden. En tredje var, som jeg havde set, blevet besørget af doktoren. Af de fire, som var kommet inden for palisaderne, var der altså kun en tilbage, han havde forlist sin huggert i kampen og var nu i færd med at klatre ud igen med dødsangsten skrevet i hver mine.

"Fyr! – fyr fra huset!" råbte doktoren. "Og I, mine gutter, tilbage i dækning!"

Men disse ord forblev upåagtede, intet skud løsnedes, den sidste flygtning slap helskindet væk og forsvandt sammen med de andre ind i skoven. Efter tre sekunders forløb var der af den angribende bande ikke andre tilbage end de fem, som lå på deres gerninger, fire inden for palisaderne og én uden for.

Doktoren, Gray og jeg styrtede i fuldt løb op mod huset. Flygtningene ville snart have nået det sted, hvor de havde efterladt deres musketter, og så ville de måske begynde skydningen på ny.

Røgen var nu for største delen trukket ud af blokhuset, og da vi kom inden for, så vi derfor ved det første blik, hvilken pris vi havde betalt for sejren. Hunter lå ved siden af sit skydehul, bevidstløs og ubevægelig, Joyce ved sit, skudt gennem hovedet, mens squiren midt i rummet stod og støttede kaptajnen, den ene lige så bleg som den anden.

"Kaptajnen er såret," sagde mr. Trelawney.

"Er de løbet?" spurgte mr. Smollett.

"Ja, så stærkt de kunne, kan De være vis på," svarede doktoren. "Men der er rigtig nok fem af dem, som aldrig vil løbe mere."

"Fem!" råbte kaptajnen, "det er brillant! Fem der og kun tre her, det giver ni mod fire. Det er bedre chancer, end vi havde, da vi tog fat. Da var vi kun syv mod nitten, eller troede at være det, og det kommer ud på det samme."

Oprørerne var dog snart kun otte i tallet, for manden, som blev skudt af mr. Trelawney om bord på skonnerten, døde samme aften af sit sår, men det fik vi naturligvis først at vide bagefter.

Femte bog

Søeventyr

22. Hvorledes jeg begyndte mit søeventyr

Oprørerne vendte ikke tilbage – ikke en gang så meget som et skud fra skoven hørte vi fra dem. De havde "fået deres ration for den dag", som kaptajnen sagde, og vi beholdt pladsen for os selv samt ro til at efterse de sårede og tilberede vor middagsmad. Til trods for faren kogte squiren og jeg den uden for huset, men var vi end uforstyrret udefra, så rørtes vi så meget desto mere af rædsel og medynk ved den lydelige og hjerteskærende stønnen, der trængte ud til os fra doktorens patienter.

Af de otte, som var faldet i kampen, åndede nu kun tre – en af de pirater, som var blevet skudt foran skydehullerne, Hunter og kaptajn Smollett, og af disse tre var de to første så godt som døde. Oprøreren udåndede da også allerede, mens doktoren forbandt ham, og Hunter kom trods alle vore bestræbelser aldrig til bevidsthed mere i denne verden. Han droges med døden hele dagen og åndede hurtigt og tungt ligesom den gamle sørøver derhjemme under sit apoplektiske anfald, men hans brystkasse var blevet helt knust ved geværslaget, og han havde tilmed, da han faldt, stødt hjerneskallen itu, så det varede ikke længere end til den følgende nat, før han uden noget tegn eller lyd gik til sin skaber.

Hvad kaptajnen angår, da var hans sår alvorlige nok, uden dog at være dødelige. Ingen af de indvendige organer var farligt beskadiget. Andersons kugle – for det var Anderson, der først havde skudt på ham – havde slået hans skulderblad i stykker og strejfet lungen – men som sagt ikke farligt. Den anden kugle havde kun sønderrevet og forrykket musklerne i den ene læg. Han var sikker på at komme sig, sagde doktoren, men i de

første uger måtte han hverken gå eller røre armen, ja helst ikke en gang tale.

Mit eget lille snit over knoerne var kun for et loppestik at regne. Doktor Livesey lappede det sammen med hæfteplaster og rykkede mig i øret i tilgift.

Efter middagsmaden sad doktoren og squiren i nogen tid ved kaptajnens side og rådslog, og da de havde talt sammen og var kommet til enighed – klokken var da lidt over et – greb doktoren sin hat og sine pistoler, stak sin huggert i bæltet og kortet i lommen og klatrede med en musket på skulderen over estakaden på den nordlige side, hvorefter han med ilsomme skridt forsvandt mellem træerne.

Gray og jeg havde sat os i den fjerneste krog af blokhuset for at være udenfor hørevidde af vore officerers rådslagning, men ved dette syn tog Gray piben ud og glemte rent at stikke den ind igen, så himmelfalden blev han.

"Ved Davy Jones," sagde han, "doktor Livesey må jo være blevet gal."

"Å nej," sagde jeg, "jeg tror nok, der er adskillige af os, der er nærmere ved at blive det end han."

"Vel kammerat," sagde Gray, "det kan jeg forstå, for er *han* ikke gal, så må det være *mig*, der er det."

"Måske," svarede jeg. "Men vær ellers rolig for, at doktoren ikke går helt hen i vejret. Jeg skulle tage meget fejl, om han ikke nu var på vej til at aflægge Ben Gunn en lille visit."

Jeg havde ret, som det senere viste sig, men da blokhuset, eftersom solen steg højere, var blevet mere og mere kvælende hedt, og den lille sandhøj inden for palisaderne, på hvilken det lå, ligefrem stegte i solens brand, begyndte jeg at plages af

andre påtrængende tanker, der ikke var slet så rigtige. For at sige det rent ud, jeg begyndte at misunde doktoren, som sådan kunne gå ud og spadsere i den skyggefulde, kølige skov med de flagrende, kvidrende fugle foroven, det bløde grønsvær forneden og ombølget af granernes krydrede duft, mens jeg her måtte sidde og steges, med klæderne klæbende fast til det hede, smeltende harpiks, med det rå, sodede bjælketag foroven, gulvet med det størknede blod forneden og de mange stakkels døde kroppe omkring mig. Efterhånden, som disse tanker trængte ind på mig, voksede min afsky for dette rå, blodige blokhus så stærkt, at den til sidst helt forvandledes til rædsel.

Og mens jeg gik og vaskede blokhuset og vor smule køkkentøj fra vort middagsmåltid, voksede misundelsen i samme grad som afskyen, indtil jeg til sidst, da jeg kom i nærheden af vore brødposer og havde overbevist mig om, at ingen lagde mærke til mig, gjorde det første skridt på min ny ubesindigheds bane og fyldte begge mine trøjelommer med beskøjter.

Jeg var en tåbe – det er indrømmet – i alt fald stod jeg i begreb med at indlade mig på et tåbeligt, dumdristigt foretagende, men jeg var dog klog nok til at begynde det med alle de forsigtighedsregler, der på nogen måde stod til min rådighed. Skulle der tilstøde noget, ville disse beskøjter allenfals til langt ind i den følgende dag fri mig fra at sulte.

Den næste ting, jeg lagde beslag på, var et par pistoler, og da jeg i forvejen havde et fyldt krudthorn og et betydeligt antal kugler, følte jeg mig selv særdeles vel forsynet med midler til forsvar.

Og hvad nu planen angår, som jeg allerede havde foreslået, så var den egentlig slet ikke så tosset. Jeg ville gå ned ad den sandede odde, som mod øst adskilte ankerpladsen fra det åbne hav, finde den hvide klippe, som jeg havde skimtet den foregående aften, og forvisse mig om, hvorvidt det var der, Ben Gunn havde skjult sin båd eller ej. Men da jeg var ganske sikker på ikke at få lov til at forlade estakaden, hvis jeg bad om det, så var det også min plan at tage fransk orlov og stikke ud i et ubemærket øjeblik. Denne måde at forsvinde på var jo i sig selv urigtig nok til at gøre hele mit foretagende forkasteligt, men jeg var kun en dreng og havde nu en gang sat mig det i hovedet.

Nå, det varede ikke længe, før skæbnen var så gunstig at sende mig en udmærket lejlighed. Squiren og Gray blev kaldt hen til kaptajnen for at hjælpe ham med hans bandage og var snart ivrigt optaget af dette. Farvandet var klart. I flyvende fart klatrede jeg over palisaderne og sprang ind mellem de tættest stående træer, og før mit fravær blev observeret, var jeg langt uden for mine kammeraters hørevidde.

Det var min anden dårskab, langt værre end den første, eftersom jeg deserterede fra et faretruet hus, som der nu kun var to kampdygtige mænd til at forsvare, men som den første blev den et af hovedmidlerne til at frelse os alle.

Jeg styrede min kurs ret efter øens østlige kyst, for jeg havde bestemt at gå ned langs den yderste kant af odden for at undgå al mulighed af at blive opdaget fra ankerpladsen. Det var allerede langt hen på eftermiddagen, skønt endnu varmt og solrigt. Mens jeg fortsatte med at trænge igennem de tætte skove, kunne jeg langt forude høre ikke alene brændingens stedsevarende dundren, men også en vis raslen i løvet og

knagen i grenene, som meldte mig, at søbrisen stærkere end sædvanligt var begyndt at suse ind over land. Snart begyndte kølige vindpust at nå mig, og nogle få skridt længere fremme kom jeg ud til skovbrynet og skuede der havet, der bredte sig blåt og solbeskinnet, så langt øjet rakte, samt ved mine fødder den sydende brænding, som kastede sit skum ud over bredden.

Jeg så aldrig havet omkring skatteøen i ro. Solen kunne skinne nok så fredeligt, luften kunne være uden det ringeste pust og havets flade blå og glat som et spejl, stedse rullede dog de store dønninger op mod kysten, tordnende og dundrende ved dag og nat, og jeg tror næppe, der på hele øen fandtes et eneste sted, hvor denne larmen ikke formåede at trænge hen.

Jeg vandrede med stor fryd langs med brændingen, indtil jeg antog at være nået langt nok ned mod syd, hvorefter jeg i skjul af nogle tætte buske forsigtigt krøb ud på oddens ryg.

Bag ved mig var havet, foran var ankerpladsen. Søbrisen havde allerede begyndt at lægge sig, det var som den ualmindelige heftighed havde udtømt dens kræfter, og den var nu blevet efterfulgt af svage, omløbende pust fra syd og syd-øst, som medførte store tågebanker, og ankerpladsen, der lå i læ af Skeletøen, bredte sig derfor blygrå og ubevægelig, som da vi første gang løb ind i den. *Hispaniola*s billede tegnede sig på det glatte havspejl lige fra fløjknappen til vandlinjen med Jolly Roger hængende fra toppen.

På siden af den lå en af de to gigger med Silver på agtersædet – ham kunne jeg altid genkende – mens et par af matroserne lænede sig over skanseklædningen agter ude, den ene af dem med en rød hue på hovedet – den samme slyngel, som jeg for nogle timer siden havde set overskrævs på palisaderne. Så vidt

jeg kunne se, lo og sladrede de lystigt, skønt jeg på den afstand – hen ved en mil – jeg befandt mig i, naturligvis ikke kunne høre et eneste ord af, hvad der blev sagt. Pludselig rejste sig den mest djævelske skratten og skrigen, der lige straks fik mig til at fare sammen af skræk, men snart kom jeg til mig selv igen, idet jeg erindrede og genkendte "Kaptajn Flints" stemme, ja, det forekom mig endda, at jeg kunne skimte fuglens broget skinnende fjerdragt, mens den sad på sin herres håndled.

Kort efter stødte giggen fra og roede mod kysten, og på samme tid gik matrosen med den røde hue og hans kammerat neden under ad kahytstrappen.

Giggen var ikke kommet langt bort fra skibet, før solen gik ned bag *Kikkerten*, og da tågen samtidig med stor hurtighed samlede sig og blev tættere, begyndte det at blive mørkt for alvor. Der var ingen tid at spilde, hvis jeg den aften skulle finde båden.

Den hvide klippe, der trådte skarpt nok frem oven over buskene, lå endnu nogle hundrede meter længere ude på odden, og det tog ikke så lidt tid at vinde ud til den, da jeg på lange strækninger måtte krybe på alle fire gennem krattet. Det var derfor også næsten blevet hel mørk aften, før jeg lagde min hånd på dens rå kanter. Lige neden under den var der en lille bitte hulning dækket med grønsvær, skjult til begge sider af skrænter bevokset med en knæhøj, meget tæt og frodig underskov. Midt i den lille dal stod ganske rigtigt et lille telt af gedeskind og af samme størrelse og form som dem, sigøjnerne fører med sig rundt i England.

Jeg hoppede ned i dalen, løftede den ene side af teltet – og der lå Ben Gunns båd. Hvis noget kan kaldes hjemmelavet, så

måtte det være den. På et sammenkludret stel af simple, utilhuggede grene af sejt træ var udspændt et overtræk af gedeskind med hårene indad. Tingesten var umanerlig lille, selv for mig, og jeg kan knap tænke mig, hvorledes den har kunnet bære en voksen mand. Der var et tværsæde, så langt nede som muligt, en slags spændholt ved hver ende og en dobbeltåre til at drive den frem.

Jeg havde den gang endnu ikke set en *coracle*, således som de gamle briter lavede dem, men senere har jeg haft lejlighed til at se en, og jeg kan ikke give nogen bedre eller tydeligere forklaring af Ben Gunns båd end ved at betegne den som lig med de første og dårligste coracler, der har været lavet af menneskehænder. Men med alt det besad den dog tillige coraclens bedste egenskaber, idet den var overordentlig let og nem at transportere.

Man kunne måske mene, at jeg nu, da jeg havde fundet båden, måtte være blevet kureret for min skulkesyge og have fået nok af mit løsgængeri, men i mellemtiden havde jeg udklækket en ny plan og var blevet så halsstarrig indtaget i den, at jeg tror, jeg ville have prøvet på at udføre den, selv lige for kaptajn Smolletts næse. Planen var i sig selv god nok. I skjul af nattens mørke ville jeg glide ud, hugge *Hispaniola*s ankertov over og lade den drive i land, hvor den selv fandt for godt. Jeg havde sat mig i hovedet, at oprørerne, efter at være blevet slået tilbage om morgenen, ikke kunne have andre forsætter end at lette anker og stå til søs, og at forhindre dette ville være evige løjer, syntes jeg, især da det nu kunne gøres med ringe fare, eftersom de to vagthavende var efterladt om bord uden nogen båd.

Jeg satte mig ned for at afvente mørkets komme, og for dog at bruge ventetiden til noget indtog jeg et forsvarligt foder af beskøjter. Natten kunne ikke være bedre, om jeg selv havde bestilt den. Et tæt tågeslør dækkede både sø og land, og da dagslysets sidste skær var hendødt, sænkede det kulsorteste mørke sig over alle omgivelser. Da jeg endelig tog coraclen på skuldrene og famlede mig frem ud af hulningen, hvor jeg havde spist til aften, var der på hele ankerpladsen kun to synlige punkter.

Det ene var det store bål på den sumpede kyst, omkring hvilket de slagne pirater trøstede sig over nederlaget ved drik og svir. Det andet – en enkelt lysprik på den enorme mur af mørke – antydede det opankrede skibs beliggenhed. Det var svajet rundt af tidevandsstrømmen, således at det nu lå med boven mod mig. Det eneste lys om bord fandtes i kahytten, og hvad jeg så, var kun genskinnet i tågen af de klare stråler, der udgik fra vinduet i agterspejlet.

Ebben havde allerede løbet nogen tid, og jeg måtte derfor vade igennem et bredt bælte af fugtigt sand, hvor jeg af og til sank i lige til anklen, før jeg kom til randen af det tilbagevigende vand.

Efter at have vadet lidt ud i dette, satte jeg med anvendelsen af al min behændighed min coracle med kølen nedad på havets overflade.

23. Ebben løber

Coraclen var – hvad jeg havde rig lejlighed til at erfare, før vi to var færdige med hinanden – en meget sikker båd for en person af min højde og vægt, både letflydende og flink i søgang, men den var desuden det mest djævleblændt egensindige og uregerlige fartøj at håndtere. Man kunne bære sig ad, hvordan pokker man ville, så var den dog altid i afdrift, og af manøvrer kunne den kun 'en, men den også til fuldkommenhed, nemlig at dreje rundt og rundt i én uendelighed. Om det så var dens bygmester selv, Ben Gunn, så har han måttet tilstå, at "hun var nederdrægtig sær at omgås, indtil man kendte hendes nykker".

Jeg kendte nu slet ikke hendes nykker. Den drejede i alle mulige retninger undtagen netop i den ene, i hvilken jeg ønskede at styre den. Under den største del af farten gik den med bredsiden forrest, og jeg er vis på, at vi aldrig var kommet ud til skibet, hvis ikke ebben havde været. Heldigvis sugede tidevandet mig udad, hvor lidt, hvor meget eller hvorledes jeg så roede, og der lå nu *Hispaniola* lige på min vej. Den var næppe til at løbe vild af.

Først fortonede den sig foran mig som en ubestemmelig klat, kun synlig, fordi den var sortere endnu end mørket. Så begyndte dens stænger og skrog at antage bestemtere form, og i næste øjeblik – som det syntes, for jo længere jeg kom ud, desto voldsommere blev strømmen – lå jeg langs dens kabeltov, som jeg fik hold i.

Tovet var så stramt som en buestreng, – så hårdt trak den i ankeret. Rundt omkring skroget plaskede og rislede og skvulpede den krusede strøm i mørket, ligesom en lille

bjergflod. Et eneste godt snit med min foldekniv, og *Hispaniola* ville gå snurrende og svinglende ned ad strømmen.

Så vidt var alt godt, men efter at have tænkt mig lidt om, gik det op for mig, at et sådant strammet kabeltov, der pludselig overskæres, er en lige så farlig ting som en sparkende hest. Sandsynligheden ville være som ti mod en for, at både jeg og coraclen, hvis jeg virkelig var så dumdristig at hugge *Hispaniola* løs fra sit anker, ville blive svippet helt bort fra vandfladen.

Denne tanke bragte mig til at holde inde, og hvis ikke lykken igen havde været mig gunstig, ville jeg helt have opgivet mit forehavende. Men de svage vindpust, som var begyndt at vifte ind fra syd-øst og syd, var efter mørkets frembrud drejet rundt til syd-vest. Mens jeg sad og overvejede, kom der et vindstød, der greb *Hispaniola* og tvang den op mod strømmen, og til min store fryd følte jeg kabeltovet slappes i mit tag, så at hånden, der holdt det, for et øjeblik blev dyppet under vand.

Dette modnede min beslutning. Jeg trak min kniv frem, åbnede den med mine tænder og skar den ene kordel over efter den anden, indtil der kun var to tilbage til at holde skibet, så holdt jeg op og ventede rolig med at oversnitte dem, indtil et nyt vindstød igen slækkede tovet.

Under alt dette havde jeg hørt højrøstede stemmer fra kahytten, men mit sind havde været så optaget af andre tanker, at jeg næppe ænsede dem. Nu, da jeg ikke havde andet at gøre, begyndte jeg imidlertid at skænke dem mere opmærksomhed.

Den ene genkendte jeg straks som tilhørende kvartermesteren Israel Hands, han, der i fordums dage havde været Flints kanoner. Den anden hidrørte selvfølgelig fra min gode ven med den røde nathue. Begge fyrene var tydeligt nok

pærefulde, men blev dog stadig ved at pimpe, for endnu, mens jeg lyttede, åbnede den ene af dem vinduet i agterspejlet og kastede med et drukkent vræl noget ud, som jeg skønnede måtte være en tom flaske. Men de var ikke alene døddrukne, det var klart, at de tillige var rasende opbragte. Sammenlænkede eder haglede ned i snesevis, og en gang imellem kom det til en eksplosion af en sådan voldsomhed, at jeg var sikker på, at det nu måtte ende med håndgribeligheder. Men hver gang drev dog uvejret over, og klammeriet sagtnede hen i en mere dæmpet knurren, indtil den næste byge af raseri drev frem for atter at opløses uden resultat.

Fra kysten kunne jeg se blusset af det store lejrbål, hvis flammeskær skinnede lysende ud mellem træerne. En af matroserne havde istemt en sang, en trist og slæbende gammel sømandsvise med en dybtgående tremulant ved enden af hvert vers, og af dem var der så mange, at der kun kunne blive ende på visen ved at den syngendes tålmodighed slap op. Jeg havde på overfarten hørt den mere end én gang og erindrede endnu disse ord:

Hun stak til søs med syvti og fem,
men ikkun en kom levende hjem,

og jeg syntes, at det for et selskab, der havde lidt så følelige tab samme morgen, måtte være en temmelig tarvelig fornøjelse at høre på denne bedrøvelige arie. Men af alt, hvad jeg så, syntes det jo rigtig nok at fremgå, at alle disse sørøvere var lige så ufølsomme og letsindige som det hav, de færdedes på og ved.

Endelig kom der da en ny brise. Skonnerten duvede over imod mig og kom nærmere i mørket. Jeg følte kabeltovet

slappes igen, og med et godt, kraftigt snit skar jeg de sidste kordeler over.

Brisen gjorde ikke megen virkning på coraclen og jeg blev næsten øjeblikkelig skyllet op mod *Hispaniola*s bov.

På samme tid begyndte skonnerten at svaje forenden rundt og snurrede langsomt ned ad strømmen som en papirsbåd, der kører rundt i en rendesten.

Jeg sled som besat for at komme væk, for jeg ventede hvert øjeblik at blive sejlet i sænk, og da jeg fandt, at jeg ikke kunne drive coraclen lige tilbage, varpede jeg langs skibssiden agter ud. Til sidst blev jeg da klar af min farlige nabo, og netop som jeg gav det sidste stød, skurede min hånd hen ad en smækker line, der fra lønningen agter hang slæbende ned i vandet. Øjeblikkelig greb jeg fat i den.

Af hvad grund jeg gjorde det, kan jeg næppe gøre rede for. Det skete ganske instinktivt, men da jeg først havde fat i den og fandt, at den var fastgjort i den anden ende, begyndte nysgerrigheden at få overtaget, og jeg besluttede at kaste bare ét blik ind gennem kahytsvinduet.

Jeg halede mig ind tag efter tag ved linen, og da jeg antog, at jeg måtte være nær nok, rejste jeg mig – skønt det var et yderst farligt spil – til min halve højde og overskuede således loftet og en del af det indre i kahytten.

Skonnerten og dens lille følgesvend gled nu med en meget antagelig fart gennem vandet, og vi var allerede kommet i højde med lejrilden. Skibet "snakkede højt", som søfolkene siger, dvs. det vuggede sig mod de utallige småbølger med uophørlige, lydelige plask, og indtil jeg havde fået mine øjne op over vinduets underkarm, var det mig umuligt at fatte, at de

vagthavende ikke havde mærket uråd. Et eneste blik var imidlertid tilstrækkeligt, og mere end et blik turde jeg på ingen måde tillade mig fra min urolige nøddeskal.

Det viste mig Hands og hans kammerat sammenslynget i brydekamp på liv og død og hver med sin hånd på modstanderens strube.

Jeg dukkede ned på min tofte igen, og det ikke et øjeblik for tidligt; for jeg var på nippet til at gå over bord. Lige straks efter kunne jeg ikke se andet end disse to vildtrasende, blodrøde ansigter bøjende sig ind forbi hinanden under den osende lampe, og jeg lukkede øjnene for igen at vænne dem til mørket.

Inde på kysten var den endeløse vise endelig hørt op, og den formindskede bande omkring lejrilden havde istemt det kor, jeg så ofte havde hørt:

> Femten mand på den død' mands kiste
> jo-ho-ho, og en hel flaske rom!
> Drik og djævelen tog de sidste –
> jo-ho-ho, og en hel flaske rom!

Jeg sad netop og tænkte på, hvor travlt Djævelen og drikken arbejdede i dette øjeblik i *Hispaniola*s kahyt, da jeg blev overrasket ved en pludselig overhaling af coraclen. I samme øjeblik girede den hårdt og syntes at forandre sin kurs. I mellemtiden var farten blevet stærkt forøget.

Jeg åbnede straks øjnene. Rundt omkring hævede sig små toppede bølger, hvis kamme idelig brækkedes af med en skarp, plaskende lyd, og hvis vand lyste med et svagt fosforskær. *Hispaniola*, i hvis kølvand jeg stadig blev hvirvlet frem nogle få meter fra agterspejlet, syntes selv at vakle i sin kurs, og jeg så dens stænger svinge frem og tilbage mod mørkets baggrund; ja,

da jeg havde iagttaget den lidt længere, så jeg tydeligt, at den drejede sig i sydlig retning.

Jeg skottede tilbage over mine skuldre, og mit hjerte hoppede af fryd. Der, langt bag ved mig, lyste skinnet fra lejrbålet. Strømmen drejede sig i en ret vinkel, og den havde taget den svære skonnert og den lille hoppende coracle med sig. Med stadig hurtigere fart, stærkere skummen og højere rislen gik den hvirvlende gennem det snævre indløb ud i det åbne hav.

Pludselig girede skonnerten foran mig voldsomt, og drejede sig måske hele to grader, og næsten i samme øjeblik hørtes to brøl, det ene kort efter det andet fra kahytten. Jeg kunne høre trampende fodtrin på kahytstrappen, og jeg vidste nu, at de to sviregaster endelig var blevet forstyrret i deres slagsmål og vækket til bevidsthed om deres ulykke.

Jeg lagde mig fladt ned i bunden af mit usle fartøj, og befalede inderligt min sjæl i Guds hånd. Jeg var fuldt og fast overbevist om, at vi ved enden af strædet ville løbe på et eller andet frådende skær, hvor alle mine bekymringer ville få en hastig ende, og skønt jeg vel nok kunne finde mig i at dø, kunne jeg dog ikke tåle at se min skæbne i øjnene, nu da den nærmede sig med så stærke skridt.

Således må jeg have ligget i flere timer, uophørligt skyllet hid og did af bølgerne, atter og atter overstænket af drivende skumsprøjt og ikke et øjeblik uden at vente døden ved næste styrtning. Men lidt efter lidt overvældede trætheden mig, en øjeblikkelig følelsesløshed og periodisk bedøvelse sænkede sig over min bevidsthed selv midt i rædslen, indtil søvnen til sidst overraskede mig. I den på havet omtumlede coracle lå jeg og drømte om mit hjem og den gamle *Admiral Benbow*.

24. Coraclens krydstogt

Det var høj lys dag, da jeg vågnede og fandt mig gyngende ved den sydvestlige ende af skatteøen. Solen var stået op, men var endnu skjult bag *Kikkertens* tårnhøje masser, der på denne kant gik næsten lige ned til havet med vilde klippeformationer.

Haulbowline Head (Buglinehovedet) og *Mizzenmast Hill* (Mesanmasthøjen) lå skråt bag ved mig, højen nøgen og mørk, hovedet omgærdet af 15-20 meter høje klipper og ved foden kranset af store masser af nedfaldne klippestykker. Jeg var knap en kvart mil fra kysten, og min første tanke var at ro ind for at gå i land.

Denne beslutning blev dog snart opgivet. Ind mellem de nedfaldne klippestykker skummede og brølede brændingen. De vældige sprøjts stigen og falden og genlyden af de dundrende bølgeslag fulgte efter hinanden i uendelig rækkefølge, og jeg så mig selv – hvis jeg vovede mig nærmere ind – død, sønderslået på den stenede kyst eller forgæves anspændende mine sidste kræfter for at klatre op ad de udhængende klipper.

Og det var endda ikke alt. På de store, flade klippestykker øjnede jeg uhyre slimede vanskabninger – kæmpemæssige, bløde snegle forekom det mig – der gøende, så det gav genlyd fra klipperne, kravlede rundt mellem hinanden i snesevis, eller kastede sig i vandet med lydelige plask.

Jeg er senere kommet efter, at det må have været fredsommelige og aldeles uskadelige søløver, men synet af dem i forbindelse med kystens farefuldhed og brændingens voldsomhed var mere end tilstrækkeligt for mig til at sky denne

landingsplads. Hellere end træde disse farer under øjne ville jeg udsætte mig for hungerdøden på havet.

Imidlertid antog jeg, at mine udsigter dog ikke var slet *så* mørke. Nord for *Haulbowline Head* strakte der sig et langt fladt kystbælte, som ved ebbetid gjordes endnu bredere ved en bræmme af gult sand. Nord for denne kystslette kom der igen et forbjerg – *Cape of the Woods* (Skovenes Forbjerg), som det kaldtes på kortet – omkranset af og næsten begravet mellem høje fyrretræer, der strakte sig lige ned til havbredden.

Jeg huskede, hvad Silver havde sagt om strømmen, der gled mod nord langs hele vestkysten af skatteøen, og da jeg fra min stilling kunne slutte, at jeg allerede var undergivet dens virkning, foretrak jeg at lade *Haulbowline Head* bagved mig og gemme mine kræfter til et forsøg på at lande ved det venligere udseende *Cape of the Woods*.

Der gik en høj, jævn bølgegang på havet. Vinden blæste med vedvarende styrke fra syd, og da der således ikke var nogen strid mellem den og strømmen, rejste og faldt bølgerne uden at brydes.

Havde det været anderledes, ville jeg for længst være omkommet, og trods de forhåndenværende gunstige betingelser var det alligevel forbavsende, hvor let og sikkert min lille, lette båd kunne klare sig. Tit kunne jeg, når jeg lå stille i bunden og kun lige skævede ud over rælingen, se en svær blå bakke højne sig lige oven over mig, men – coraclen hoppede blot lidt, dansede som på fjedre og gled derefter ned på den anden side i bølgedalen så let som en fugl.

Jeg begyndte snart at blive meget dristig og rejste mig over ende for at forsøge mig i at ro. Men selv en ganske lille

forandring i vægtens anbringelse vil afføde voldsomme forandringer i en coracles opførsel, og jeg havde næppe rørt mig, førend båden straks opgav sine bløde, dansende bevægelser og styrtede lige ned ad en bølgeskråning, så høj og stejl, at farten gjorde mig ganske svimmel – for med et skumsprøjt at stikke næsen dybt ind i siden af den næste bølge.

Jeg blev både våd og forskrækket og lagde mig øjeblikkelig tilbage i min gamle stilling, hvorpå coraclen syntes at komme til besindelse igen og bar mig lige så sagte og varsomt op over bølgerne som før. Det var klart, at den ikke tålte nogen indblanding. Men når jeg således slet ikke på nogen måde turde udøve nogen indflydelse på dens kurs, hvad håb var der så levnet mig om at nå land?

Jeg begyndte at blive alvorligt forskrækket, men bevarede desuagtet min fatning og omtanke. Allerførst øste jeg lidt efter lidt coraclen læns med min matroshue, idet jeg bevægede mig med den yderste forsigtighed, og derpå gav jeg mig, igen skævende ud over rælingen, til grundigt at tænke over og undersøge, hvorledes og ved hvilke midler den slap så let over søerne.

Jeg fandt da, at enhver bølge ikke – som det så ud til set fra kysten eller fra et skibsdæk – trådte frem som et jævnt, glat og glinsende bjerg, men snarere lignede en bjergkæde, således som den findes på det tørre land, fuld af tinder, flade strækninger og dale. Overladt til sig selv banede coraclen sig vej, om jeg så må sige, gennem disse lavere strækninger, idet den vendte sig hid og did, undgik de stejle fald og søernes høje, spidse toppe.

"Godt," tænkte jeg ved mig selv, "det er klart, at jeg må blive liggende, hvor jeg ligger og ikke forstyrre ligevægten, men det er også klart, at jeg kan stikke åren ud over rælingen og en gang imellem, når vi er i roligt farvand, give hende et skub eller to ind mod land."

Som tænkt så gjort. Der lå jeg nu på mine albuer i den mest anspændte stilling, og i belejlige stunder gav jeg et par svage åreslag for at vende jollens stævn mod land.

Det var et meget trættende og uendelig langsomt arbejde; dog gjorde jeg synlige fremskridt, og skønt jeg, idet vi kom i nærheden af *Cape of the Woods*, så, at jeg uundgåeligt måtte forfejle dette mål, regnede jeg ud, at jeg var avanceret nogle hundrede meter mod øst. Jeg var i virkeligheden temmelig nær ved land. Jeg kunne se de svale, grønne trætoppe svaje mod hinanden i brisen, og jeg var sikker på, at jeg nok skulle ramme det næste fremspringende punkt.

Det var også på høje tid, for jeg begyndte at lide svære kvaler af tørst. Solens brand fra oven, dens tusindfoldige genskin fra bølgerne, søvandet, der, efter at have stænket mig, hurtigt tørrede ind og efterlod hele kager af salt, selv på mine læber, alt dette i forening fik min strube til at brænde og mit hoved til at værke. Synet af træerne så nær ved hånden gjorde mig næsten syg af længsel, men strømmen bragte mig hurtigt forbi forbjerget, og da havet igen åbnede sig for mit blik i hele sin udstrækning, så jeg et syn, der grundigt forandrede mine tankers retning.

Lige foran mig, knap en halv mil borte, så jeg *Hispaniola* under sejl. Det stod straks klart for mig, at jeg naturligvis ville blive indhentet og gjort til prise, men jeg var allerede så pint af

tørst, at jeg næppe vidste, om jeg skulle glædes eller bedrøves ved denne tanke, og længe før jeg kunne komme på det rene med dette, havde forbavselsen fuldstændig lagt beslag på mig, så at jeg ikke kunne gøre andet end stirre og undres.

Hispaniola gik med storsejlet og to forsejl, og det smukke, hvide sejldug skinnede i solen som sne eller sølv. Da jeg først fik den i sigte, trak alle dens sejl; den stod nord-vest ud, og jeg antog, at mændene ombord havde i sinde at styre uden om øen for at gå ned til den gamle ankerplads. Men straks efter begyndte den at dreje mere og mere mod vest, så at jeg troede, de allerede havde set mig og var ved at vende for at begynde jagten. Til sidst løb den imidlertid klos op i vinden, slog bak og stod nu dér en stund hjælpeløs med daskende sejl.

"Klodsede drukkenbolte," tænkte jeg; "de må endnu være sprøjtefulde," og jeg forestillede mig, hvorledes kaptajn Smollett ville have trakteret dem.

Imidlertid faldt skonnerten lidt efter lidt af, sejlene fyldtes i den nye stilling, hvorpå den stak i fart et par minutter igen, indtil den på ny løb op i vinden. Dette gentoges atter og atter. Til og fra, op og ned, mod nord, syd, øst og vest gled *Hispaniola* med sving og slag, og hvert nyt tilløb endte, som det begyndte, med dovent daskende sejl. Men når så var, hvor var da de to matroser? Enten måtte de være døddrukne, eller også havde de forladt skibet, tænkte jeg, og hvis jeg kunne slippe ombord, kunne det måske lykkes mig at gengive kaptajnen sit skib.

Strømmen førte coraclen og skonnerten med lige stor fart nord på, og hvad den sidstes sejlads angår, så var den så vild og afbrud, og farten blev hver gang så grundigt stoppet, at skibet i hvert fald slet ikke vandt noget ved det, hvis det da ikke

ligefrem tabte. Hvis jeg blot turde sætte mig op og ro, så skulle jeg sikkert indhente det. Denne nye plan havde en sådan tilsætning af eventyrlighed, at jeg blev uimodståeligt opsat på den og tanken om vandtønden ved siden af skibstrappen fordoblede mit stigende mod.

Op kom jeg, og næsten øjeblikkelig blev jeg budt velkommen af nok en skumsky; men denne gang holdt jeg fast ved mit forsæt og tog plads på toften for med opbydelsen af al min styrke og forsigtighed at ro efter den styresløs *Hispaniola*. En gang fik en så svær styrtsø ind, at jeg måtte stikke åren ind og øse, mens mit hjerte hoppede af utålmodighed; men lidt efter lidt blev jeg mere dreven i tingene og styrede min coracle gennem bølgerne uden anden overlast end nu og da et slag på stævnen og et skumsprøjt i ansigtet.

Jeg halede nu dygtigt ind på skonnerten. Jeg kunne allerede se messinget glimte på rorpinden, mens denne daskede frem og tilbage; men endnu kom ingen til syne på dækket. Jeg kunne ikke få andet ud af det, end at fartøjet måtte være forladt; hvis ikke, måtte mændene ligge drukne i kahytten, og i så tilfælde kunne jeg sandsynligvis indespærre dem der ved at stænge for lugerne og derefter gøre med skonnerten, hvad jeg lystede.

I nogen tid fik den imidlertid i sinde at foretage sig det værste, den kunne gøre mig – at stå stille. Den stak stævnen lige mod syd, idet den naturligvis girede hele tiden. Hver gang, den så holdt af, fyldtes dens sejl delvis, og disse bragte den derefter for et øjeblik i den rette vindstilling igen. Jeg sagde, at dette var det værste, den kunne gøre, for hvor hjælpeløs den end så ud i denne situation, med sejlene smældende som kanoner og blokkene trillende og dundrende på dækket, så vedblev den dog

at glide væk fra mig, ikke alene med strømmens fart, men også med hele sin afdrifts, der heller ikke var ubetydelig.

Men endelig dagedes det for mig. Brisen lagde sig i nogle sekunder, og idet strømmen lidt efter lidt svajede *Hispaniola* rundt, vendte den sig langsomt om sit midtpunkt og præsenterede mig til sidst sit afterspejl, med kahytsvinduet stadig stående vidt åbent, og med lampen på bordet endnu lysende ud i den klare dag. Storsejlet hang nedad som et flag, og skonnerten stod helt stille, når undtages strømbevægelsen.

I de sidste minutter var jeg endog sakket agter ud, men nu begyndte jeg igen kapsejladsen og fordoblede mine anstrengelser.

Jeg var ikke halvandet hundrede alen fra den, da vinden igen kom et knald og fyldte sejlene på ny, denne gang fra bagbord. *Hispaniola* tog fart igen, dukkende og svinkende som en svale.

Min første følelse var fortvivlelse, min anden var glæde og håb. Se, hvor galant den drejer sig – nu vender den bredsiden til, nu har den tilbagelagt halvdelen, nu de to tredjedele og nu de tre fjerdedele af den afstand, der adskiller os. Jeg kan se skummet vælte sig ud fra dens bov. Tårnhøj forekommer den mig fra mit lave standpunkt i coraclen.

Så går det farefulde i situationen pludselig op for mig; men jeg har næppe tid til at tænke, knap nok til at handle og redde mig fra undergang. Jeg er på toppen af en bølge, mens skonnerten kommer brusende frem over den næste. Bovsprydet er lige over mit hoved, jeg rejser mig op og sætter fra til et fortvivlet spring, stampende coraclen ned under vandet. Med den ene hånd har jeg fat i klyverbommen, mens min fod får fæste mellem waterstaget og pyntenetstokken; og mens jeg

endnu hænger der, pustende og stønnende, fortæller et dumpt brag mig, at skonnerten havde ramt og knust coraclen, og jeg uden midler til tilbagetog er efterladt på *Hispaniola*.

25. Jeg stryger *Jolly Roger*

Jeg havde næppe nået at klamre mig rigtig fast til bovsprydet, før klyveren begyndte at flagre, hvorpå den fyldtes fra den anden side med et knald som et bøsseskud. Skonnerten rystede lige ned til kølen ved den ny vending; men da de andre sejl endnu trak fra den modsatte side, smældede klyveren i næste øjeblik tilbage igen og blev hængende slap.

Dette tilbageslag havde nær slynget mig ud i søen, og jeg spildte derfor ingen tid, men kravlede ind langs bovsprydet og tumlede hovedkulds ned på dækket.

Jeg var på den læ side af bakken, og storsejlet, som endnu trak, skjulte derfor en del af agterdækket for mig. Ikke en sjæl var at se. Plankerne, der ikke havde været spulet siden oprøret, bar snavsede spor af mange fødder, og en tom flaske med afbrækket hals rullede frem og tilbage i spygatterne.

Pludselig kom *Hispaniola* ret i vinden. Klyveren bag mig smældede lydeligt, roret smækkede om; det var, som om hele skibet sukkede og skælvede, og mens skøderne jamrede i blokkene, svingede storbommen i samme øjeblik indenbords og viste mig det læ agterdæk.

Nå, der havde jeg da ganske rigtigt de to vagthavende: Rødhuen på ryggen så stiv som en håndspage, med armene udstrakte i korsfæstelsesstilling, og med åbentstående, tændervisende mund; Israel Hands lænet op mod skanseklædningen med hagen hvilende på brystet, med den ene hånd hængende slapt ned på maven, den anden åben, hvilende på dækket og det snavsede, brunede ansigt så blegt under smudset som et tællelys.

En stund blev skibet ved at hoppe, ryste og hælde sig som en balstyrig hest, mens sejlene fyldtes snart i en stilling, snart i en anden, og bommen svingede ud og ind, så at masten klagede lydeligt under de voldsomme træk. Nu og da vaskede lette søsprøjt ind over skanseklædningen, efter hvilke der fulgte et heftigt slag af skibets bov mod den fremvæltende bølge: Så meget mere kvalm gjorde det sværtriggede skib i sammenligning med min hjemmelavede, sammenkludrede coracle, der nu lå på havsens bund.

Ved hvert hop af skonnerten væltede Rødhuen frem og tilbage, men – det var uhyggeligt at se – hverken hans stive stilling eller hans stivnede, tandhvide grin blev på nogen måde forandret ved denne ublide medfart. Hands derimod syntes ved hver rystelse at synke mere sammen og glide ud på dækket, så at hans ben kom længere og længere frem, og hans krop drejede mere og mere om mod agterstævnen, hvorved hans ansigt lidt efter lidt skjultes for mig. Til sidst kunne jeg se andet end hans øre og de sammenklistrede krøller af hans ene bakkenbart.

På samme tid opdagede jeg rundt dem pøle af mørkt blod, størknet på plankerne. Det var klart, at de måtte have myrdet hinanden i deres drukne raseri.

Mens jeg således undrende stod og stirrede på dem, drejede Israel Hands i et roligt øjeblik, da skibet næsten stod stille, sig halvt rundt og vred sig med en knurrende stønnen tilbage i den stilling, jeg først havde set ham i. Både denne stønnen, der forrådte stor smerte og dødelig svaghed, og den måde, hans underkæbe hang ned på, vakte min inderligste medynk; men da jeg så kom til at huske på de ord, jeg havde hørt i æbletønden, var al min medlidenhed staks forjaget.

Jeg gik frem, indtil jeg nåede stormasten.

"Melder mig om bord, mr. Hands!" sagde jeg ironisk.

Han rullede tungt med øjnene, men var alt for medtaget til at udtrykke sin overraskelse. Med den yderste anspændelse af den smule kraft, han endnu havde tilbage, kunne han kun fremføre det ene ord: "Cognac".

Det gik op for mig, at her var ingen tid at spilde, og idet jeg smuttede om ved bommen, der igen slog ind over dækket, skyndte jeg mig agter ud, ned ad kahytstrappen og ind i kahytten.

Det er vanskeligt at tænke sig og endnu vanskeligere at beskrive den forstyrrelse og uorden her rådede. Alle aflåste gemmer var brudt op under jagten efter kortet. Alle vegne, hvor disse kæltringer havde slået sig ned for at drikke eller rådslå, lå der på gulvet et tykt lag mudder, som de havde medbragt fra deres vaden omkring i sumpen rundt om lejren. De smukt hvidmalede og med forgyldninger prydede skillerum bar mærker af smudsige hænder. Bunker af tømte flasker klirrede mod hinanden i alle kroge ved hver af skibets bevægelser. En af doktorens medicinske bøger lå opslået på bordet med halvdelen af bladene revet ud, de var vel blevet brugt til fidibusser, antager jeg. Over al denne ødelæggelsens vederstyggelighed kastede den osende lampe stadig sit dunkelrøde skær.

Jeg gik ned i kælderrummet. Alle fadene var væk, og af flaskerne var en forbavsende mængde tømt eller kastet bort. Siden oprøret begyndte, havde ganske sikkert ikke én af piraterne været ædru et øjeblik.

Efter at have snuset lidt rundt omkring fandt jeg en flaske med en rest af cognac til Hands; til mig selv røvede jeg nogle

beskøjter, syltede frugter, en stor klase rosiner og et stykke ost. Med dette begav jeg mig igen op på dækket, stak mit eget bytte ind bag rorkoppen Note 3), hvor det kunne ligge godt forvaret for kvartermesteren, gik så hen til vandtønden og tog mig en forsvarlig slurk vand, og gav derpå, men heller ikke før, Hands sin cognac.

Han drak over en halv pægl, før han tog flasken fra munden.

"Ah ha!" sagde han, "det kom på et Satans nødtørftigt sted; for Djævelen, hvor jeg har trængt til sådan en hjertestyrkning!"

Jeg havde allerede sat mig ned i mit eget hjørne og begyndt at spise.

"Hårdt såret?" spurgte jeg ham.

Han gryntede eller måske rettere gøede.

"Hvis den plastersmører var om bord," sagde han, "skulle jeg være klar af det på et par ætmål, men jeg har nu altid et satans uheld, det er sagen af det med mig, ser du. Hvad den svabergast der anbelanger –" her så han over til manden med den røde hue "– så er han ude af det hele, han er død – tam som en kogt reje. Har han nogen tid været en rigtig regulær sømand, spørger jeg, hvad? – Og hvor er du så kommet fra?"

"Vel," sagde jeg, "jeg er kommet her om bord for at tage dette skib i besiddelse, mr. Hands, og du er nok så god at betragte mig som kaptajn her, indtil du får andre ordrer."

Han så noget bidsk til mig, men sagde ingen ting. Der var begyndt at komme lidt farve i hans kinder, men endnu så han dog meget sølle ud og blev ved at glide ud og rokke sig tilbage efter skibets bevægelser.

"For at gøre en begyndelse," fortsatte jeg, "så kan jeg ikke godt døje dette hersens flag, og med din tilladelse vil jeg derfor

stryge det. Hellere intet end det."

Og idet jeg igen smuttede uden om bommen, løb jeg hen til flaglinen, halede deres forbandede, sorte flag ned og slængte det over bord.

"God save the King!" råbte jeg og svingede med huen, "og dermed siger vi farvel til kaptajn Silver!"

Han iagttog mig nøje, idet han hele tiden med hovedet sunket ned på brystet skulede lumsk hen til mig.

"Jeg kan tænke –" sagde han langt om længe "– jeg kan tænke, kaptajn Hawkins, at du har en smule tanke om at slippe til land med hende. Og vi kan jo snakke lidt om det."

"Ja vel," sagde jeg, "snak væk, mr. Hands, det skal være mig en fornøjelse at høre på dig."

Dermed gik jeg til mit måltid med en god appetit.

"Den fyr," begyndte han og nikkede svagt hen imod liget, "O'Brien var hans navn – en pjalt irlænder – den fyr og jeg fik sejlene hejst på hende, og det var meningen, at vi ville sejle hende tilbage. Nå, han er væk nu, død som en skinke, og hvem skal så sejle skibet, det begriber jeg Satan ikke. Uden at jeg giver dig et vink, er du ikke mand for at klare det, så vidt jeg kan regne ud. Men se nu her – du giver mig mad og drikke og et gammelt skærf eller en skjorte til at binde om mine flænger, det gør *du*. Så skal *jeg* sige dig, hvordan du skal bære dig ad med at behandle hende. Det er en ren akkord uden finter og falske singenaler, mener jeg."

"Nu skal jeg sige *dig* en ting," sagde jeg, "jeg har ikke i sinde at gå tilbage til kaptajn Kidds ankerplads. Men hvad jeg vil, det er at gå ind i North Inlet og sætte den sikkert på grund der."

"For Djævlen, gør hvad du vil!" råbte han. "Jeg er heller ikke sådan en nederdrægtig slubbert, som du måske tror. Jeg kan nok se, fra hvad kant vinden blæser, kan jeg. Jeg har prøvet på at sætte mig op mod mine foresatte, har jeg, og jeg har tabt spillet, du har taget vinden fra mig. North Inlet? Nå, for Satan, jeg må jo holde kæft! Torden og lynild! om det så var til galgedokken, så ville jeg hjælpe dig at få hende sejlet der ind, ville jeg!"

Da det forekom mig, der var meget god mening i det, han sagde, sluttede vi på stedet vor akkord. I løbet af tre minutter havde jeg fået *Hispaniola* til at stryge jævnt for vinden langs med kysten af øen, med godt håb om at klare det nordligste punkt før middag for derefter at krydse så langt ned som til North Inlet, førend højvandet satte ind. Når floden kom, kunne vi så sætte den op på bredden og vente, til ebben tillod os at gå i land.

Efter at have fastsurret roret gik jeg ned til min egen kiste og fremtog et blødt silketørklæde, som min moder havde givet mig. Med dette hjalp jeg Hands at forbinde det store, blødende sår, han havde pådraget sig i sit klammeri med Rødhuen, og da han derefter havde spist lidt og fået et par slurke af cognacsflasken, begyndte han at komme godt til hægterne, satte sig mere ret op, talte højere og tydeligere, blev kort sagt som et helt andet menneske.

Vinden var os særdeles gunstig, og skibet dansede hen ad havet som en fugl. Kysten syntes at flyve forbi os, og for hvert minut åbnede der sig nye udsigter. Snart var vi forbi højlandet og fo'r langs med lave, sandede strækninger, tyndt prikkede med dværggraner, og snart var vi forbi dem igen og havde drejet om den klippefulde halvø, der afsluttede øen mod nord.

Jeg følte mig højlig løftet ved min ny værdighed som befalingsmand, og jeg frydedes ved den friske, solklare dag og ved alle disse nye kystprospekter. Jeg havde nu fuldt op af vand og af gode ting at spise, og min samvittighed, der havde været hårdt tynget på grund af min bortløben, var nu igen blevet lettet ved den store erobring, jeg havde gjort. Der var, syntes jeg, kun en eneste ting, jeg kunne ønske anderledes, ét eneste skår i min glæde, og det var kvartermesterens øjne, som med et spottende blik fulgte mig overalt på dækket, og det ubestemmelige smil, der uforanderligt prægede sig i hans ansigt. Det var et smil, der havde noget både af smerte og afkræftelse i sig – en affældig, gammel mands smil, men ved siden af det var der et stænk af spot, en skygge af forræderi i hans udtryk, mens han lumskelig iagttog, uden ophør iagttog mig og enhver af mine bevægelser.

Note 3:

Rorkoppen: Det øverste af roret.

26. Israel Hands

Vinden, der kun syntes at rette sig efter vore ønsker, sprang nu om i vest. Så meget desto lettere kunne vi løbe fra den nordvestlige spids af øen ned til indløbet af North Inlet. Da vi ikke var i stand til at ankre, og ikke turde løbe den op på kysten, før floden var vokset en del mere, var der mest fare for at komme for tidligt. Imidlertid gav kvartermesteren mig anvisning på, hvorledes jeg skulle brase bak, og efter en hel del forsøg lykkedes det mig endelig, og vi satte os derefter i tavshed til vort næste måltid.

"Kap'n," sagde Hands endelig med det samme uhyggelige smil, "her har vi min gamle kammerat, O'Brien; skulle du ikke have lyst til at hive ham over bord? Jeg er gemenligvis ikke så nøjeregnende, og jeg ka' just ikke si'e, jeg har i sinde at hænge med næbbet, for det skyld a' jeg har gjort det a' med ham, men jeg synes nu heller ikke, han er nogen fin prydelse. Gør du ka'ské?"

"Jeg er ikke stærk nok, og jeg holder ikke af det stykke arbejde. Han kan godt blive liggende for mig," sagde jeg.

"Det er et uheldigt skib – denne hersens *Hispaniola*, Jim," fortsatte han med et sky øjekast. "Sikken bunke mænd der allerede er blevet myr'et i denne her *Hispaniola*, en hel vagt af stakkels sømænd død og borte siden du og mig tog hyre i Bristol. Aldrig har jeg set sådan en forbandet lykke, har jeg. Der var nu denne her O'Brien, han er død, ikke sandt? Nå, for Fanden, jeg er ingen højlærd mand, men du er en dreng, der både kan læse og skrive, og for ikke at gøre krydsning til det, jeg

vil sige – tror du, at en død mand er død for bestandig, eller tror du, han ka' lette anker igen og komme til live nok en gang?"

"Du kan slå kroppen ihjel, mr. Hands, men ikke sjælen, det må du vel nok vide," svarede jeg. "O'Brien der er nu i en anden verden, som han måske iagttager os fra."

"Av," sagde han, "det er også Satans uheldigt – hvad Fanden ka' det så nytte at slå folk på planeten, så er det jo kun at spilde sin tid. Nå – denne her sjæl, den regner jeg nu alligevel ikke for stort, efter hvad jeg har set. Jeg vover min trøje mod alt dette her sjælevæsen, Jim. Og nu har du talt frit og sagt nej – og det gør nu lige meget, når bare du så ville stikke ned i den rådne kahyt og skaffe mig – æh, en – splitte mine spanter, om jeg nu ka' komme på det forbandede navn – jo, vin – der er'et. Skaf mig en flaske vin, Jim – for denne hersens cognac er li'egodt vel stærk for mit hoved."

Kvartermesterens famlen i at finde sådan et ord som vin var mig noget mistænkelig, og at han skulle foretrække den for cognac forekom mig ganske utroligt. Den hele historie måtte være et foregivende. Han ville have mig til at forlade dækket – det var tydeligt nok, men af hvad grund kunne jeg ikke regne ud. Hans øjne mødte aldrig mine, de blev ved at vandre hid og did nu med et blik op mod himlen og nu med en flygtig skotten hen til den døde O'Brien. Men hele tiden blev han ved at smile og række tunge på den mest forvirrede måde, så at et barn kunne have forstået, at han pønsede på et eller andet forræderi. Jeg var imidlertid straks parat med mit svar; for jeg så straks, hvad jeg havde at gøre, og hvad jeg skulle tage min tilflugt til. Over for en så sløv og dum fyr kunne jeg let skjule min mistanke, indtil jeg så, hvad han ville.

"Vin?" sagde jeg, "det skal jeg gerne. Vil du have hvid eller rød?"

"Å, du – det er mig s'gu så velsignet ligegyldig, kammerat," svarede han, "for er den ikke stærk nok, så kan jeg jo drikke så meget des mere, hvad er så forskellen?"

"Godt," svarede jeg, "så skal jeg hente dig noget portvin, men det vil tage tid, inden jeg finder den."

Dermed trampede jeg ned ad trappen med så stærk larm, jeg kunne, strøg så mine sko af, løb sagte langs med den spærrede vægtergang og op ad trappen til bakken, hvorefter jeg kiggede ud af den forreste kappe. Jeg vidste, at han ikke ventede at se mig der, men dog var jeg så forsigtig som muligt, og det viste sig da også, at min mistanke kun var alt for berettiget.

Han havde rejst sig fra sin stilling og lå på alle fire, og skønt hans ben øjensynlig smertede ham fælt, når han flyttede det – jeg kunne høre ham stønne og ømme sig ynkeligt – så slæbte han sig dog meget hurtigt hen over dækket. I løbet af et halvt minut havde han nået de bagbords spygatter og af en tovrulle fremtrukket en lang kniv, eller rettere dolk, plettet med størknet blod lige op til skaftet. Han så på den et øjeblik, idet han stak underkæben frem, prøvede spidsen på hånden og skjulte den derpå hastigt inde på brystet, under jakken, hvorefter han krøb tilbage igen og indtog sit gamle sæde op ad skanseklædningen.

Jeg havde set nok. Israel Hands kunne bevæge sig omkring, han var nu bevæbnet, og eftersom han havde gjort sig så megen ulejlighed for at blive fri for mig, var det temmelig klart, at jeg var udset til offer. Hvad han så senere ville gøre – om han ville forsøge at kravle tværs over øen fra North Inlet til lejren

omkring sumpene, eller om han måske ville affyre Lange Tom i det håb, at hans egne kammerater ville komme til stedet først og hjælpe ham – det var naturligvis mere, end jeg kunne afgøre.

I én henseende var jeg dog vis på at kunne fæste lid til ham, fordi vore interesser dér stødte sammen – det var i skonnertens anbringelse. Vi nærede begge det ønske at få den strandet så lempelig og sikkert som muligt, på et skjult sted, for at den, når den belejlige tid kom, kunne bringes flot igen med den mindst mulige ulejlighed og risiko. Indtil dette var fuldbragt, ville mit liv ganske sikkert blive skånet.

Mens disse betragtninger og overvejelser løb rundt i mit hoved, havde heller ikke min krop været ledig. Jeg var listet tilbage til kahytten, havde trukket mine sko på og på lykke og fromme grebet en flaske vin blandt dem, der var tilbage. Med den i hånden som skalkeskjul trådte jeg atter op på dækket.

Hands lå, som jeg havde forladt ham, aldeles sunket sammen i et bundt og med sænkede øjelåg, som om han var alt for svag til at tåle lyset. Da han hørte, jeg kom, så han imidlertid op, knækkede halsen af flasken med en behændighed, der viste, at det hverken var første eller anden gang, han besørgede den forretning, og tog sig en forsvarlig hjertestyrkning, som indledtes med hans yndlingsskål: "Det er på lykken!" Så lagde han sig tilbage og sad stille en stund, hvorpå han trak et stykke tobak frem og bad mig skære ham en skrå af.

"Snit mig en ende af det," sagde han, "for jeg har ingen kniv, og selv om jeg ha'e, så var jeg vel ikke en gang stærk nok til'et. Åh, Jim, Jim, det er s'gu skidt med mig, jeg har få't for mange skud i vandgangen! Snit mig en ende til afsked – for det bliver

nok den sidste, min dreng – jeg lægger snart op i vinden til den lange rejse – det mærker jeg så grangivelig på mig selv."

"Vel," sagde jeg, "jeg skal gerne skære dig en stump af, men hvis jeg var i dit sted og syntes jeg var så dårlig, så ville jeg ellers hellere tænke på et par gudelige bønner som en kristen mand."

"Hvorfor?" spurgte han, "hvad skulle det gøre godt for, hvad – vil du sige mig det?"

"Hvorfor?" råbte jeg, "nu, du spurgte mig lige nys om de døde. Du har brudt dit ord, du har levet i synd og ligger nu i blod, i dette øjeblik ligger den mand, du dræbte, endnu for dine fødder, og så spørger du mig endda, hvorfor! *Derfor* mr. Hands, for Guds barmhjertigheds skyld, *derfor*!"

Jeg talte mig varm, idet jeg stadig havde tanken fæstet på den blodige dolk, der lå gemt ved hans bryst, og i hans skændige forsæt var bestemt til at bringe mig døden. Han for sin del tog en vældig slurk vin og begyndte derefter i den mest højtidelige tone:

"I tredive år har jeg pløjet søen og set godt og ondt, bedre og værst, magsvejr og uvejr, smalle rationer, tømt forråd, knivsleg, og Fanden ved hvad. Og hør nu, hvad jeg vil sige dig – aldrig har jeg set godt komme af godhed. Ham, der slår til først, holder jeg på; død mand bider ikke mere; *det* er min reli'jon – amen, det ske. Nå, men se nu her," tilføjede han i en pludselig forandret tone, "nu kan det være nok med det sludder. Nu går floden os netop til pas. Følg nu mine ordrer, kap'n Hawkins, så stryger vi sagte ind og gør det hele færdigt."

Alt i alt havde vi kun to mil at løbe, men sejladsen her var meget vanskelig, for denne nordlige ankerplads var ikke alene snæver og grund, men lå desuden i øst og vest, så at skonnerten

måtte betjenes både med forsigtighed og nøjagtighed, hvis vi ville tænke at få den ind. Jeg tror nok, jeg var en meget rask og villig undergiven, og jeg er sikker på, at Hands var en fortræffelig styrmand, for vi smuttede hid og did, ud og ind, strejfede grundene og undveg revlerne med en sikkerhed og præcision, så det var en lyst at se.

Vi havde næppe passeret fjordmundingen, før landet på begge sider lukkede sig tæt om os. North Inlets bredder var mindst lige så tæt skovbevoksede som dem ved den sydlige ankerplads, men fjorden selv var længere og snævrere og lignede mere – hvad den i virkeligheden også var – et flodudløb. Lige for os, ved den sydlige ende, så vi vraget af et skib på det sidste stadium af opløsning. Det havde været en stor tremaster. Men den havde nu i så lang tid ligget udsat for vejrets angreb, at den overalt var behængt med et tæt væv af dryppende tang; strandbuske havde slået rod på dens dæk, som de dækkede med et tykt blomsterflor. Det var et trist syn, men det viste os, at ankerpladsen var rolig.

"Se bare dér," sagde Hands, "ka' vi tænke os noget lækrere sted at løbe et skib op på. Fint, glat sand, ikke så meget som et kattespor, træer rundt omkring, og flunkende blomster som i en have på den gamle kasse der."

"Men når vi nu har sat den på grund," spurgte jeg, "hvordan får vi den så flot igen?"

"Det er sgu en nem sag," svarede han. "Ved lavvande tager du bare en line og går i land der på den anden side, slår den om en af de svære graner der, fører den tilbage og snurrer den rundt om gangspillet, og så venter du, til højvandet kommer. Når det er der, så tager mandskabet bare et tag i spillet, og så kommer

hun så gelinde som en buddingklump i en kværke. Men pas nu på, min dreng, nu er vi snart ved beddingen, og der er lidt for meget fart på hende. Styrbord en kende – så støtti' – styrbord – bagbord en kende! – støtti' – støtti' –"

Således blev han ved at kommandere, mens jeg med åndeløs opmærksomhed udførte hans ordrer, indtil han på en gang råbte:

"Nu, min snut – luf!"

Jeg lagde roret hårdt om, og *Hispaniola* svajede hurtigt rundt og løb med stævnen lige op på den lave, skovbevoksede kyst.

Jeg havde hele tiden indtil nu holdt at vågent øje med enhver af kvartermesterens bevægelser, men de sidste manøvrer havde optaget mig i den grad, at jeg rent glemte at se efter min lurende fjende. Endnu havde jeg så ganske og aldeles min opmærksomhed rettet på skibet, idet jeg afventede det øjeblik, da det ville røre ved bunden, at jeg fuldstændig havde glemt den fare, der hang over mit hoved, og stod og stirrede ud over den styrbords lønning, mens jeg iagttog bølgerne, der kastedes ud til begge sider fra stævnen. Jeg ville måske være faldet uden at have fået tid til at røre en finger til mit forsvar, hvis ikke en pludselig og ængstelig uro havde grebet mig og bragt mig til at dreje hovedet. Måske har jeg hørt en knirken eller med den yderste rand af øjet set hans skygge bevæge sig, eller måske var det et slags instinkt af en lignende art som dyrenes – nok er det, da jeg så mig tilbage, var Hands allerede kommet halvvejs hen imod mig med dolken i den højre hånd.

Vi må begge have udstødt et gennemtrængende skrig, da vore øjne mødtes, men mens mit var et skærende rædslens hvin, var hans et hæst raseriets brøl som en anfaldende tyrs. I

samme øjeblik kastede han sig fremad, og jeg sprang til siden, hen imod boven. Idet jeg gjorde dette, slap jeg mit tag i rorpinden, der straks sprang hårdt tilbage til luvart, hvilket, tror jeg, frelste mit liv. Stangen ramte nemlig Hands tværs over brystet og standsede ham for et øjeblik.

Førend han fik sundet sig, var jeg sluppet ud af den krog, han havde gennet mig ind i, og havde nu hele dækket at smutte omkring på. Jeg standsede med ryggen mod stormasten, trak en pistol frem fra min lomme, og skønt han allerede havde vendt sig og var i hurtig anmarch imod mig, tog jeg et omhyggeligt sigte og trykkede løs. Hanen faldt, men der fulgte hverken glimt eller knald. Fængkrudtet var blevet fugtigt af søvand. Jeg forbandede mig selv for min letsindige ligegyldighed. Hvorfor havde jeg ikke for længe siden omladet og efterset mine eneste våben? Så ville jeg ikke nu have været som et flygtende får for denne slagter.

Det var ligefrem vidunderligt, hvor hurtigt han trods sine svære sår kunne bevæge sig, alt imens hans grå hår tjavsede ned over hans ansigt, der skinnede rødt af anstrengelse og raseri som et blodflag. Jeg havde ikke tid til at forsøge det med min anden pistol, og jeg havde for resten heller ikke megen lyst til det, eftersom jeg var temmelig vis på, det ville være ganske unyttigt. Én ting stod klart for mig. Jeg måtte ikke nøjes med simpelt hen at trække mig tilbage for ham, da han i så fald snart ville få mig indespærret forude, ligesom det for et øjeblik siden nær var lykkedes for ham agter. Var jeg først fanget dér, ville en halv snes tommer af den blodplettede dolk blive min sidste erfaring på denne side evigheden. Jeg lagde mine flade hænder

på stormasten, der havde en forsvarlig omkreds, og ventede på ham med hver nerve spændt.

Da han så, jeg havde i sinde at lege smut, standsede han også, og de næste sekunder forløb med tilløbs-finter fra hans side og tilsvarende bevægelser fra min. Det var den samme leg, som jeg så ofte havde prøvet hjemme omkring *Black Hill Coves* klipper, men jeg havde rigtig nok aldrig før udført den med en sådan hjertebanken. Dog var det, som jeg siger, en drengs leg, og jeg stolede på, at jeg kunne klare mig i den mod en gammel sømand med et såret ben. Efterhånden fattede jeg endda så meget mod, at jeg tillod mig nogle få hurtige tanker om, hvad enden vel ville blive på denne historie. At jeg kunne trække den længe ud, anså jeg for temmelig sikkert, men at der var noget håb om anden slags flugt og endelig frelse, fattede jeg ikke.

Mens sagerne stod således, stødte *Hispaniola* pludselig, vaklede, borede sig ned i sandet og væltede derpå med voldsomhed over til styrbord, indtil dækket dannede en vinkel på 45° mod den vandrette linje, og vandet væltede ind ad spygatterne og blev liggende som en pøl mellem skanseklædningen og dækket.

Vi styrtede begge over ende og rullede lige ved siden af hinanden ned ved spygatterne. Den døde Rødhue gled – stadig med armene udstrakt – ned bagefter os. Så nær var vi ved hinanden, at mit hoved stødte mod kvartermesterens fod med et bump, der fik mine tænder til at klapre. Trods dette kom jeg først på benene igen, for Hands var blevet belemret med den døde krop. Skibets pludselige hælden havde gjort det umulig for os at manøvrere på dækket, og jeg måtte altså se at finde et andet middel til undvigelse og det lidt snart, for min fjende var

igen lige i hælene på mig. Hurtig som tanken sprang jeg op i mesanvanterne, svang mig til tops med hånd over hånd og trak ikke vejret, før jeg var kommet til sæde på tværsalingen.

Det var kun min hurtighed, der frelste mig; dolken havde ramt ikke et kvarter neden for mig, idet jeg klatrede op; og der stod nu Israel Hands med åben mund og opadløftet ansigt, et billede på overraskelse og skuffelse.

Nu, da jeg endelig havde fået et øjeblik til overs for mig selv, tøvede jeg ikke et sekund med at hælde nyt fængkrudt på min pistol, og da jeg således havde én parat til tjeneste, begyndte jeg for en sikkerheds skyld straks at trække ladningen af den anden og sætte en ny ind.

Disse ny forberedelser smagte åbenbart ikke Hands, han begyndte at få en anelse om, at spillet ville tabes, og efter nogen betænkning hævede han sig også med besvær op i vantet og begyndte med dolken i munden langsomt at gå op. Han stønnede og våndede sig hver gang, han skulle løfte det sårede ben, og jeg havde roligt truffet mine foranstaltninger, før han var nået halvvejs op. Med en pistol i hver hånd tiltalte jeg ham da således:

"Et skridt til, mr. Hands, og jeg skyder dig for panden. Død mand bider ikke, ved du jo," tilføjede jeg med en skadefro klukken.

Han standsede øjeblikkelig. Jeg kunne se på hans ansigtsbevægelser, at han forsøgte at tænke, men denne proces foregik så langsomt og med så stor besværlighed, at jeg i min nyvundne sikkerhed ikke kunne bare mig for at le højt. Efter et par forberedende svælgbevægelser begyndte han endelig at tale, mens hans ansigt beholdt det samme udtryk af den yderste

forvirring. For at kunne tale, måtte han tage dolken ud af munden, men ellers forblev han ganske i sin forrige stilling.

"Jim," sagde han, "jeg holder for, at vi begge to er et par idioter, du og mig, men la' vos nu heller slutte forlig. Ser du, havde jeg ikke kuldsejlet i den forbandede overhaling, så havde du jo været leveret – spiddet som en maddike, men alting går ad helvede til for mig, jeg har ikke held med nogen ting, nej, jeg har ikke, og nu kommer jeg vel til at gi'e mig, hvad der ellers er hårdt nok for en gammel velbefaren sømand, og det for sådan en kahytsjunker som dig, Jim."

Jeg nød med inderlig fryd et hvert af hans ord og smilede i et væk så selvbevidst som en hane på en mødding – da i et nu hans højre hånd fo'r tilbage over skulderen. Det peb i luften som en pil fra en bue. Jeg følte et stød og umiddelbart derpå en skærende smerte – og dér sad jeg fastnaglet til masten. I øjeblikkets smerte, skræk og overraskelse – jeg ved næppe, om det skete med min vilje, men jeg er sikker på, at det var uden bevidst sigte – gik begge mine pistoler af og slap mig med det samme ud af hænderne. De faldt ikke alene. Med et kvalt skrig slap kvartermesteren sit tag i vantet og styrtede på hovedet i søen.

27. Pieces of Eight

På grund af skibets skrå stilling hældede masterne et langt stykke ud over vandet, og fra min stilling på tværsalingen havde jeg ikke andet underneden mig end havspejlet. Hands, der ikke var så højt oppe, var som følge deraf nærmere skibet og faldt derfor mellem mig og lønningen. Han dukkede en eneste gang op til overfladen i en fråde af skum og blod, men sank derpå ned igen for altid. Da vandet atter var blevet roligt, kunne jeg se ham ligge sammenkrympet på det rene, hvide sand i skyggen af skibet. Et par fisk svippede forbi hans legeme. Tid efter anden gik der en svag, rystende bevægelse igennem vandet, som om han rørte sig og forsøgte at rejse sig op, men død var han, og død blev han – både druknet og skudt, og blev nu til føde for fiskene på det samme sted, hvor han havde bestemt, at jeg skulle slagtes.

Ikke så snart havde jeg fået vished om dette, før jeg begyndte at føle mig både syg, afmægtig og skrækslagen. Det varme blod strømmede ned over ryg og bryst. Der, hvor dolken havde fastnaglet min skulder til masten, syntes den at brænde som et gloende jern. Og dog var det ikke så meget disse virkelige lidelser, der angreb mig – for dem, forekom det mig, jeg kunne bære uden at klage – men mere rædslen for at falde fra tværsalingen ned i dette stille, grønne vand ved siden af kvartermesteren.

I knugende angst klyngede jeg mig fast med begge hænder, så at det smertede i neglene, og lukkede øjnene for at blive fri for at se faren. Lidt efter lidt genvandt jeg dog fatningen, min

angst blev besejret, min puls begyndte at slå mere roligt, og jeg var igen mig selv.

Min første tanke var at trække dolken ud, men enten må den have siddet meget fast, eller også må mine kræfter endnu have været såre svage. Forsøget var forgæves, og jeg opgav det med en heftig skælven. Mærkeligt nok gjorde denne sagen klar. Kniven havde i virkeligheden været så nær som muligt ved at fejle mig; den holdt mig kun fast ved en hudfold, og ved min skælven blev folden skåren igennem. Rigtig nok begyndte blodet nu at løbe endnu stærkere, men jeg var blevet min egen herre igen og blev nu kun holdt fast ved min jakke og skjorte.

Disse sidste rev jeg fra ved et hurtigt kast med kroppen, hvorefter jeg steg ned på dækket ad de styrbords vanter. For intet i verden ville jeg – gennemrystet af skræk, som jeg var – have vovet mig ned ad de ud over vandet hængende bagbords, som Israel Hands så nylig var styrtet ned fra.

Jeg gik neden under og gjorde, hvad jeg kunne, for mit sår. Det smertede mig en del og blev ved at bløde stærkt; men det var hverken dybt eller farligt og generede mig heller ikke i brugen af min arm. Derpå så jeg mig omkring, og da skibet nu – på en vis måde – var mit eget, begyndte jeg at tænke på at befri det fra dets sidste passager – den døde O'Brien.

Han var, som før fortalt, gledet ned til skanseklædningen, hvor han nu lå som en slags skrækkelig, klodset dukke – i naturlig størrelse ganske vist, men uden livets naturlige farve og ynde. I den stilling, han lå, kunne jeg let skaffe ham af vejen, og da jeg ved de sidst oplevede, tragiske eventyr så temmelig var blevet vænnet af med skrækken for de døde, tog jeg ham om livet og væltede ham med et kraftigt tag over bord, som om det

var en sæk klid. Det gav et svært plump, den røde hue kom op og blev liggende og flød på vandfladen, og så snart vandet kom i ro, kunne jeg se ham og Israel ligge side om side, begge ligesom bugtende sig ved vandets bølgende bevægelser. O'Brien havde, trods sin unge alder, været meget skaldet – der lå han nu med sit skaldede hoved hen over knæene på den mand, der havde dræbt ham, mens fiskene vimsede til og fra hen over dem begge.

Jeg var nu alene på skibet. Tidevandet havde netop skiftet. Solen var så nær sin nedgang, at skyggerne fra de høje graner på den vestlige kyst begyndte at strække sig helt ud over ankerpladsen og falde pletvis på dækket. Aftenbrisen havde rejst sig, og skønt *Hispaniola* lå lige i læ af højen med de to tinder på den østlige kyst, begyndte det dog så småt at synge i tovværket.

De løse sejl tog igen fat med at daske frem og tilbage, og jeg begyndte at blive bange for skibet. Forsejlene fik jeg let til at falde, og de fo'r med et raslende plump ned på dækket, men med storsejlet kneb det mere. Da skonnerten væltede over, var bommen naturligvis svinget uden bords, og æselhovedet samt et par fod af sejlet hang endda ned under vandet. Jeg troede, at dette gjorde faren endnu større, men stramningen var så stor, at jeg ikke var rigtig dristig ved at pille ved det. Til sidst fik jeg dog min kniv frem og overskar faldene. Spidsen faldt øjeblikkelig, en stor flage af løs sejldug bredte sig flydende på vandet. Dette var det eneste, jeg formåede. Hvor meget jeg end halede, kunne jeg dog ikke få mere halet indenbords, og *Hispaniola* måtte så for resten løbe an på lykken, ligesom jeg selv.

Hele ankerpladsen lå nu i skygge. Solens sidste stråler var – husker jeg – faldet gennem en åbning i skoven og havde overgydt vragets blomsterbrogede overtræk med en gyldenstrålende glans. Det begyndte at blive køligt. Ebben strømmede med stærk fart ud imod havet, og skonnerten krængede mere og mere over.

Jeg kravlede hen til forenden og så ud over. Det syntes, at der nu var tilstrækkelig lavt vande, og idet jeg for en sikkerheds skyld greb fat i det overskårne kabeltov, lod jeg mig forsigtigt glide over bord. Vandet nåede mig næppe til midt på livet, sandet var fast og tegnet med furer fra bølgeslagene, og jeg vadede nu til land med højt mod, idet jeg efterlod *Hispaniola* så godt som væltet med storsejlet spredt ud over den stille vandflade. På samme tid gik solen helt ned, og brisen hviskede lydeligt i det begyndende mørke gennem de vuggende graner.

Endelig havde jeg da forladt søen og var kommet til land igen, og jeg vendte ikke som en forloren søn tomhændet hjem. Der lå vor gode skonnert, nu endelig renset for oprørere og sørøvere og rede til at modtage vore egne mænd, når de på ny ville stikke i søen. Nu længtes jeg kun efter en ting, at komme hjem til estakaden så hurtigt som muligt for at forkynde mine bedrifter og modtage min ros. Måske ville jeg nok blive irettesat lidt for mit løsgængeri, men tilbageerobringen af *Hispaniola* ville sikkert straks gøre ende på alle bebrejdelser, og jeg håbede, at selv kaptajn Smollett ville erkende, jeg havde brugt min selvtagne orlov godt.

Idet jeg tænkte således, begav jeg mig jublende glad på vej hjemefter til blokhuset og mine kammerater. Jeg huskede på, at den østligste af de småfloder, der havde deres udløb i kaptajn

Kidds ankerplads, kom fra højen med de to tinder, som lå til venstre for mig. Jeg stilede da min kurs således, at jeg kunne komme over denne flod, hvor der endnu var fladvand. Vejen gik gennem en prægtig højstammet, temmelig åben skov. Jeg holdt mig hele tiden til de laveste strækninger, og efter at være kommet forbi den omtalte høj vadede jeg straks over vandløbet, som kun gik mig halvt op til knæene.

Min vej førte mig tæt forbi det sted, hvor jeg havde truffet Ben Gunn, maroonen, og da jeg kom i nærheden af det, gik jeg meget forsigtigt og holdt godt udkig til begge sider. Skumringen var hurtigt blevet efterfulgt af mørket, og da jeg var kommet forbi højen, og udsigten åbnede sig frit for mig, øjnede jeg et flakkende ildskær, der tegnede sig skarpt mod den mørke himmel. Det måtte vel være øens beboer, tænkte jeg, der kogte sin aftensmad ved en flammende ild, men jeg undrede mig samtidig en del over, at han nu var blevet så uforsigtig, for når jeg kunne se hans bål, så måtte også Silver kunne blive opmærksom på det fra lejren mellem sumpene.

Lidt efter lidt blev mørket tættere, og det var alt det, jeg kunne bibeholde den omtrentlige retning mod mit bestemmelsessted. Dobbelthøjen bag ved mig og *Kikkerten* til højre højnede sig med mere og mere ubestemmelige omrids, stjernerne var få og blege, og i dalstrækningen, som jeg fulgte, snublede jeg idelig over de lave buske og faldt i de sandede smågruber.

Pludselig var jeg omgivet af en svag lysning. Jeg så op, det blege lys kom fra "Kikkertens" top, der ligesom var omstrålet af en sølvhvid glorie af månestråler. Snart efter så jeg et rundt,

skinnende legeme bevæge sig lavt ude bag ved træerne og vidste nu, at månen var stået op.

Vejledt af den tilbagelagde jeg hurtigt det stykke, der endnu var tilbage, og skiftende mellem gang og løb nærmede jeg mig med glædens utålmodighed estakaden. Dog var jeg ikke mere ubetænksom, end at jeg, da jeg begyndte at trænge igennem den skovstrækning, der lå nærmest omkring den, sagtnede mine skridt og vandrede lidt mere forsigtigt. Det ville være en trist afslutning på mine eventyr at blive skudt ned som spejder af mine egne venner.

Månen steg højere og højere mellem træerne. Dens lys begyndte at falde i brede pletter gennem de mere åbne steder i skoven, men lige foran mig trådte et lysskær af en anden farve frem mellem stammerne. Det var rødt og mere glødende, og nu og da mørknedes det lidt, som om det kunne være flammerne af et stort hendøende bål.

Jeg kunne, om det så skulle gælde livet, ikke finde nogen forklaring til dette særsyn.

Endelig var jeg kommet lige hen til udkanten af skoven foran udhugningen, der omgav palisaderne. Den vestlige del af estakaden lå allerede i månens fulde lys, mens den øvrige del med selve blokhuset endnu indhylledes i en mørk slagskygge, gennemvævet af lange sølverne lysstriber. På den anden side af huset glødede resterne af et uhyre bål, der øjensynlig fik lov at slukkes af sig selv, og hvis endnu skinnende gløder kastede et stærkt skær omkring sig, der ved sin varme, røde tone stod i skarp modsætning til månens kolde blege. Der var imidlertid ikke en sjæl at se, og der hørtes ingen anden lyd end vindens hvisken i træerne.

Jeg standsede i den højeste forundring, der måske desuden var blandet med lidt skræk. Det lignede ikke vort parti at sammendynge så store bål, vi havde tvært imod efter kaptajnens udtrykkelige ordre været temmelig knebne med brændslet, og jeg begyndte derfor at frygte for, at der var sket noget – en eller anden ulykke under min fraværelse.

Jeg listede mig rundt om den østlige ende, idet jeg omhyggelig holdt mig inde i skyggen, og på et bekvemt sted, hvor mørket var tykkest, klatrede jeg over palisaderne.

For at være så forsigtig som muligt lagde jeg mig ned og krøb på hænder og fødder uden den ringeste støj hen imod hjørnet af huset. Da jeg kom lidt nærmere, lettedes mit beklemte hjerte lige så pludseligt som fuldstændigt. Jeg hørte en lyd, som i og for sig ellers ikke er behagelig, og som jeg til andre tider ofte har forbandet af mit inderste hjerte, men hér og på denne tid lød den som den sødeste musik i mine ører. Søvagtens råb om natten, det dejligt beroligende: "Alt vel!" havde aldrig fyldt mig med en sådan rolig tilfredshed som denne lydelige og fredelige snorken, der lød ud til mig i kor fra mine kammerater.

En ting kunne imidlertid ikke skjules – de holdt forbistret dårlig vagt. Havde det i stedet for mig været Silver og hans bande, der nu stjal sig på dem, ville ikke en sjæl af dem have fået morgensolen at se. Det kom der ud af – tænkte jeg – at ens kaptajn var såret, og jeg begyndte på ny hårdt at bebrejde mig selv at have forladt dem i så farlig en stilling og med så få til at holde vagt.

Under dette havde jeg nået døren og rejste mig op. Inden for rugede det tætteste mørke, og jeg kunne derfor ikke skelne det mindste. Af lyde var der derimod foruden de snorkendes

regelmæssige åndedrag en svagere, periodisk støj, en flagren og hakken, som jeg ikke på nogen måde kunne forklare mig grunden til.

Med pistolerne udstrakt foran mig, trådte jeg varsomt ind. Jeg ville lægge mig på min plads, tænkte jeg med en stille, klukkende fryd, og gotte mig over deres forbavsede ansigter, når de vågnede og opdagede mig næste morgen.

Min fod stødte mod noget blødt, det var en af de sovendes ben. Han vendte sig brummende, men uden at vågne.

Da skar det pludselig med en skingrende røst frem gennem mørket:

"Pieces of eight! Pieces of eight! Pieces of eight! Pieces of eight! Pieces of eight!" og så videre i det uendelige, uden ophold eller modulation, som en mølles klapren.

Silvers grønne papegøje, "Kaptajn Flint"! Det var den, som jeg havde hørt hakke på et stykke bark, det var den, som holdt bedre vagt end dens herre og hans kammerater, og som nu med sit trættende refræn forkyndte min ankomst.

Der blev ikke levnet mig tid til at fatte mig. Ved papegøjens hvinende, monotone skrig vågnede de sovende og sprang op, og med en skrækkelig ed brølede Silvers røst:

"Hvem der?"

Jeg vendte mig for at løbe ud, stødte hårdt mod en person, sprang tilbage og faldt lige i armene på en anden, der klemte dem hårdt om mig og holdt mig fast.

"Bring en fakkel, Dick," sagde Silver, da min tilfangetagelse således var sikret.

En af mændene forlod blokhuset og kom straks efter tilbage med en blussende brand.

Sjette bog

Kaptajn Silver

28. I fjendens lejr

Faklens røde skin lyste op i blokhusets indre og viste mig mine værste anelser virkeliggjorte. Piraterne var i besiddelse af huset og forrådet, der lå cognacsfadet, og der lå flæsket og brødet akkurat som før, men hvad der tifold forøgede min rædsel – der var ikke spor af fanger. De måtte da alle være omkommet, og jeg følte en nagende anger over ikke at være blevet på min post for at dø med dem.

Der var alt i alt kun seks sørøvere, flere var der altså ikke i live. Fem af dem var sprunget op, opsvulmede og røde i kammen som sviregaster, der vækkes af fuldskabens første søvn. Den sjette havde kun rejst sig op på den ene albue. Han var dødbleg, og den blodige bandage om hans hoved sagde mig, at han nylig var blevet såret og endnu senere forbundet. Jeg erindrede mig manden, som i det store angreb var blevet ramt, men var sluppet tilbage mellem træerne, og skønnede, at det måtte være ham.

Papegøjen sad og pudsede sin fjertop, på Lange Johns skulder. Han selv så, forekom det mig, noget blegere og alvorligere ud, end han plejede. Han bar endnu den fine bredbræmmede dragt, i hvilken han var optrådt som gesandt, men den var hurtigt blevet tilrakket og så nu ynkelig ud, tilsmudset af dynd og iturevet af skovens spidse torne.

"Ej se," sagde han, "der har vi jo, splintre mit rundholt, Jim Hawkins! Dumpende ind som en – æh! Nå velkommen Jim, jeg tar'et i den bedste mening."

Derpå satte han sig på cognacsfadet og begyndte at stoppe sig en pibe.

"Å, tag og lån mig lidt ild af din brand, Dick," sagde han, og da han havde fået godt fyr på piben, tilføjede han: "Det er tilstrækkeligt, min dreng, stik du nu dit lys ud i kullene igen – og I, gentlemen, tag jer'et bare lidt mageligt – I behøver ikke at rejse jer op for mr. Hawkins. Han vil nok undskylde jer, og det står te' troende. – Nå, så her kommer du, lille Jim," fortsatte han, idet han stoppede tobakken fastere, "og det som en rigtig fornøjelig overraskelse for stakkels gamle John. Jeg sa'e jo nok, at du var en dejlig, flink fyr, den aller første gang jeg kastede mine øjne på dig, men dette her, det er li'egodt mere, end jeg ha'e tiltro't dig, det si'er jeg li'e rent ud."

Til alt dette svarede jeg, som man vel kan tænke sig, ikke et ord. De havde sat mig med ryggen op mod væggen, og dér blev jeg stående og stirrede Silver ind i ansigtet, dristig og frejdig nok at se til for de andre, håber jeg, men med sort fortvivlelse i mit hjerte.

Silver tog med den yderste ro et par drag af sin pibe og fortsatte så:

"Hør nu her Jim, da du nu en gang er her, så vil jeg betro dig noget. Jeg har altid syntes pokkers godt om dig, det har jeg, for der var altid humør i dig, ja, det var grangivelig, li'esom jeg kunne se mig selv, mens jeg var ung og smuk. Jeg ønskede tit ved mig selv, bare Jim var her og ville ta'e et tag med og dø som en gentleman – å, se nu min rare dreng, nu er du kommet selvbydendes, uden at være presset. – Kap'n Smollett er en brillant sømand, det ska' jeg stå ved for alle og en hver, men nederdrægtig krakilsk med disciplinen: 'Pligt er pligt,' si'er han, og det ka' han jo ha'e en slags ret i, og klogt har du gjort, at du har holdt dig klar af ham. Om det så er doktoren, så er han rent

edderspændt gal på dig, 'sådan en utaknemlig slubbert' kaldte han dig. Men jeg vil nu ikke gøre lang sludder om dette her, hvad jeg vil sige dig, er bare det, at gå tilbage til dit eget komplot, det ka'nte nytte dig, for de vil ikke ha'e dig, så hvis ikke du skulle ha'e i sinde at lave et tredje komplot ganske alene for dig selv, og det ville jo rigtig nok blive lidt ensomt, så er der ikke andet at gøre for dig end give dig ind under kap'n Silver."

For så vidt var alt godt. Mine venner var altså endnu i live, og skønt jeg nok troede, at Silver til dels talte sandt med hensyn til, at de var meget opbragte på mig for min desertion, så følte jeg mig dog mere lettet end betynget ved, hvad jeg hørte.

"Nå, anbelangendes det, at du nu er kommet i vores kløer," fortsatte Silver, "så si'er jeg ikke videre om *det*, ikke heller vil jeg kære mig om, hvad du synes om vores selskab, og om du har lyst til at blive – for nu er du her, og det står te' troende. Jeg siger immer – la' en hver bruge sin fornuft, hvad godt ska' der komme ud a' trusler? Befinder du dig vel i tjenesten – vel, så bliver du her, og hvis ikke – nå lille Jim, så ka' du jo ha'e lov til at sige nej – fri og velkommen ska' du være, kammerat – splitte mine spanter, om det ikke er alt, hvad du ka' forlange a' en ærlig sømand!"

"Du forlanger vel, at jeg skal give et svar på det?" spurgte jeg med skælvende røst.

Af tonen i hele denne sød-snærrende tale følte jeg straks, at døden kun hang i en tråd over mit hoved. Derfor brændte mine kinder, og hjertet bankede voldsomt.

"Knægt," sagde Silver, "der er ingen, som vil presse noget ud a' dig. Ta' du dit bestik. Ingen af vos tænker på at komme dig for nær, for tiden går så behageligt i dit selskab, ka' du jo mærke."

"Godt," sagde jeg og tog lidt mere mod til mig, "men hvis jeg skal have lov til at vælge, så må jeg også forlange at få at vide, hvordan sagerne står, hvorledes I kommer her, og hvor mine venner er!"

"Hvodden sa'erne står?" vrængede en af sørøverne med en dyb brummen. "Ja, det ville være Satans rart at få redelighed på *det* for vi andre osse!"

"Å, vil du ikke vise mig den villighed at holde lukket for lasten, til folk taler til dig, min søde ven!" råbte Silver med rå stemme til den talende.

Derpå henvendte han sig igen til mig i den samme nådig-ironiske tone som før.

"I går morges ved hundevagten, mr. Hawkins," sagde han, "kommer doktor Livesey ned til os med parlamentærflag. Så si'er han: 'Kap'n Silver,' si'er han, 'du er leveret. Skibet er fløjten.' Nå, det er muligt, vi har ta'et vos en lille sang om aftningen og måske et lille glas for at smøre halsehullet og få sangen til at gå rundt. Det nægter jeg ikke. Allenfals var der ingen a' vos, som ha'e holdt udkik. Vi glor derud, og splitte min sjæl, om ikke den gamle skude er væk. Jeg vil være en flynder, om jeg nogen sinde har set sådan en samling af dumme ålekvabber, og jeg la'er dig forgylde, om det var muligt at afgøre, hvem der hang værst med flaben og så dummest ud. 'Vel,' si'er doktoren, 'ska' vi akkedere?' Vi akkederede, ham og jeg – og her er vi nu, sammen med hele re'ligheden: flæsk, cognac, blokhus og det brændsel, I var betænksomme nok til at hugge – det er, som jeg vil si'e, vi har annammet hele denne velsignede skude lige fra tværsalingen til kølen. Og de andre, de sjokkede a', Fanden ved hvorhen, – og jeg kender det ikke – og det er mig også li'e kraftig."

Han tog igen med stor ro et par drag af piben.

"Og for at du ikke ska' gå og bilde dig ind," fortsatte han, "at du også er taget med i akkorden, så ka' jeg gerne fortælle dig de sidste ord, der blev talt: 'Hvor mange er I så til at forlade hytten?' spørger jeg. 'Fire,' si'er han – 'fire, og den ene a' vos er såret. Hvad den snottede hvalp angår, så ved jeg ikke, hvor han er støjen eller fløjen, og kærer mig heller ikke om at vide det, han kan gerne få lov at sejle sin egen sø.' Det var hans ord."

"Er det alt?" spurgte jeg.

"Ja vel, det er alt, hvad du ka' tåle at høre, min søn," svarede Silver.

"Og nu skal jeg vælge?"

"Ja, nu kan du selv vælge, og det står te' troende," sagde Silver.

"Godt," sagde jeg, "jeg er ikke en sådan tosse, uden at jeg jo meget godt ved, hvad jeg har at vente. Lad det da gå så galt, det kan, det er mig lige meget. Jeg er kun blevet alt for fortrolig med død og ondskab, siden jeg kom i jeres nærhed. Men der er en ting eller to, som jeg vil fortælle dig," sagde jeg, og jeg var efterhånden blevet meget ophidset, "og den første er dette: I befinder jer her i en dejlig, hyggelig stilling – skibet har I tabt, skatten har I tabt, og jeres kammerater har I tabt, hele jeres smukke plan er gået i kvas, og ønsker I at vide, hvem der har været mester for alt dette, så skal jeg også gerne sige jer det – for det er *mig*! Jeg sad i æbletønden den nat, vi fik land i sigte, og der belurede jeg dig, John, og dig, Dick Johnson med samt Hands, som nu ligger på havsens bund, og førend timen var til ende, havde jeg berettet hvert ord, I talte. Og hvad nu skonnerten angår, så var det *mig*, der kappede dens ankertov, det var *mig*, der dræbte mændene, som var om bord på den, og

det var *mig*, som bragte den dér hen, hvor ingen af jer nogen sinde vil få den at se mere. Morskaben er vist på min side, jeg har kørt i ring med jer lige fra begyndelsen, og jeg frygter jer ikke mere, end jeg frygter en loppe. Dræb mig, om I har lyst, eller skån mig. Kun en ting endnu – skåner I mig, skal det forbigangne være glemt, og når I fyre bliver trukket op i forhør for jeres sørøveri, så skal jeg forsvare jer med, hvad jeg kan. Nu kan *I* vælge. Dræb mig og gør jer selv fortræd, eller skån mig og bevar et vidne, som måske kan frelse jer fra galgerne."

Her standsede jeg, aldeles åndeløs af denne lange tale, og til min store forbavselse var der ikke en af dem, der rørte sig, men alle blev siddende og stirrede på mig som en flok får. Mens de således sad og måbede, begyndte jeg på ny:

"Og nu mr. Silver, jeg antager, du er bedstemand blandt disse her, og den, der fører ordet – går det skævt for mig, så vil jeg være dig tak skyldig, om du vil lade doktoren vide, på hvad måde jeg tog dette her."

"Jeg skal huske det," sagde Silver i en tone så ny og forunderlig, at jeg ikke, om det så skulle gælde mit liv, kunne afgøre, om han lo ad mit forlangende, eller om han var blevet indtaget i mig på grund af min dristighed.

"Jeg vil lægge én ting til," råbte den gamle mahognifarvede matros – vor gode bekendt Morgan – som jeg havde set i Lange Johns værtshus ved kajen i Bristol. "Det var ham, der kendte Sorte Hund!"

"Nå, og se her," tilføjede kokken, "jeg vil lægge én til din, splitte min sjæl, for det var denne samme dreng, der neglede kortet fra Billy Bones. Fra først til sidst er vi strandet på Jim Hawkins!"

"Så lad ham ta'e det!" råbte Morgan med en dundrende ed.

Han sprang op med dragen kniv i hånden og med en raskhed, som havde han kun været tyve år.

"Væk med fingrene der!" råbte Silver. "Hvem er du, Tom Morgan? Du bilder dig da vel aldrig ind, at du er kaptajn her? Ved Djævlen og alle hans ærkeengle, i så fald ska' jeg snart ta'e den tro fra dig. Prøv bare på at komme *mig* på tværs, og du ska få hyre til den rejse, som så mangen god mand har gjort før du, og ikke mindst de, der er kommet mig nær de sidste tredive år – somme op i en rå, splitte min sjæl! og somme over bord, men alle for at blive fiskeføde. Ingen mand har endnu proberet at spille mig på næsen, og set en god dag derefter, Tom Morgan, og det står te' troende!"

Morgan tav, men fra de andre rejste der sig en rå, halv undertrykt mumlen.

"Tom har ret," sagde en.

"Jeg er blevet hundset længe nok af andre," tilføjede en anden, "jeg vil la'e mig hænge, om jeg også vil la'e mig hundse af dig, John Silver."

"Er der nogen af jer gentlemen, det har lyst til at afløse mig?" brølede Silver og bøjede sig langt frem fra sit sæde på fadet med den endnu glødende pibe i den højre hånd. "Sig det ligefrem, hvad det nu er, I går og laver sammen. I er vel ikke stumme, skulle jeg mene! Ham, der ønsker det, skal gerne få lov. I kender jo vedtægterne, I er jo alle sammen lykkens gentlemen, efter hvad I si'er. Vel, jeg er parat, skønt det er hårdt nok at ha'e levet så mange år, og så på slutningen se sådanne drukkendidriker stikke næsen op over sit klyds. Men lad gå, lad ham bare ta'e sin huggert, ham, der tør, og jeg skal, før denne pibe er røget ud,

vise ham kuløren på hans indvendige dele – jeg med mit ene ben og min krykke."

Ikke en mand rørte sig. Ikke én af dem svarede et ord.

"Ja, se det er jeres gamle manér, ikke sandt?" tilføjede han og stak piben i munden. "I er et muntert kompagni at se på – men til at slås duer I ikke meget. Ka'ské I dog ka' forstå kong George's engelsk. Jeg er kaptajn her, fordi jeg er valgt til'et – og jeg er valgt til'et, fordi jeg er den bedste mand, som kunne findes i mange sømils omkreds. I vil ikke slås, som vedtægterne for lykkens gentlemen kræver, men så vil I, ved Djævelen og alle hans ærkeengle finde jer i at adlyde, og det står te' troende! Jeg synes om den dreng, ja, jeg har aldrig set en raskere dreng end ham. Han fortjener bedre at kaldes en mand end nogen af jer kællinger i denne rotterede, og hvad jeg si'er, er dette: lad mig se den, der vover at lægge hånd på ham – det er, hvad jeg si'er, og det står te' troende."

Der blev nu en længere pause. Jeg stod ret op imod væggen, og mit hjerte blev ved at banke så hårdt som en forhammer, men et svagt håb begyndte dog at dæmre i mit bryst. Silver lænede sig tilbage mod væggen med korslagte arme og med piben fastklemt i den ene mundvig, tilsyneladende så rolig og ubekymret, som om han sad i kirken. Men hans øjne vandrede lønligt omkring, og han tabte ikke et øjeblik den opsætsige bande af syne. De bunkede sig lidt efter lidt tættere sammen i den modsatte ende af blokhuset og deres hviskens uafbrudte, dæmpede sus lød i mine øren som en fjern vandstrøms brusen. Atter og atter så den ene eller den anden af dem op, og faklens røde lys faldt da for et øjeblik på deres spændte ansigter. Dog var det ikke mod mig, men mod Silver, de rettede deres blikke.

"Det lader til, I har en hel mængde at skal ha'e sagt," bemærkede Silver og spyttede langt ud i luften. "Tørn ud og lad mig høre det, eller drej bi."

"Undskyld, Deres Pestilense," svarede en af mændene, "De hænger Dem så gevaltig fast ved *nogen* af rejlerne, måske De så osse vil være så velærværdig at holde et lille øje med resten. Denne her besætning er utilfreds, denne her besætning stry'er ikke sejlene for en skylle fede ord, dem gi'er de ikke en tygget skrå for. Denne her besætning har sine rettigheder li'esom andre besætninger, og dem er jeg så fri at påtale, og efter Deres egne rejler, ka' vi vel ta' vos den frihed at snakke sammen. Jeg be'er Dem undskylde, Deres Gebyhrlighed, jeg skan'te glemme, at De er vores kaptajn endnu, men jeg forlanger så også min ret, og triner nu udenfor til en lille rådslagning."

Med en overdreven dyb sømandshilsen trådte den talende, en lang, guløjet fyr på mellem tredive og fyrre og med et ondskabsfuldt udseende med langsomme skridt hen imod døren og forsvandt udenfor huset. En efter en fulgte de øvrige hans eksempel, idet hver af dem afleverede en hilsen, idet de gik forbi, og med det samme tilføjede en undskyldning.

"Overensstemmende med reglerne," sagde en.

"Skibsråd," sagde Morgan.

Hver med sin bemærkning forsvandt de således alle og efterlod Silver og mig alene i huset med faklen.

Aldrig så snart var den sidste ude af døren, før kokken øjeblikkelig snappede piben af munden.

"Hør nu her, Jim Hawkins," sagde han med en hvisken, der hele tiden kun lige netop var hørlig, "der er kun en halv planke mellem dig og døden eller – hvad der er langt værre – tortur. De

er nu gået ud for at afsætte mig, men læg vel mærke til, at jeg står ved din side og går med dig gennem tykt og tyndt. Det var ikke min mening lige straks, nej, ikke før du begyndte at tale. Jeg var rent desperat over at miste alle de penge og så blive hængt oven i købet. Men så gik det op for mig, at du var den rette hjælp. Jeg sagde til mig selv, du står med Hawkins, John, så vil Hawkins stå ved dig. Du er hans sidste tråd, og ved den lede Gud, John – han er *din*! Ryg mod ryg siger jeg. Du frelser dit vidne, og han frelser din hals!"

Jeg begyndte så småt at fatte meningen.

"Du mener, alt er tabt?" spurgte jeg.

"Ja, ved min benstump, det gør jeg!" svarede han. "Skibet er fløjtet, halsen er fløjten – det er enden på historien. Den gang jeg stirrede ud over den bugt, Jim Hawkins, og ingen skonnert kunne opdage – vel, jeg er sej, men *da* måtte jeg give mig. – Men hvad nu den bande derude og deres rådslagning angår, så tro mig – det er de dummeste bæster, og desuden de ynkeligste kujoner. Jeg vil frelse dit liv – om jeg på nogen måde kan – fra dem. Men se nu her, Jim – noget for noget – så frelser du Lange John fra at dingle."

Jeg stod ganske stum. Det, han forlangte, syntes så aldeles håbløst. Hvorledes kunne han frelses – han, den gamle sørøver – hovedmanden for det hele?

"Hvad jeg kan gøre, det skal blive gjort," svarede jeg til sidst.

"Så er det et ord!" råbte Lange John. "Tal du blot frit fra leveren – ved den lede Gud, så er der endnu håb!"

Han humpede hen til brændestablen, hvor faklen stod stukket ind, og fik på ny ild på piben.

"Forstå mig, Jim," sagde han, da han igen havde sat sig, "jeg har et hoved mellem skuldrene, har jeg. Jeg er på squirens parti nu. Jeg ved, du har bragt det skib i sikkerhed et eller andet sted. Hvordan du har gjort det, det kender jeg ikke, men i sikkerhed er det. Jeg antager, at Hands og O'Brien er gået neden om og hjem. Jeg har aldrig haft megen tiltro til nogen af dem. Jeg kommer ikke med noget spørgsmål, og jeg tillader heller ikke andre at gøre det. Jeg ved, når et spil er tabt, ved jeg, og jeg kender en knægt, der er lige så kæk, som han er standhaftig. Ah, du, der endnu er ung – du og jeg, sikke bedrifter vi kunne have udført sammen!"

Han tappede noget cognac fra fadet i et tinbæger.

"Vil du smage, kammerat?" spurgte han, og da jeg havde sagt nej, fortsatte han, "godt, så tager jeg en hjertestyrkning selv, Jim. Jeg trænger til en opstrammer, for li'e straks går'en løs. – Men hør, Jim, mens vi endnu er alene – hvorfor Djævelen gav den doktor mig kortet? ka' du forklare mig det?"

Mit ansigt udtrykte en så uforstilt forbavselse, at han straks fattede det frugtesløse ved yderligere spørgen.

"Ja, gi'e det, det gjorde han," sagde han, "og noget må der stikke under, det kan du frit la'e dig tjære på, noget stikker der under, Jim – ondt eller godt."

Han tog endnu en slurk af cognac'en og rystede sin store grå manke som en mand, der imødeser det værste.

29. Igen den sorte plet

De sammensvornes rådslagning havde varet nogen tid, da en af dem trådte ind igen og med en gentagelse af den samme hilsen, der i mine øjne tog sig noget spottende ud, bad om at låne faklen et øjeblik. Uden at sige et ord rakte Silver ham den, hvorpå udsendingen gik ud med den og efterlod os i mørke.

"Nu kommer der en kuling, Jim," sagde Silver, der, efter at vi var blevet alene, havde anslået en venlig og fortrolig tone.

Jeg vendte mig om og så ud af det nærmeste skydehul. Gløderne fra det store bål var næsten brændt ud og ulmede nu så mørke mellem asken, at jeg forstod, hvorfor de oprørske oprørere trængte til en fakkel. På skråningen midt imellem blokhuset og palisaderne havde de forsamlet sig i en rundkreds, én holdt faklen, og en anden lå på knæ midt i kredsen med en åben kniv i hånden. Jeg så, hvorledes knivsbladet glinsede med forskellige farver i fakkellyset og måneskæret. De øvrige stod bøjet frem over for bedre at kunne følge denne sidstes foretagende. Så vidt jeg kunne skimte, holdt han foruden kniven en bog i hånden, og jeg stod endnu og undrede mig over, hvorledes og hvorfor denne, med alle omgivelserne så lidt overensstemmende ting, var kommet i deres besiddelse, da den knælende skikkelse rejste sig, og hele selskabet begyndte at bevæge sig hen imod huset.

"Nu kommer de," sagde jeg og vendte tilbage til min forrige stilling, for det forekom mig at være under min værdighed at lade dem mærke, jeg havde iagttaget dem.

"Godt, lad dem komme, min dreng, lad dem komme," sagde Silver muntert, "jeg har endnu et skud."

Døren åbnedes, de fem mænd trådte ind og blev stående lidt indenfor, idet de halvt rådvilde og frygtsomme trykkede sig sammen i en klump. Endelig blev en skubbet ud af skaren hen imod os. Under andre omstændigheder ville det have været et kosteligt syn at se den ængstelse, han nærmede sig os med, han tøvede og betænkt sig ved hvert skridt, men hele tiden holdt han sin højre hånd foran sig, fast tillukket.

"Træd bare frem, min dreng," sagde Silver, "jeg ska' ikke æde dig. Hid med det, slubbert. Jeg kender reglerne, gør jeg, og jeg skal ikke fornærme en depetation."

Ved denne opfordring blev fyren lidt mere dristig og trådte hurtigere frem, men da han havde ladet noget glide fra sin hånd over i Silvers, skyndte han sig endnu hurtigere tilbage til sine staldbrødre.

Kokken kastede et blik på det, der var givet ham.

"Den sorte plet! Jeg tænkte det nok," bemærkede han. "Hvor pokker har I vel fået papiret fra? Hvad for noget! – nej, nu skal vi bare se! Hør, det vil ikke bringe jer lykke! I har taget og skåret dette her ud af en bibel. Hvad for en dumrian tør skære en bibel itu?"

"Der ka' I selv høre!" sagde Morgan. "Hvad sa'e jeg? Der kommer ikke noget godt ud a' det, sa'e jeg!"

"Vel – men I er vel alle sammen li'e gode om det," fortsatte Silver. "I er vel alle sammen li'e opsat på at lægge roret om, tænker jeg. – Hvad var det så for en blødhjernet bænkebider, der ejede den bibel?"

"Det var Dick," sagde en.

"Ej ej – så det var Dick? ja, så ka' Dick li'e så godt straks ta'e fat på sine sidste bønner," sagde Silver. "Han har ha't den lykke,

han får, har Dick, og det står te' troende."

Her blev han afbrudt af den lange fyr med de gule øjne.

"Hold op med det præk, John Silver," sagde han. "Denne her besætning har leveret dig den sorte plet efter fuld rådslagning, som rejlerne byder. Vend du'en nu om og se på'en, som rejlerne byder dig, og se, hvad der er skrevet dér. Så ka' du begynde at præke."

"Mange tak, George," svarede kokken. "Du har altid været Fandens rask til dit arbejde, og reglerne, dem kan du udenad, Georg, og det fornøjer mig. Nå, hvad er'et vel så? – Ah! 'Afsat' – det ska'et vel være, ikke sandt? Det er jo min sæl helt pænt skrevet, som det var prentet, s'gu. Det er nok din klo, hvad George? Nå, jeg har jo nok mærket, at det er dig, der har ført det store ord på den senere tid og har været viser for den stakkels flok der. Det skal slet ikke undre mig, om du nu avencerer til kaptajn. – Å ta' og ræk mig den fakkel igen, hvad? Den pibe trækker nederdrægtig skidt."

"Gør nu ende på det," sagde George, "og la' vær' at spille hejgut med denne her besætning mere. Du er jo en snu kanalje, efter hvad du selv si'er, men nu er du bremset, og nu vil du måske være så artig at stry'e ned a' det fad og være med at stemme."

"Jeg syntes, du sa'e, at du kendte reglerne," svarede Silver foragtelig. "Men gør *du* det ikke, så gør *jeg*, og jeg venter her, og jeg er endnu jeres kaptajn, vil du erindre det – indtil I kommer frem med jeres besværinger, og jeg har svaret på dem. Førend det er sket, er jeres sorte plet ikke en beskøjt værd. Efter det – vil vi få at se."

"Å," svarede Georg, "du ska' bare aldrig bekymre dig, det ska' komme til at gå ærlig og redelig til, vi ska' ikke træde nogen for

nær. For det første har du forkludret dette her togt – det vil være noget frækt a' dig at nægte det. For det andet, så har du ladet fjenden slippe ud a' denne her fælde for ingenting. Hvorfor ha'de de sådden et Satans jav med at komme ud, det ved jeg Fanden ikke, men ønske det, det gjorde de, det er så klart som hvid rom. For det tredje forbød du vos at falde dem i ryggen, da de traskede af. Jo, du er opdaget, John Silver, det er med vilje, du har lad't os tabe, for du spiller under dække med de andre. Og så for det fjerde, så er der denne her dreng."

"Er der så ikke mere?" spurgte Silver stilfærdigt.

"Er det ikke nok?" råbte Georg. "Vi vil alle komme til at dingle og tørres i solen for dit kludreri."

"Nu, så hør vel efter, så skal jeg svare på dine punkter – et for et skal jeg klare dem. – Jeg har forkludret dette her togt, siger I. Vel, I ved alle sammen godt, hvordan *min* plan var, og I ved også meget godt, at hvis den var blevet fulgt, så ville vi alle i denne nat ha'e ligget om bord i *Hispaniola*, sødt og blødt, hver mand i live, fuld af god plumbudding og med skatten i lasten, splintre min spant! Vel, hvem var'et, der krydsede mig? Hvem lagde pres på mig – mig, den lovlige kaptajn? Hvem leverede mig den sorte plet den dag, vi landede og begyndte denne her dans? – Ved Djævlen og alle hans ærkeengle, en smuk dans og jeg er med i'en – den ligner Satans akkurat en hornpibe i en tovende i galgedokken ved London by, gør'en. Men hvem gjorde det? Var det ikke Anderson og Hands og dig, George Merry! Nu er du den sidste her om bord af dette selvrådige komplot, der ikke kunne vente, til den belejlige tid kom, og du har endda den infame uforskammethed at kassere mig, for at du selv ka' blive kaptajn over mig – du, som har bragt død og undergang over de

fleste a' vores parti. Ved den lede Gud – den værste ende, jeg har hørt spinde, er det bare vand mod dette her!"

Her gjorde Silver et ophold, og jeg kunne se på George's og hans kammeraters ansigter, at disse ord ikke var sagt forgæves.

"Det er for nummer et," råbte den anklagede og tørrede sveden af panden, for han havde talt med en så dundrende kraft, at det rystede i huset. "Å, jeg forsikrer jer, jeg ka' få kvalme ved at tale til jer, I ka' hverken sanse eller huske – Gud ved, hvad jeres moder tænkte på, da hun lod jer gå til søs. Til søs! Jo vist, I lykkens gentlemen! Skræddere skulle I ha'e været!"

"Gå videre, John," sagde Morgan. "Svar på de andre."

"Å, de andre!" svarede John, "ja, det er en rar bunke vås, er'et. I siger dette her togt er forkludret! Ved Gud, kunne I blot se, hvor totalt det er forkludret, så ville I få andet at tænke på end at gøre mytteri mod mig! Vi er så nær ved galgen, at min nakke bliver helt stiv, bare ved at tænke på'et. I har vel nok set dem, hvordan de hænger i deres kæder, med skrigende fugle omkring dem, og til fornøjelse for de sømænd, der glider forbi og peger dem ud, når de går ud med floden. 'Hvem er det?' vil så en sige. – 'Ham – ej, det er jo John Silver – ham kendte jeg godt,' siger en anden, og så rasler kæderne i vinden, og de kommer til den næste. Ja – sådan sidder vi i'et, hver mo'ers søn af os, og det ka' I takke ham der for og Hands og Anderson og de andre fæho'eder iblandt jer, som har ødelagt det hele. – Og vil I have at vide, hvad jeg siger om nummer fire, den dreng der! Nå, splitte min sjæl, er han ikke et pant? Vil I ka'ské ha'e, vi skal spolere et godt pant? Nej, det vil I vel ikke? – Han ka' blive vor sidste planke, det skulle ikke undre mig. Dræbe den dreng? Nej holdt kammerater! – Og så nummer tre? Å, ja vel, der kan være en del

at sige om nummer tre. Måske regner I det for ingen ting at ha'e en virkelig, studeret doktor til at komme og se til jer hver dag – du, John med dit klinkede hoved – eller du, George Merry, som ha'de et rystende besøg af feberen for seks timer siden, og det bliver nok ikke det sidste, efter hvad jeg ka' se på dine øjne, for dem ka' du sælge for appelsiner, når det skal være? Og ka'ské I heller ikke vidste noget om, at der ka' ventes et hjælpeskib, hvad? Men det gør der nu, og det varer ikke så grumme længe. Så vil vi se, hvem der bliver glad ved at ha'e et pant, når det kommer så vidt. – Og så nummer to – hvorfor jeg akkederede – nå, kom I ikke selv kravlende på jeres knæ til mig, for at jeg skulle gøre det, på jeres knæ kom I – da var I ikke slet så højbenede, og lidt fornuft har I da også endnu den gang, for vi ville ha'e kreperet af sult ellers, ville vi, om jeg ikke har akkederet – dog, hvad bryder I jer om *det* nu! Men ser I, hvorfor jeg også gjorde det, det var for dette her!"

Med disse ord slængte han et stykke papir fra sig langt hen ad gulvet. Jeg genkendte det øjeblikkelig, det var intet mindre end kortet på det gule papir, med de tre kors, det, som jeg havde fundet, omvundet af olieklæderne på bunden af kaptajnens kiste. Af hvilken grund doktoren havde givet ham det, gik langt over min forstand, og over Silvers med, som vi har hørt.

Men lige så uforklarligt dette var for mig, lige så utrolig var den virkning, kortets tilsynekomst udøvede på de tilbageværende oprørere. De kastede sig over det som sultne tigre over deres bytte. Det gik fra hånd til hånd. Den ene rev det fra den anden, og af de eder, skrig og den halvfjollede latter, de ledsagede deres undersøgelse med, skulle man have antaget, at

de ikke alene stod og befamlede det rene guld, men at de allerede var til søs med og i sikker besiddelse af det.

"Ja," sagde en, "det er Flints skrift, det er sikkert nok. I. F. og en krølle under som et dobbelt halvstik, sådan skrev han det altid."

"Det ka' nu være særdeles dejligt," sagde George, "men hvordan kommer vi væk med'et, nu vi ingen skib har?"

Silver sprang op med et sæt og støttede sig med den ene hånd til væggen.

"Nu advarer jeg dig, George!" råbte han, "et eneste ord til af din uforskammede flab, og jeg kalder dig ud for at slås. – Hvordan? Ja, hvor ska' jeg vide det? Det burde du snarest sige mig – du og I andre, som skilte mig af med min skonnert ved jeres forjagede indblanding, men du la'er nok være, gør du, for du har ikke så megen omtanke som en fårekylling. Men høfligt ka' du vel tale, og det *skal* du, George Merry, det står te' troende!"

"Det er rigtigt nok," sagde den gamle Morgan.

"Rigtigt og redeligt, ja, det skulle jeg tænke," sagde kokken. "*I* satte skibet over styr; *jeg* fandt skatten. Hvem mon så har vist sig som den bedste mand? Nu har jeg svaret jer, og nu takker jeg af, splintre min spant! Vælg så, hvem I lyster, til jeres kaptajn. Jeg er færdig med det!"

"Silver!" råbte de, "Barbecue for altid! Barbecue er vor kaptajn!"

"Nå, så nu går'en på den melodi, hvad?" råbte kokken. "Jeg skulle tænke, George, at du kommer til at vente til en anden gang, og heldigt er'et for dig, min ven, at jeg ikke har'et med hævngerrighed. Men det har nu aldrig været min maner. Og nu, kammerater – nu, denne hersens sorte plet? Den er nok ikke til

meget nu, er'en, hvad? Dick har spildt sin lykke og spoleret sin bibel, det er det hele, der er kommet ud af *det*."

"Det vil vist nok alligevel kunne gælde at kysse på bogen, mon det ikke!" mumlede Dick, der øjensynlig befandt sig meget ilde ved udsigten til den forbandelse, han havde pådraget sig.

"En bibel med et stykke skåret ud!" svarede Silver spottende. "Du ka' tro nej, *den* binder ikke mere end en visebog."

"Gør'en virkelig ikke?" råbte Dick med et slags munterhed. "Ja, men så gør'en vel heller ingen fortræd, og det kan da aldrig skade at ha'en."

"Se her, Jim – her er en mærkværdighed til dig," sagde Silver og kastede papiret hen til mig.

Det var et rundt stykke omtrent af størrelse som en specie. Den ene side var hvid, for det var taget af det sidste blad. Den anden indeholdt et par vers af åbenbaringens bog, og der iblandt følgende ord, som forunderligt greb mig: "Udenfor er hundene og morderne." Den trykte side var blevet sværtet med trækul, som nu smittede af og gjorde mine fingre sorte. På den hvide var derimod med den samme sværte skrevet det ene ord "Avsadt". Dette underlige dokument ligger her på mit bord, mens jeg skriver dette, men af skriften er der ikke andet tilbage end en enkelt ridse, en sådan som kan indtrykkes af en mands negl.

Dette var slutningen på denne nats begivenheder. Kort efter lagde vi os alle ned for at sove, efter at tinbægeret var gået en omgang rundt. Den eneste hævn, Silver tog, var at sætte George Merry ud som skildvagt og true ham med døden, hvis han ikke passede ordentligt på.

Jeg lå længe uden at kunne lukke et øje, og Himlen skal vide, jeg havde grund nok til eftertanke. Der var for det første manden, jeg havde dræbt samme eftermiddag, dernæst min egen højst farefulde stilling, og fremfor alt det underlige spil, Silver nu havde indladt sig på – med den ene hånd at holde oprørerne i ave og med den anden at gribe efter hvilket som helst middel, muligt eller umuligt, til at skaffe sig fred og frelse sit elendige liv. Han selv sov roligt og snorkede lydeligt, men dog kunne jeg ikke lade være inderst inde at føle bekymring for ham – idet jeg tænkte på forræderiet og farerne, der omgav ham, og den skændselsfulde død i galgen, der ventede ham.

30. På parole

Jeg blev vækket – og de andre med, for om det så var skildvagten, rakte og strakte han søvnen fra sig og rejste sig fra deri sammenfaldne stilling, han havde indtaget, lænet sig op mod dørkarmen – af en klar, frejdig røst, der prajede os fra kanten af skoven:

"Blokhus, o-hoj!" råbte den, "her er doktoren!"

Ja, det var doktoren, og skønt jeg frydedes ved at høre hans friske stemme, var min glæde dog langt fra ublandet. Jeg erindrede med forvirret skamfuldhed min pligtforsømmelse og stjålne flugt, og når jeg nu tog i betragtning, hvorhen jeg havde bragt mig – i hvilket selskab og i hvilke farer – skammede jeg mig ved at se ham ind i øjnene.

Han måtte være stået op, mens det endnu var mørkt, for dagen var næppe brudt frem, og da jeg løb hen til et af skydehullerne og kiggede ud, så jeg ham stå, som Silver den morgen, vadende i damp til op over knæet.

"Er det Dem, doktor! en hjertelig god morgen til Dem, sir!" råbte Silver, der straks var lysvågen, og hvis ansigt skinnede af velvilje og godmodighed. "De er tidligt på benene, men det er jo den tidlige fugl, der fanger føde, som man siger. George, ryst dine spanter i lave, min søn, og gå ned og hjælp doktor Livesey over falderebet. Alt er vel inden bords – Deres patienter er friske og muntre."

Således snakkede han op, mens han stod på toppen af skråningen, med krykken under albuen og den anden hånd støttet til blokhuset – det var i stemme, gebærder og ansigtsudtryk fuldstændig den gamle John.

"Vi har osse en lille overraskelse til Dem, sir," fortsatte han – "vi har få't en bitte fremmed fyr her – hi, hi! en ny passager, sir, stram og fiks er han som en fedel, og sovet som en supercargo det har han hele natten, klods på siden af gamle John – stævn til stævn har vi ligget, lige siden vi kastede anker."

Doktor Livesey var nu kommet over palisaderne og stod tæt ved kokken, og jeg kunne høre forandringen i hans stemme, da han spurgte:

"Da vel ikke Jim?"

"Den selvsamme Jim, sågu," svarede Silver.

Det gav et sæt i doktoren. Dog sagde han ingenting, men det varede lidt, inden han havde samlet sig så meget, at han kunne gå videre.

"Godt, godt," sagde han omsider, "pligten først, og plasér bag efter, som du selv ville sige, Silver. Lad os nu overhale dine patienter først."

Et øjeblik efter trådte han ind i blokhuset, og efter at have skænket mig et mørkt blik og et koldt nik, gav han sig i færd med de syge. Han syntes slet ikke at nære nogen frygt, skønt han dog måtte vide, at hans liv blandt disse troløse djævle kun hang i et hår, men han snakkede rask op til patienterne, som om han aflagde et almindeligt sygebesøg i en rolig engelsk familie. Hans væsen virkede, tror jeg, tilbage på oprørerne, for de opførte sig over for ham, som om slet intet var hændt, som om han endnu var skibslæge og de tro og lydelige matroser.

"Det går vel fremdeles godt med dig, min ven," sagde han til fyren med bandagen om hovedet, "hvis nogen har været nær ved at gå herunder, så er det ellers dig, din hovedskal må være så hård som jern. – Nå, George, hvordan går det så med dig? Det

er ellers en smuk kulør, du giver den med. Din lever må jo ha'e vendt vrangen ud, mand. Du tager da vel min medicin? Tager han medicinen, folkens?"

"Jo, jo sir, han tog den, det er sikkert nok," svarede Morgan.

"Ser I, siden jeg nu en gang er blevet oprørerdoktor eller fængselsdoktor, som jeg hellere vil kalde det," fortsatte doktor Livesey i den mest fornøjelige tone, "så er det også blevet en æressag for mig ikke at miste en eneste mand for kong George – Gud velsigne ham – og galgerne."

Slynglerne så til hinanden, men sank den bitre pille i tavshed.

"Dick har det vist ikke rigtig godt," sagde så til sidst en af dem.

"Ikke det?" svarede doktoren, "træd frem, Dick, og lad mig se din tunge. – Nej, det er sågu vist! Din tunge kunne jo slå en franskmand på flugt, Dick. Ja – det er feberen."

"Der har vi'et," sagde Morgan, "det kommer der a' at spolere sin bibel."

"Det kommer der af, at I alle sammen med din tilladelse, min gode ven – er nogle nederdrægtige dosmerpander, rent ud sagt," svarede doktoren, "der ikke har den ringeste forstand på at kende ren, ærlig luft fra giftig, eller sundt, tørt land fra en uren, pestbefængt sump. Jeg anser det for højst sandsynligt – skønt det er naturligvis kun en formodning – at I alle sammen skal have et anfald, før I får svedt den malaria ud af kroppen. At tænke sig, at slå lejr i en sump! Silver, jeg forbavses over dig. Du har dog ikke slet så tom hjerneskal som de andre bæster, taget over en bank, men selv de allersimpleste sundhedsregler har du ikke ringeste spor af begreb om."

"Nu," tilføjede han, efter at han havde gået omgangen rundt, og givet dem sine forskrifter og deres doser, som de modtog med ligefrem latterlig ydmyghed, der mere mindede om fattigskolebørn end blodtørstige oprørere og sørøvere, "nu er jeg færdig for i dag. Og nu kunne jeg nok ønske at få en passiar med drengen der."

Han angav med et skødesløst nik hen imod mig, hvem han talte om.

George Merry stod ved døren og harkede og spyttede efter noget ildesmagende medicin, men før end doktoren havde talt ud, snurrede han sig rundt på hælen og råbte med blussende ansigt "nej!" med en ed.

Silver slog i fadet med den flade hånd.

"Stille!" brølede han og så sig omkring med en løves vildhed. "Doktor," fortsatte han så i sin sædvanlige tone, "jeg sad netop og tænkte på'et, for jeg ved jo, at De har ha't en hel del til overs for den dreng. Vi er alle sammen allerunderdanigst taknemlige for Deres venlighed, og som De ser, har vi sådan fidus til Dem, at vi tager Deres brækpøjt, li'esom det kunne være grog, og jeg tænker, jeg har fundet på en måde, som vi alle kan være tjent med. Hawkins, vil du gi'e mig dit æresord som en ung gentleman – for en ung gentleman, det er du, skønt du ikke er af fin fødsel – vil du gi'e mig dit æresord på, at du ikke vil kappe din fortøjning?"

Jeg gav beredvilligt det forlangte løfte.

"Nu, doktor," sagde Silver, "vil De så trine udenfor palisaderne; når De står der, vil jeg bringe drengen ned til indersiden, jeg tænker, I så kan passiare gennem stolperne. Nå,

farvel, sir og hils squiren og kap'n Smollett så mange gange fra vos."

Udbruddet af misfornøjelse, der kun var blevet tilbageholdt af Silvers barske øjekast, brusede frem, lige så snart doktoren havde forladt huset. Fra alle sider blev Silver beskyldt for at spille dobbelt spil, for at ville skaffe sig en særskilt fred og for af den grund at ville ofre sine fællers og undergivnes interesser – kort sagt for netop de selv samme falsknerier, som han virkelig gjorde sig skyldig i, og hans skyld syntes mig så åbenbar, at jeg ikke kunne tænke mig, hvorledes han skulle bære sig ad med at bortlede uvejret. Men det viste sig rigtig her, hvor meget han var de andre overlegen, og den sidste nats sejr havde desuden givet ham en uhyre magt over deres sind. Han overdængede dem med de værste skældsord, han kunne finde, kaldte dem kraftidioter, fæpander og dosmere, som ikke kunne forstå, hvor nødvendigt det var, at jeg kom til at tale med doktoren, kastede dem kortet i ansigtet og spurgte, om de troede, det kunne betale sig at bryde overenskomsten den samme dag, de havde bestemt at begynde deres skattesøgen.

"Nej, ved Djævelen og alle hans ærkeengle!" råbte han, "det er nok os, der skal bryde overenskomsten, men ikke før tiden kommer, og indtil da vil jeg have lov til at trække den doktor om ved næsen, om jeg så skal smøre hans støvler med cognac."

Derpå bød han dem tænde ild og stavrede så ud på sin krykke med hånden på min skulder, idet han efterlod dem så forbløffede, at de ikke fik fremført et ord – overvældede mere end overbeviste ved hans tungefærdighed.

"Langsomt, min dreng, langsomt," sagde han, "skynder vi vos, ka' de fatte mistanke og være over vos, inden vi får set vos

om."

Med ligegyldig holdning og dvælende skridt gik vi da ned over sandet og hen imod det sted, hvor doktoren stod og ventede på os, udenfor palisaderne. Så snart vi var så langt borte fra huset, at de andre ikke kunne høre os, standsede Silver.

"Dette her vil De også nok føre til bogs, doktor," sagde han, "og drengen der vil fortælle Dem, hvordan jeg frelste hans liv og blev afsat for det oven i købet, og det står te' troende. – Doktor, når en mand luffer så nær op i vinden som jeg og spiller klink om den sidste mundfuld vejr i sine lunger – så vil De måske ikke synes, det er for meget at gi'e ham et godt ord? Og så vil De vel osse huske på, at det nu ikke alene er *mit* liv, det gælder – nu er det jo drengens dér oven i købet. Doktor, gi'e mig et ærligt ord og en lille smule håb at gå videre på for Guds barmhjertigheds skyld."

Silver var en ganske anden nu, da han var udenfor blokhuset og vendte ryggen til sine kammerater, hans kinder syntes at være mere indfaldne, hans røst skælvede, og den dybeste sjæleangst stod at læse i hans miner.

"Hvad, John, du er da ikke bange?" spurgte doktor Livesey.

"Doktor, jeg er ingen kryster, nej, det skal ingen beskylde mig for!" og han bed sig i fingrene, "var jeg det, så stod jeg ikke her. Men jeg må tilstå det rent ud, jeg kommer til at ryste, når jeg tænker på den galge. De er en god mand, og Dem ka' man stole på, jeg har aldrig set bedre mand! Når De husker på al den fortræd, jeg har bedrevet, så vil De heller ikke glemme det gode, jeg har gjort, det ved jeg. Se, nu træder jeg tilbage og lader Dem

og Jim være alene, og det vil De nok optegne osse, for det er et krydsslag, som jeg heller ikke gør for min fornøjelse."

Med disse ord trådte han nogle skridt tilbage, så han kom udenfor hørevidde, hvorefter han tog sæde på en træstub. Fløjtende mellem tænderne drejede han sig atter og atter for at kunne holde øje både med mig og doktoren og med de uregerlige oprørere, der travede frem og tilbage i sandet mellem bålet, som de havde travlt med at tænde, og huset, de slæbte flæsk og beskøjter ud fra til frokosten.

"Nå Jim," sagde doktoren i en sørgmodig tone, "så her er du. Som du har redet, så vil du komme til at ligge, min dreng. Gud ved, jeg kan ikke bringe det over mit hjerte at gå i rette med dig, men så meget vil jeg dog sige, enten du nu finder det hårdt eller blødt. Havde kaptajn Smollett været rask, så havde du ikke turdet vove at stikke af, og når du nu gjorde det, fordi han var såret og derfor ikke kunne forhindre det – ved St. George, så var det en krysteragtig æselsstreg!"

Jeg tilstår, at jeg ved disse ord begyndte at græde.

"Doktor," sagde jeg, "å, skån mig. Jeg har dadlet mig selv hårdt nok, og straf har jeg jo også fået, for mit liv står på spil, og havde Silver ikke været, så ville jeg allerede have været af med det. Tro mig doktor, jeg er ikke bange for at dø – og jeg ved godt, jeg fortjener ikke bedre – men hvad jeg frygter er tortur. Hvis de får i sinde at pine mig –"

"Jim," afbrød doktoren, og hans stemme var ganske forandret, "Jim, jeg kan ikke holde dette her ud. Smut over, så vil vi se at løbe fra dem."

"Doktor," sagde jeg, "jeg har jo givet mit ord."

"Jeg ved det! Jeg ved det!" fremstødte han, "men det får ikke hjælpe nu. Jeg tager det alt sammen på mig, skyld og skade, skændsel og skam, min dreng, men lade dig blive her, det kan jeg – nej, det kan jeg ikke. Spring! – bare et spring og du er ovre, og så vil vi løbe som antiloper."

"Nej," svarede jeg, "De ved godt, at De ikke ville gøre det, hvis det var Dem, hverken De, squiren eller kaptajn Smollett ville gøre det, og så vil jeg heller ikke. Silver havde tillid til mig, jeg gav ham mit ord, og jeg vender tilbage. Men doktor, De lod mig ikke tale ud. Hvis de beslutter at pine mig, kunne jeg gerne komme til at røbe, hvor skibet er, for det er mig, der har kappet *Hispaniola*s ankertov, og det er også mig, der har sat den op på land. Den står i North Inlet på den sydlige bred og kan bringes flot ved højvande. Ved halvebbe ligger den tør."

"Skibet!" udbrød doktoren.

Jeg berettede nu i stor skyndsomhed mine søeventyr, som han hørte til ende i tavshed.

"Her har skæbnen igen haft sin finger," udbrød han, da jeg var færdig. "Ved hvert skridt er det dig, som frelser vort liv, og tror du nu, at vi kan have hjerte til at lade dig miste *dit*? Det ville kun være en dårlig tak, min stakkels dreng. Det var dig, der opdagede sammensværgelsen, det var dig, der fandt Ben Gunn – den bedste bedrift, du har udført eller vil komme til at udføre, om du så lever, til du bliver halvfems. O, ved Jupiter, mens vi nu taler om Ben Gunn – han har dog spillet dem det værste puds." – "Silver!" råbte han, "Silver! – jeg vil give dig et godt råd," fortsatte han, da kokken igen var i nærheden af os, "du skal ikke forhaste dig med den skattesøgning."

"Ja, sir, hvad det anbelanger, så råder jeg ikke mig selv," sagde Silver. "Jeg kan kun – det må De undskylde – frelse mit liv og drengens liv der ved at søge efter den skat, og det står te' troende."

"Vel, Silver," svarede doktoren, "forholder det sig således, så vil jeg gå endnu et skridt videre. Vær belavet på uvejr, når I finder stedet."

"Sir," svarede Silver, "mellem mand og mand er *det* både for meget og for lidt. Hvad profit De fandt ved at forlade blokhuset, hvad der har fået Dem til at give mig dette her kort, det ved jeg slet ikke endnu, nej, jeg gør ikke, og alligevel har jeg gjort, hvad De ville have, og det med lukkede øjne og uden, at De har givet mig en smule håb! Men dette her, det bliver for meget. Hvis De ikke vil fortælle mig rent ud, hvad De mener, så må det gå efter mit bestik, men kan De sige mig ren besked, så skal jeg gå fra roret."

"Nej," sagde doktoren tankefuld, "jeg har ikke ret til at sige mere, det er ikke *min* hemmelighed, ser du Silver, ellers skulle jeg have givet dig fuld forklaring, det giver jeg dig mit ord på. Men jeg skal gå så vidt, jeg tør, og endda et skridt til, for kaptajnen vil nok billige det, når han hører, hvorledes sagerne står, hvis jeg da ikke tager fejl! Altså først vil jeg give dig en smule håb – Silver, kommer vi begge to levende ud af denne her ulvefælde, så skal jeg gøre mit bedste for at frelse dig – så meget jeg kan, uden at aflægge falsk forklaring."

Silvers ansigt strålede af fryd og fortrøstning.

"De kunne ikke sige mere, det er jeg vis på, sir. Nej, ikke om De så var min moder!" råbte han.

"Godt, dette er altså mit første velvillige ord," tilføjede doktoren. "Mit andet består i et godt råd. Behold drengen tæt ved dig hele tiden, og trænger I til hjælp, så råb. Nu går jeg tilbage for at søge denne hjælp til jer, det må jo i sig selv være nok til at vise dig, at dette ikke er tom snak. Farvel Jim."

Doktor Livesey trykkede min hånd gennem palisaderne, nikkede til Silver og forsvandt derpå ind i skoven.

31. Skattesøgningen – Flints pegepind

"Jim," sagde Silver, da vi var alene, "har *jeg* frelst *dit* liv, så har *du* nu frelst *mit*, og det skal jeg aldrig glemme. Jeg så godt, at doktoren vinkede til dig, at du skulle hoppe over og salvere dig – for jeg skævede hen til jer hele tiden, men jeg så også, at du sagde nej, jeg mærkede det li'eså tydeligt, som om jeg havde hørt det. Jim, dette er det første gode syn, jeg har set, siden angrebet slog fejl, og det, det skylder jeg dig. Og nu Jim, nu ska' vi så lette anker og a' sted på denne her skattejagt og det med forseglede ordrer, hvad jeg ikke er synderlig glad ved. Men nu holder du og mig vos tæt sammen – ryg mod ryg, Jim, så ka' det dog hændes, vi frelser vor hals trods skæbne og tilskikkelse, og hvad det hedder."

I det samme prajede en af matroserne os fra blokhuset og meldte, at frokosten var færdig, og snart sad vi spredt omkring i sandet med beskøjter og salt oksekød. De havde tændt et bål, stort nok til at stege en hel okse, og det brændte nu så heftig, at man kun kunne nærmere sig det fra vindsiden, og endda så kun med forsigtighed. Med den samme letsindighed havde de nu, tror jeg, stegt tre gange så meget, som vi kunne spise, og endda kastede en af dem med en overgiven latter det, der var levnet, ind i ilden, som blussede og knitrede endnu stærkere ved denne ny og sjældne næring. Aldrig i mit liv har jeg set voksne mennesker så ligegyldige for den dag i morgen, "ingen bekymring for fremtiden", var de ord, de syntes at have kåret sig til leveregel. Til et hastigt angreb kunne de være gode nok, og de tålte også megen modgang uden at lade sig gå på, men et længere og regelmæssigt ført felttog duede de kun slet til,

hvilket tydeligt nok fremgik af deres sovende skildvagter og vanvittige ødslen med brændsel og føde.

Selv den mere fornuftige Silver, der med "Kaptajn Flint" på skulderen tog sig et godt morgenfoder, havde ikke et dadlende ord tilovers for deres ubetænksomhed, og dette forundrede mig så meget mere, som han ellers nu, som aldrig før, viste sig på højden med hensyn til snuhed og forudseenhed.

"Hør kammerater," sagde han, "I er egentlig voldsomt svineheldige, at I har Barbecue til at tænke for jer med dette her hoved. Jeg fik li'egodt listet ud a' ham, hvad jeg ville ha'e at vide, gjorde jeg. Det er ganske rigtigt, at de har skibet. Hvor de har det, det ved jeg ikke endnu, men når vi nu først får holet skatten, så ska' vi til at støve omkring efter det også, og vi finder det jo sagtens. Og da det er vos, som har båden, kammerater, så skulle jeg tænke, at vi også har overtaget."

På denne måde blev han ved at sludre væk med munden fuld af den varme steg, og således genoplivede han deres håb og tillid, og – det er jeg temmelig vis på – genvandt sin egen på samme tid.

"Og nu drengen dér, ham, som vi beholder til pant, han har nok, tænker jeg, stukket hovedet sammen med sine rare venner for sidste gang. Jeg har få't at vide, hvad jeg ville, og det ka' jeg takke ham for, men så ka' vi også være kvit. Når vi nu går ud efter skatten, så ta'r jeg ham med i en line, for det kan være, han ka' blive li'eså meget værd som guld endnu, i tilfælde af uheld, forstår I. Men det ska' kun vare så længe, vi er her. Har vi først få't fingre i skatten og skibet og er stukket i søen som muntre kammerater, så ka' det jo være vos en fornøjelse at snakke et par

ord med mr. Hawkins, ikke sandt, og så ska' han nok få sin betaling for al sin venlighed, det er sikkert og vist."

Det var intet under, at banden efterhånden blev i bedre og bedre humør ved denne tale. Hvad mig angik, så blev jeg betaget af en skrækkelig skuffelse og blev mere og mere modløs. Skulle den plan, Silver her udkastede, vise sig udførlig, så ville han, der jo allerede nu var en dobbelt forræder, ikke tøve med at iværksætte den, det var jeg overbevist om. Han havde allerede en fod i hver lejr og spillede rask videre med sit dobbelte spil. Der kunne derfor ikke være nogen tvivl om, at han jo ville foretrække rigdom og frihed sammen med piraterne for en tomhændet frelse fra galgen, som var den bedste udsigt ved vor side.

Men selv om nu også begivenhederne udviklede sig således, at han blev nødt til at holde sit løfte til doktor Livesey, hvilke farer lå ikke også da for os! Rådede nogen af os for, eller havde vi nogen mening om, hvornår det øjeblik ville komme, da hans kammeraters mistanke forvandledes til vished, og han og jeg ville komme til at kæmpe for vort liv – han en krøbling og jeg en dreng – imod fem stærke og rasende sømænd!

Læg til denne dobbelte ængstelse, det gådefulde, som blev ved at hvile over mine venners handlemåde, deres uforklarlige opgivelse af estakaden og deres uforklarede overgivelse af kortet, eller den endnu mere ufattelige advarsel, doktoren havde givet Silver: "Vær belavet på uvejr, når I finder stedet" – og man vil let kunne forstå, hvor ringe smag jeg fandt i min frokost, og med hvor uroligt og ængsteligt hjerte jeg satte mig i bevægelse bag efter mine fangevogtere, ud på jagt efter skatten.

Vi afgav et højst forunderligt skue. Alle var vi iført tilsølede og forrevne sømandsklæder, og alle med undtagelse af mig var bevæbnet til tænderne. Silver havde slængt to bøsser på sig – en på ryggen og en foran – ved hans side dinglede en stor huggert, og dertil kom en pistol i hver lomme af hans langskødede frakke. For at fuldstændiggøre dette mærkelige udstyr havde "Kaptajn Flint" sat sig på hans skulder og frempludrede i et væk løsrevne og meningsløse stumper af matrossnak. Jeg havde fået en line bundet om livet og fulgte viljeløst efter kokken, som snart i den frie hånd og snart mellem sine stærke tænder holdt den anden ende af rebet. Jeg kom uvilkårlig til at sammenligne mig selv med en dansende bjørn.

Det øvrige selskab var meget forskelligt udrustet. Nogle af matroserne bar hakker og spader – disse havde været blandt de allerførste nødvendighedsgenstande, der var bragt i land fra *Hispaniola* – og andre var belæsset med flæsk, beskøjter og cognac til middagsmaden. Jeg så, at alle disse ting var taget fra vort forråd, og jeg kunne deraf mærke, at Silver havde talt sandt, da han om natten havde omtalt vilkårene for estakadens overgivelse. Havde han ikke kunnet slutte denne overenskomst med doktoren, måtte han og de andre oprørere efter skibets forsvinden have set sig nødt til at leve af det bare vand og det bytte, de kunne skaffe sig ved jagt. Vand ville ikke være synderligt efter deres smag, og matroser er kun sjældent dygtige skytter, og desuden ville de snart have brugt deres smule krudt op, for det var ikke rimeligt, at de ville holde bedre hus med det end med føden og brændslet.

Således udstyrede satte vi os altså alle i bevægelse – selv fyren med det sårede hoved, der visselig helst skulle holdt sig i skygge

og ro – og trampede den ene efter den anden ned til kysten, hvor de to gigger ventede på os. Selv disse bar stygge spor af de fordrukne piraters uorden. På den ene var en tofte brækket, og begge var tilsølede af dynd og halvfulde af vand. For en sikkerheds skyld skulle de begge to føres med, og efter at være blevet delt mellem dem styrede vi ud over ankerpladsen.

Mens vi roede af sted, blev der talt frem og tilbage om kortet og dets betegnelser. De røde kors var naturligvis alt for store til at kunne blive nøjagtige vejledere, og ordlyden af anmærkningerne på bagsiden tillod, som det vil ses, flere udtydninger. Som læserne måske erindrer, lød de således:

> "Højt træ, Kikkertens skulder i nord-nordøst, en streg til nord.
> Skeletøen i øst-sydøst til øst.
> Ti fod."

Et højt træ var altså hovedkendetegnet. Lige foran os begrænsedes nu ankerpladsen af et plateau, der hævede sig til en højde 2-300 fod, og hvis nordlige del skrånede jævnt over i *Kikkertens* sydlige fald, mens det mod syd hævede sig op i det ujævne, klippefulde højdedrag, der på kortet benævnedes *Mizzenmast Hill*. Den midterste del af denne højslette var bevokset med fyrretræer af forskellig højde. Mellem disse hævede sig hist og her eksemplarer af en anden art, 40-50 fod over deres naboer, men hvilket af dem, der skulle være det af kaptajn Flint fremhævede "høje træ" kunne kun afgøres på stedet og ved hjælp af et kompas.

Alligevel havde hver mand om bord, allerede før vi var kommet halvvejs til land, udkåret sig hver sin af disse kæmper

som det rette. Lange John var den eneste, der bevarede sit nøgterne omdømme. Han trak på skuldrene og bad dem vente, til de kom til stedet.

For ikke at anstrenge folkene for tidligt, lod Silver dem ro meget langsomt, og efter en god tids forløb landede vi ved mundingen af den anden flod – den, som tog sit udløb fra en af Kikkertens skovrige kløfter. Derpå begyndte vi at stige op ad skrænterne til højsletten.

På den første del af vor march hindredes vor fremtrængen i høj grad af den fugtige, sumpede grund og den sammenfiltrede, kystagtige plantevækst, men lidt efter lidt begyndte skråningen at blive mere stejl, og samtidig blev jordbunden mere stenet. Også vegetationen forandrede karakter, idet den blev mere åben og lettere gennemtrængelig. Vi fandt snart, at den del af øen, vi nu befandt os på, var den mest tiltalende, vi endnu havde besøgt. Stærkt duftende gyvelkrat og mange andre blomstrende småbuske dækkede i stedet for græs skovbunden. Tætte grupper af grønne muskatnøddetræer bredte sig her og dér mellem fyrrenes røde søjler og i deres brede skygger, og blandede deres krydrede duft med fyrrenes aromatiske. Dertil kom at luften her var velgørende frisk og strømmende, noget som vi hidtil ikke havde fundet forenet med det klare solskin, og som muntrede vort sind og kvægede vort legeme på vidunderlig måde.

Banden spredte sig i vifteform, hujende og råbende og springende hid og did. Et godt stykke bagefter de andre og som viftens spids fulgte Silver og jeg – han pløjede sig frem med en anstrengt stønnen mellem de bortrullende småsten, og jeg, lænket til ham ved rebet, fulgte i hans spor som en hund. Nu og

da måtte jeg give ham en håndsrækning, uden hvilken han ville have tabt sit fodfæste og rullet bag over ned ad skrænten.

På denne måde var vi trængt en halv mil ind fra kysten og nærmede os stærkt højslettens midte, da den fyr, der for øjeblikket havde forspringet, begyndte at skrige op i vilden sky, som var han angrebet af dødelig angst. Ved disse vræl satte de øvrige i rend og løb hen imod ham for at se, hvad der var på færde.

"Han ka' da'nte ha' fundet skatten," sagde den gamle Morgan, "for de' var da'nte noget at skrige så forbandet a', og den er da heller ikke lagt her oppe på toppen."

Da vi nåede stedet, fandt vi også ganske rigtigt, at det var noget helt andet end en skat. Ved foden af en prægtig høj gran og indfiltret i en krybende busk, som endog havde løftet nogle af de mindre knogler fra jorden, lå et menneskeskelet med nogle få hensmuldrende rester af en klædning under sig på jorden. Jeg tror nok, at det ikke var mig alene, der følte en kold gysen fare igennem sig ved dette syn.

"Det har våren en sømand," sagde George Merry, der, dristigere end de andre, var gået tæt hen til skelettet og nu stod og undersøgte tøjresterne. "Allenfals har dette her været en god sømandsdragt."

"Å, ja," sagde Silver, "det kan jo være troligt nok; du ville vel da heller ikke vente at finde en biskop her, antager jeg. Men er det ellers en passende stilling for ben at ligge i? Den er minsæl ikke natyrlig."

Ved nøjere eftersyn måtte det virkelig forekomme enhver, at det var en meget unaturlig stilling. Med undtagelse af en smule uorden i de mindste knogler (forårsaget rimeligvis af fuglene,

der havde hakket i ham, eller af den langsomt voksende busk, der lidt efter lidt havde omslynget hans levninger) lå manden eller rettere sagt hans skelet i fuldstændig udstrakt stilling – hans fødder pegende i en retning og hans hænder, der var strakte bagud forbi hovedet som en dykkers, pegende i den modsatte.

"Der falder mig noget ind i mit gamle tossehoved," bemærkede Silver. "Her har I kompasset, og der har vi den øverste top af Skeletøen, kan I se, hvor den rager frem ligesom en hugtand. Tjen mig nu i at ta'e en pejling, hvad – langs med retningen a' de ben der."

Dette blev gjort. Skelettet pegede lige i retning af øen, og kompasset viste ganske rigtigt øst-sydøst til øst.

"Det tænkte jeg jo nok," råbte kokken. "Dette hersens er en pegepind. Lige i den retning går vejen til vor polarstjerne og de dejlige dollars. Splitte min sjæl, om det ikke ka' kippe inden i mig endnu, når jeg tænker på Flint. Dette her er et af hans skælmsstykker, det tør jeg svær'e på. Han og de andre seks var alene her. Han dræbte dem hver en kæft, og denne her ene har han så halet her op og lagt ham ned efter kompasset, splintre min spant! Det er lange ben, og håret har været gult. Hvem pokker ka' det have været – ej, Allardyce, Allardyce s'gu. Ka' du ikke huske Allardyce, Tom Morgan?"

"Jo vist, jo vist," svarede Morgan, "ham husker jeg godt. Han skyldte mig nogen skillinger, gjorde han, og min kniv, den tog han med i land, det husker jeg også."

"Du snakker om kniv," sagde en anden, "men kan du forklare mig, hvorfor vi ikke ser noget til *hans* her omkring? Flint var

ikke den mand, der behøvede at rage i andres lommer, og fuglene ka' da for Satan ikke ha'e stukken af med den."

"Ved Djævelen og hans pumpestok, det er sandt, hvad du der si'er!" råbte Silver.

"Der er ikke en døjt at finde her," sagde Merry, der endnu stod og ragede rundt mellem knoglerne, "ikke en sysling, ja, ikke så meget som en messingknap. Det ser heller ikke meget natyrligt ud."

"Nej, ved Gud, om det gør," indrømmede Silver, "hverken natyrligt eller passende, ka' du gerne si'e. For tusind' kanoner, kammerater, havde Flint været i live, så ville dette her ha' bleven et hedt sted for jer og mig. Seks var *de*, og seks er *vi*, og nøgne knogler, det er, hvad de nu er."

"Med disse her øjenstene, så jeg ham dø," sagde Morgan. "Billy tog mig med ind. Der lå han med kobberskillinger over sine toplanterner."

"Død – ja, det er vel sikkert nok, at han er død og gået ad Helvede til," sagde fyren med bandagen om hovedet, "men er der nogen, der går igen, så er'et da nok Flint. Gud forbarme sig, hvor han døde som en hedning, gjorde Flint."

"Ja, det er vist," bemærkede en anden, "snart rasede han, snart råbte han på rom, og snart sang han. 'Femten mand', det var den eneste, han kunne, kammerater, og det er ikke løgn, når jeg si'er, at jeg aldrig rigtig har syntes om at høre den siden. Det var svedendes hedt, og vinduet stod åbent, og jeg kan endnu høre den gamle vise komme ud, li'eså tydelig – og så lige oven på, så tog han til at hyle, da han mærkede, han skulle a' sted."

"Kom nu, og hold så inde med den snak," sagde Silver. "Han er væk, og la'er nok være at komme igen. I det mindste holder

han sig nok i skindet om dagen, og det står te' troende. Den, som dør a' skræk, skal begraves i en rendesten. Nu alle klude til og a' sted efter dublonerne."

Af sted kom vi, men trods den klare sol og den skønne dag løb piraterne nu ikke længere hujende og hoppende gennem skoven, men holdt sig tæt sammen og talte med dæmpet stemme. Rædslen fra den døde sørøver var faldet over deres sind.

32. Skattesøgningen. – Røsten fra træerne

Dels på grund af skrækkens lammende virkning og for ikke at overanstrenge Silver og de syge, satte hele selskabet sig ned for at hvile, så snart vi var nået op til det øverste af skråningen.

Da højsletten hældede ned mod vest, havde vi fra det sted, hvor vi sad, en vid udsigt til begge sider. Lige foran os ned over trætoppene så vi *Cape of the Woods*, kantet med den hvide brænding, og til den modsatte kant så vi ikke alene ned til ankerpladsen og Skeletøen, men også ud over odden og den østlige lave kyststrækning til det åbne hav, der mod øst bredte sig blåt og flimrende, så langt øjet rakte. Ovre mod nord-vest tårnede *Kikkerten* sig op, her plettet af enkeltstående graner, hist sort af solløse klippefald. Der hørtes ingen andre lyde end brændingernes fjerne buldren og de utallige insekters svirren mellem buskene. Ikke et skib, ikke et sejl på havet, selv horisontens umådelige udstrækning forstærkede følelsen af ensomhed.

Mens vi sad her, tog Silver forskellige pejlinger med sit kompas.

"Der er tre høje træer," sagde han, "i lige linje fra Skeletøen. Kikkertens skulder, må være den lavere top der, tænker jeg. Det er børneværk at finde herligheden nu. Jeg har næsten mest lyst til at spise til middag først."

"Jeg har ikke spor a' madlyst nu," mumlede Morgan. "Det er for det, jeg er kommet til at tænke på Flint – tror jeg – det har taget min appetit."

"Nå så, min dreng, ja, pris du din lykke, at han er død," sagde Silver.

"Han var en grim djævel," udbrød en tredje af piraterne med en gysen, "uh ha! og så de væmmelige blå pletter i hans røde fjæs!"

"Det var rommen, der havde pyntet ham sådan," tilføjede Merry. "Blå! Ja, gu' var han blå. Det er et sandt ord."

Lige siden, de havde fundet skelettet og derved var ledet ind på disse tanker, havde de stadig talt i en mere og mere dæmpet tone, så at deres samtale nu næsten var forvandlet til en hvisken, hvis lyd næppe trængte gennem skovens stilhed.

Da hørtes pludselig midt inde fra træerne foran os en tynd, høj, skælvende røst istemme den velkendte melodi og de lige så kendte ord:

"Femten mand på den døde mands kiste –
Jo-ho-ho, og en hel flaske rom!"

Aldrig nogen sinde har jeg set mennesker blive så ynkeligt forskræmte som disse pirater. Som ved trolddom forsvandt al farve øjeblikkelig fra alle seks ansigter. Nogle sprang straks op, nogle greb fat i hinanden. Morgan blev stønnende liggende på jorden.

"Det er Flint, ved –!" råbte Merry.

Sangen var hørt op lige så pludseligt, som den var begyndt – brudt kort af lige midt i en tone, som om en havde lagt hånden over den syngendes mund. For mig lød denne sang, der således klang fra de fjerne, grønne træer ud i den klare, sollyse luft, lystig og befriende, men så meget desto forunderligere måtte virkningen på mine ledsagere forekomme mig.

"Kom," sagde Silver, der kun med stor møje fik ordene over sine askegrå læber. "Lad jer bare ikke forskrække. Det er noget forbandet djævelskab – jeg kan ikke sige, hvad det er for en

stemme – men at det er en eller anden komediantspiller, der vil gøre grin med os, det er tydeligt nok, for stemmen er af kød og blod, det er klart – og det står te' troende!"

Hans mod var vendt tilbage, efterhånden som han talte, og med det noget af farven i hans ansigt. De andre havde også allerede begyndt at låne øre til hans opmuntringer og var ved at komme lidt til sig selv, da den samme røst brød ud igen – denne gang sang den ikke, men prajede. Fjerne og svage lød råbene, og endnu svagere kom ekkoet tilbage fra *Kikkertens* kløfter.

"Darby M'Graw!" jamrede det – for således betegnes lyden bedst – "Darby M'Graw! Darby M'Graw!"

Atter og atter og atter. Så satte stemmen i med lidt mere kraft og sluttede med en ed, som jeg ikke vil gentage og med råbet: "Bring rommen agter ud, Darby!"

Piraterne blev stående naglet til stedet med vidt åbne øjne, der truede med at springe ud af hovedet. Endnu længe efter at røsten var døet hen, stirrede de rædselsslagne og i tavshed ud for sig.

"Nu har vi få't nok!" gispede en, "lad vos nu komme bort!"

"Det var hans sidste ord," stønnede Morgan, "hans sidste ord oven borde."

Dick havde taget sin bibel frem og fremmumlede bønner med stor tungefærdighed. Han havde fået en god opdragelse, havde Dick, før han kom til søs og faldt i slet selskab.

Silver var den eneste, der endnu ikke havde givet sig. Jeg kunne høre hans tænder klapre i munden, men endnu var han ikke overmandet.

"Ingen på denne ø har nogen sinde hørt om Darby," mumlede han, "ikke en sjæl, uden os, der står her."

Efter derpå at have samlet sig yderligere ved en stor kraftanstrengelse råbte han:

"Kammerater, jeg er kommet her for at få fingre i det guld, og jeg lader mig hverken kyse a' mennesker eller djævle. Jeg har aldrig været bange for Flint, mens han levede, og ved Djævelen og alle hans ærkeengle, jeg vil ta'e et tag med ham osse, efter at han er død. Der ligger syv hundrede tusinde pund ikke en kvart mil herfra. Har vel nogen af lykkens gentlemen godvilligt vendt agterspejlet mod så mange dejlige dollars og det a' skræk for en drukken gammel sømand med en blå tud – og som er død oven i købet?"

Men der viste sig ikke det ringeste tegn til noget nyt vågnende mod hos hans fæller. Snarere voksede deres rædsel ved den uærbødighed mod den døde, som han tilkendegav ved sine ord.

"Hold an dér, John!" sagde Merry. "Fornærm ikke en ånd!"

De andre var alt for grebet af skræk til at svare. De ville have løbet hver til sin side, om de bare havde turdet, men skrækken holdt dem sammen og samlede dem sammen om John, som om hans dristighed kunne beskytte dem. Hvad ham angik, så havde han nu næsten fået bugt med sin svaghed.

"Ånd? – Ja, det kan jo være," sagde han. "Men der er én ting, som jeg ikke rigtig forstår. Der var jo et ekko. Nu, der er vel ingen endnu, der har set en ånd med en skygge? Vel – men hvad for Djævelen ska' den så med et ekko? Det gad jeg nok vide. Det er ikke natyrligt, så meget er vist."

Dette argument forekom mig yderst svagt. Men overtro har nu en gang ikke noget med argumenter at gøre, og de midler, ved hvilke den kan besejres, er endnu mere uberegnelige end

de, der giver den næring, det fik jeg her at se, for til min store forundring kom George Merry ved Silvers ord straks til sig selv.

"Det er meget rigtigt," sagde han. "Der sidder et godt hoved på dine skuldre, John, det er sikkert. Om med roret igen, kammerater! Denne her besætning har ta'et en forkert kurs. Bare rejs ørerne igen. Når jeg nu tænker på'et, så var'et jo nok noget lignende som Flints røst, det ska' jeg indrømme, men så ren i kanten og uden slinger i fløjten som hans var'en dog ikke. Det kunne snarere ligne en andens røst – ja, hvem Satan var'et nu, det kunne ligne – det var –"

"Ben Gunn! ved Djævelen og alle hans ærkeengle!" brølede Silver.

"Akkurat sgu, der har vi'et!" råbte Morgan og rejste sig på knæene. "Ben Gunn var'et."

"Ja, hvad forskel gør så det!" spurgte Dick, "Ben Gunn er vel li'eså lidt i live her som Flint?"

Men de ældre matroser besvarede hans bemærkning med dyb foragt.

"Hvem Fanden tror du bryder sig om Ben Gunn?" råbte. Merry. "Enten han så er død eller levende, det er lige kraftig."

Det var højst besynderligt, hvorledes deres fatning nu vendte tilbage. Kort efter talte de igen videre med hinanden, som om intet var hændt, og tav blot stille nu og da for at lytte efter, om røsten skulle komme igen. Da intet lod sig høre, brød de omsider op, kastede våbnene og redskaberne over nakken og satte sig i bevægelse på ny. Merry gik i spidsen med Silvers kompas for at holde dem i den rigtige kurs. Han havde sagt de forløsende ord: Ben Gunn kunne være så levende eller død, som han ville, ingen brød sig dog en døjt om *ham*.

Kun Dick holdt endnu fast på den åbne bibel og skottede omkring sig med ængstelige blikke, mens han gik fremad, men han fandt ingen samstemning hos de andre, tvært imod spottede Silver ham for hans forsigtighedsregler.

"Jeg sagde dig det jo," lo han, "jeg sagde dig det jo, at den bibel er spoleret, og ka' den ikke bruges til at svær'e ved, hvad Fanden tror du så, at et spøgelse respekterer den – ikke så meget som så!"

Og han knipsede med sine tykke fingre, mens han stod stille og hvilede sig på krykken.

Men Dick var langt fra oplagt til spøg. Han kom efterhånden til at se mere og mere sølle ud, og jeg så tydeligt, hvorledes heden, udmattelsen og skrækken slog sig sammen for at forberede den feber, som doktor Livesey havde forudsagt snart ville indfinde sig. Rimeligvis var den allerede begyndt.

Her på toppen af højsletten befandt vi os på et frit og forholdsvis åbent terræn, og vor vej begyndte nu at gå lidt nedad, for, som jeg allerede har sagt, plateauet hældede nedad mod vest. Fyrretræerne – både store og små – spredte sig mere og mere og selv mellem muskatnøddetræerne og azaleerne bredte der sig store åbne pletter, badet i solskin. Da vi hele tiden styrede i nordvestlig retning, kom vi til højre stadig nærmere og nærmere ind under *Kikkertens* skulder, mens vi til venstre fik videre og videre udsigt ud over den bugt, hvor jeg kort før var blevet tumlet om i coraclen.

Vi nåede det første af de tre høje træer, men viste sig ved pejlingen at være et af de forkerte. Ligeså gik det med det andet. Det tredje rakte sin top på det nærmeste to hundrede fod op over en plet underskov. Det var en sand kæmpe, med en rød

stamme så omfangsrig som et lille hus, og med en krone, der spredte en skygge omkring sig så stor, at et helt kompagni mageligt kunne have holdt marchøvelse i den. Træet var synligt langt ud over havet både mod øst og vest og kunne for den sags skyld godt være blevet optaget som sømærke på kortet.

Men det var ikke dets størrelse, som nu betog mine ledsagere. Det var bevidstheden om, at syv hundrede tusinde pund i guld lå begravet et sted under dets skygge. Alt imens de nærmede sig stedet bortjog tanken om alle disse penge ganske deres foregående angst, øjnene brændte i deres hoveder, deres skridt blev lettere og hurtigere, hele deres sjæl fyldtes af higen efter denne skat og af fantasier om det liv i overflødighed og vellyst, som dér lå og ventede på hver af dem.

Silver humpede gryntende af sted på sin krykke. Hans næsebor udvidede sig, han bandede som en besat, hver gang en flue satte sig på hans hede, skinnende ansigt, han trak rasende i rebet, der holdt mig lænket til ham, og nu og da vendte han sig om mod mig og sendte mig et ondt blik. Det var tydeligt, at han ikke gjorde sig umage for at skjule sine tanker, og disse blev tilmed lagt så tydeligt for dagen, at jeg kunne læse dem som en åben bog. Nu, da han stod lige ved skatten, tæt ved sit mål, var de sidste dages begivenheder og aftaler fuldstændig glemt, hans egne løfter og doktorens advarsler begravedes begge i det forbigangnes skød, og jeg nærede slet ingen tvivl om, at det nu var hans faste beslutning at bemægtige sig skatten, derefter i skjul af natten finde og borde *Hispaniola*, gøre det af med hver ærlig sjæl på øen og sejle bort, som han fra først af havde bestemt, ladet med forbrydelse og rigdomme.

Rystet, som jeg var ved disse iagttagelser, havde jeg megen møje med at holde trit med skattesøgernes ilsomme jagen. Jeg snublede atter og atter, og så var det, at Silver rykkede så voldsomt i rebet og sendte mig de ildevarslende blikke. Dick, som var blevet sejlet agterud og nu dannede bagtroppen, fremmumlede uafbrudt ved sig selv bønner og forbandelser mellem hinanden heftigere og heftigere, efterhånden som feberen steg. Dette bidrog yderligere til at forøge min elendighed, og for at gøre den fuldkommen, plagedes jeg idelig af uhyggelige, ubortjagelige tanker om den tragedie, som en gang var blevet opført her på højsletten, da den skrækkelige sørøver med det blå fjæs – han, der døde i Savannah, syngende og skrigende efter mere at drikke – med egen hånd havde myrdet sine seks medvidere. Denne lund, der nu var så stille og fredelig, måtte da have genlydt af dødsskrig, tænkte jeg, ja, disse tanker blev ved min angst jaget således op imod virkeligheden, at det forekom mig, jeg tydeligt kunne høre ofrenes jamren og forbandelser inde fra træerne.

Vi var nu kommet ud til randen af tykningen.

"Hurra, kammerater, på'en alle mand!" råbte Merry, og de forreste stak i vildt løb ud over den åbne plads.

Ikke tredive fod borte så vi dem lige med et standse. Et dumpt skrig hævede sig. Silver fordoblede sine anstrengelser for at komme af sted og pløjede som en besat gennem sandet med foden af sin krykke. Et par sekunder efter standsedes både han og jeg også brat.

For vore fødder åbnede sig en dyb udgravning. Den var hverken fra i dag eller i går, for dens sider var styrtet sammen, og i bunden groede græsset frodigt. I hullet sås et hakkeskaft

brækket i to stykker samt spredte stumper af itubrækkede pakkasser. Indbrændt i en af disse stumper læste jeg navnet på Flints skib.

Alt var klart indtil bevislighed. Gemmestedet var fundet og plyndret: Skatten var væk!

33. En høvdings fald

En sådan tilintetgørelse har verden aldrig før set. Hver af de seks mænd var som sønderknust. På Silver virkede slaget dog kun i øjeblikket. Som hver muskel og sene i en væddeløbshest er spændt i den sidste spurt for at nå målet, sådan havde alle hans tanker og alle hans sanser været spændte for at vinde disse penge, men det var kun et par sekunder, han lod sig overmande af den grusomme skuffelse. Før denne var kommet rigtigt til bevidsthed hos de andre og stod klar for dem i hele sin udstrækning, havde han allerede genvundet sin fatning, antaget sin gamle holdning og forandret sin plan.

"Jim," hviskede han, "tag den og hold dig parat, for nu vil det trække op."

Og han lod en dobbeltløbet pistol glide over i min hånd.

På samme tid begyndte han ganske langsomt og roligt at flytte sig til højre, og med få skridt fik han lagt hullet mellem os to og de andre fem.

Derpå så han hen til mig og nikkede, som om han ville sige: "Her har vi fundet en lun lille krog."

Jeg var heller slet ikke ked af den. Hans blikke var nu overordentlig venlige, og jeg blev så oprørt over dette ny hykleri, at jeg ikke kunne lade være at hviske:

"Så, nu har du nok vendt kappen igen."

Der blev ikke givet ham tid til at svare. Piraterne begyndte med eder og skrig den ene efter den anden at springe ned i hullet og at grave i jorden med fingrene, og kaste træstumperne til side for bedre at komme til at rode. Morgan fandt et guldstykke. Han holdt det i vejret under et sandt skybrud af

eder, det var en dobbeltguinea, og den gik nu fra hånd til hånd mellem dem i omtrent et kvart minut.

"To guineas!" brølede Merry og truede med dem ad Silver. "Er det dine syv hundrede tusinde pund, hvad? Du er en rar slyngel til at holde ord – er dette her måske den akkord, du har gjort med den djævledoktor? – Og du har aldrig forkludret noget – vel? dit tykhovedede æsel!"

"Rod bare væk, lille børn," sagde Silver med den koldsindigste uforskammethed, "I finder nok et par jordnødder, bare I bliver ved, det er dog altid noget."

"Jordnødder!" gentog Merry med et hvin, "hører I det, kammerater? – Skal jeg sige jer noget, skurken der har vidst det hele tiden. Se bare på hans røde fjæs, der står det skrevet ligeså tydeligt!"

"Ah, Merry," bemærkede Silver, "spekulerer du nu ka'ské på at blive kaptajn igen; du skulle ikke være så påtrængende, min dreng!"

Men denne gang var det Merry, der havde alle de gode kort på hånden. De begyndte nu at klatre op ad graven og kastede alt imens rasende blikke over skuldrene mod os. En ting beroligede mig imidlertid. De søgte alle op ad den side af hullet, der lå længst borte fra Silver og mig.

Der stod vi nu – to på den ene og fem på den anden side af hullet, som åbnede sig gabende mellem os. Raseriet kogte på begge sider, men som to arrige hunde, der i lang tid nøjes med at knurre og vise tænder ad hinanden, fordi ingen vil løbe risikoen ved et første angreb, således betænkte begge parter sig også her på at rette det første slag. Silver rørte ikke en muskel. Han stirrede dem ind i øjnene og iagttog en hver af deres

bevægelser, støttende sig på krykken og så koldblodig, som jeg nogen sinde havde set ham. Mod, det kunne ingen nægte ham.

Endelig må Merry have tænkt, at en tale ville hjælpe på sagerne.

"Kammerater," sagde han, "der står nu de to alene ovre; den ene er den gamle krøbling, som har narret vos alle herover og snydt os hele tiden. Den anden er den hvalp, som jeg vil se indvoldene af. Nu kammerater –"

Han hævede både armen og stemmen, og det var klart, at hans hensigt var at sende os en salve. Men i samme øjeblik – krak! krak! krak! – glimtede og knaldede tre musketskud ud fra tykningen. Merry tumlede på hovedet ned i graven, manden med bandagen drejede rundt som en ponnipind [Note 4)] og faldt til sidst, så lang han var, om på siden, hvor han blev liggende i dødstrækninger. De andre tre gjorde kort omkring og smurte haser, alt hvad de kunne.

Knaldene af skuddene var endnu ikke døet bort, før Lange John havde sendt ladningen fra sine to pistolløb i livet på den endnu sprællende Merry, og idet denne i den sidste dødskamp spilede øjnene op og stirrede vildt på ham, sagde Silver:

"Nå, George, hvem fik så det sidste skud – læg mærke til, at det var mig, der ekspederede dig."

I samme øjeblik nærmede doktoren, Gray og Ben Gunn sig os fra muskatnøddetræerne med rygende musketter.

"Fremad!" råbte doktoren, "nu rask mine gutter, vi må afskære dem fra bådene."

Vi stak straks i rend, idet vi hist og her styrtede os ind gennem krattet, der nåede os til brystet.

Nå, hvor Silver anstrengte sig for at vinde med os. Det arbejde denne enbenede mand havde, idet han sprang fremad på sin krykke, så hans brystmuskler var færdige at springe, var noget, som en velfør mand aldrig ville have overkommet. Det mente også doktoren. Alligevel var han nu blevet hen ved en tredive skridt bagefter os og lige på nippet til at kvæles af anstrengelse, da vi nåede toppen af skråningen.

"Doktor!" råbte han, "se der! vi behøver ikke at haste så stærkt!"

Han havde ret. Der var ingen grund til at skynde sig så meget. På denne mere åbne del af plateauet kunne vi se de tre flygtninge løbe i samme retning, som de var slået ind på fra hullet, lige over imod Mesanmast-højen. Vi var allerede mellem dem og bådene. Derfor satte vi fire os nu ned for at puste, mens Lange John nærmede sig os langsomt, idet han tørrede sit røde, svedende ansigt.

"Mangfoldig tak skal De have, doktor," sagde han, "De kom lige i rette tid, da det begyndte at knibe for mig og Hawkins. Nå, så du er her, Ben Gunn!" tilføjede han, "du er ellers et rart spøgelse, er du."

"Jeg er Ben Gunn, det er jeg," svarede maroonen, og vred sig som en ål i sin forlegenhed. "Og," tilføjede han efter en lang pause, "hvordan har du det, mr. Silver? Meget godt, jeg takker dig, si'er du."

"Ben, Ben," mumlede Silver, "at tænke sig, at det er dig, der har ha't krammet på mig!"

Doktoren sendte Gray tilbage efter en hakke, som en af oprørerne havde kastet fra sig under flugten, og mens vi derefter i ro og mag spadserede ned ad højsletten til det sted,

hvor bådene lå fortøjet, berettede han i få ord, hvad der havde fundet sted. Det var en historie, som levende interesserede Silver, og Ben Gunn, den halvidiotiske maroon, var helten fra begyndelsen til enden.

Under sine lange ensomme vandringer omkring på øen havde han fundet skelettet – det var ham, der havde plyndret det. Derefter havde han også fundet skatten. Han havde gravet den op (det var skaftet af hans hakke, som lå brækket nede i hullet). Han havde båret den på sin ryg i mange møjsommelige ture, fra foden af det store fyrretræ til en hule, han havde ved foden af højen med de to tinder ved det nordvestlige hjørne af øen, og dér havde den ligget opdynget i sikkerhed allerede to måneder før *Hispaniola*s ankomst til øen.

Da doktoren havde pumpet denne hemmelighed ud af ham, den aften, angrebet havde fundet sted om formiddagen, og da han næste morgen så ankerpladsen tom, var han gået til Silver, havde givet ham kortet, der nu var uden værdi, og samtidig overladt ham forrådet, som de nu også kunne undvære, eftersom Ben Gunns hule var velforsynet med gedekød, som han selv havde nedsaltet – havde kort sagt overgivet ham alt for at få lejlighed til at slippe væk fra estakaden og i sikkerhed begive sig til højen med de to tinder. Der kunne de ryste den begyndende sumpfeber af sig og værge den fundne skat.

"Hvad dig angik, Jim," således sluttede han, "så gik uvisheden om din skæbne mig nær til hjerte, men jeg gjorde, hvad jeg fandt bedst for dem, som trofast havde opfyldt deres pligt, og om du ikke hørte med til disse, hvis var fejlen så?"

Samme morgen, han havde erfaret, at jeg uundgåeligt ville blive indviklet i den skuffelse, som var beredt oprørerne, var

han løbet hele vejen til hulen, og efter at have ladet squiren blive tilbage for at passe kaptajnen havde han medtaget Gray og maroonen og med dem begivet sig ad den korteste vej tværs over øen for at være ved hånden i nærheden af fyrren. Imidlertid blev det ham snart klart, at vort selskab havde forspringet, og Ben Gunn, der var så rask til fods, blev derfor sendt forud for at gøre sit bedste alene. Det var faldet ham ind at benytte sig af sine forhenværende skibskammeraters velbekendte overtro, og vi ved nu, at hans forsøg var lykkedes så godt, at Gray og doktoren havde fået tid til at komme til stede og lægge sig i baghold, før skattejægerne ankom.

"Ah," sagde Silver, "så var det heldigt for mig, at jeg havde Hawkins her. Ellers ville De nok have ladet gamle John blive hakket til plukfisk uden at løfte en finger, hvad doktor!"

"Nej, ikke en finger," svarede doktoren muntert.

Vi var nu nået ned til giggerne. Med hakken sønderslog doktoren den ene af dem, hvorefter vi alle gik om bord i den anden og lagde årerne ud for at gå rundt til North Inlet.

Det var en tur på en otte-ni mil. Skønt Silver næsten var ødelagt af anstrengelse, blev han dog sat til den ene åre og måtte følge tag med os andre, og snart gled vi skummende hen over det rolige hav. Snart var vi ude af indløbet og klarede det sydøstlige hjørne af øen, som vi for fire dage siden havde bugseret *Hispaniola* omkring.

Idet vi passerede højen med de to tinder, kunne vi skimte den mørke indgang til Ben Gunns hule, og uden for den så vi en skikkelse stå, lænet til sin musket. Det var squiren, og da vi var lige ud for ham, viftede vi med et lommetørklæde og gav ham

tre hurraer, som Silver istemte med lige så høj og hjertelig stemme som nogen af os andre.

Men tre mil højere oppe, hvem skulle vi dér møde andre end *Hispaniola*, der havde ligget så ene og fundet tiden for lang, og som sagtens derfor havde begyndt et lille krydstogt på egen hånd. Den sidste flod havde løftet den, og havde der været mere vind eller stærkere tidevandsstrøm som i den sydlige ankerplads, så havde vi enten aldrig set den mere eller også fundet den ubjærgelig strandet. Nu var der imidlertid ingen anden skade sket, end at storsejlet, som allerede fortalt, var splittet. Et andet anker blev gjort rede og kastet ud på en halv favn vand. Derefter roede vi alle igen rundt til *Rum Cove* (Romvigen) det nærmeste anløbssted ved Ben Gunns skattehus, hvorpå Gray alene mand vendte tilbage med båden til *Hispaniola*, hvor han skulle tilbringe natten som vagt.

Fra havbredden skrånede det smalle kystbælte jævnt op til hulens indgang. Ved det øverste af skråningen kom squiren os i møde. Mod mig var han hjertelig og venlig, og om min desertion sagde han ikke et ord, hverken dadlende eller rosende, men ved Silvers ærbødige hilsen steg blodet op i hans kinder.

"John Silver," sagde han, "du er en elendig skurk og forræder – og en afskyelig bedrager. Det er blevet mig pålagt, at jeg ikke må lade dig straffe. Nå, det får jeg vel så lade være, skønt det koster mig stor overvindelse, men de døde – de døde, Silver, de hænger om din hals som en møllesten, og deres blod kommer over dig."

"Jeg takker Dem mangfoldig, sir," svarede Lange John og hilste igen meget ærbødigt.

"Ti med den tak!" råbte squiren, "det er en skammelig pligtforsømmelse, jeg her begår. Gå tilbage!"

Nu trådte vi alle ind i hulen. Det var et stort, luftigt rum med en lille kilde og et hul med klart vand overskygget af bregner. Et tykt lag sand dannede gulvet. Foran et stort bål lå kaptajn Smollett og i en fjern krog, der kun nu og da dunkelt oplystes af de viftende flammer, fik jeg øje på store bunker af mønter og firsidede stabler af guldbarrer. Det var Flints arv, som vi var draget så langt bort for at hente, og som allerede havde kostet sytten mand af *Hispaniola*s besætning livet. Hvor mange liv dette havde kostet at samle, hvor meget blod og sorg, hvor mange gode skibe, boret i sænk på dybet, hvor megen dødsangst hos de stakkels mænd, som til piraternes fornøjelse dømtes til med tilbundne øjne "at gå planken ud", hvor mange skud, hvilken skam og løgn og grusomhed – det kunne ingen levende mand fortælle. Endnu fandtes der på denne ø tre mænd i live – Silver, gamle Morgan og Ben Gunn – som hver havde sin del af disse forbrydelser på sin samvittighed, ligesom hver af dem havde næret det håb at vinde sin del af forbrydelsernes mammon.

"Træd nærmere, Jim," sagde kaptajnen. "Du er nok en god dreng til dit brug, men jeg tror ikke, at nogen af os to tænker på at gå til søs sammen så snart igen. Du er for meget af en kæledægge for mig. – Er det dig, John Silver? Hvad vil du her, min gode ven?"

"Vender tilbage til tjenesten og min pligt, sir," svarede Silver.

"Nå sådan!" sagde kaptajnen, og det var alt, hvad han sagde om den ting.

Hvilket aftensmåltid jeg nød den aften med alle mine venner rundt om mig! og hvilken kostelig mad vi fik: saltet gedekød fra Ben Gunns kælder og lækkerier og en flaske gammel vin fra *Hispaniola*. Aldrig – det er jeg vis på – har jorden set et lykkeligere og mere muntert selskab. Udenfor kredsen, der sad Silver, så langt tilbage, at han næppe var belyst af ilden, men han spiste med lige så stort velbehag som vi andre, var straks parat til at springe af sted, når noget manglede, stemte muntert i, når vi andre lo – teede sig i ét og alt som den høflige, velvillige, tjenstfærdige, godmodige sømand, som vi kendte fra udrejsen.

Note 4:

Ponnipind: En slags terning med fire sider og en pind igennem, nærmest som en snurretop. *Red.anm.*

34. Slutning

Den næste morgen meget tidligt begyndte vi med fuld kraft vort arbejde, for transporten af den store masse guld, først hen ved en mil over land ned til bredden og derefter tre mil pr. båd op til *Hispaniola*, var ingenlunde legeværk for os med så få arbejdskræfter. De tre fyre, der endnu måtte strejfe om på øen, voldte os ikke megen bekymring, en enkelt skildvagt på toppen af højen var tilstrækkelig til at sikre os mod enhver overrumpling, og desuden antog vi det for temmelig sandsynligt, at de havde fået mere end nok af kamp og nederlag.

Arbejdet gik derfor sin regelmæssige, raske gang. Gray og Ben Gunn gik og kom med båden, mens resten under deres fraværelse opstablede guldet på bredden. To barrer bundet hver i sin ende af en tovende udgjorde en forsvarlig byrde for en voksen mand – en byrde, som han helst gik lidt langsomt med. Jeg for min del, der ikke havde synderlig værd som lastdrager, havde hele dagen fuldt op at gøre i hulen med at fylde det møntede guld og sølv i store brødsække.

Det var en mærkelig samling – lige så broget forskellig som Billy Bones beholdning, men så meget større og mangeartet, at jeg aldrig har haft bedre fornøjelse end ved at sortere dem. Der var engelske, franske og spanske mønter af højst forskellig størrelse og værdi, portugisere og georgere, louisdorer og dubloner, dobbeltguineas, moidorer og zechiner. Her fandtes billederne af alle Europas regenter i de sidste hundrede år, og her lå forunderlige orientalske møntstykker stemplede med, som det syntes, håndfulde af snore eller stykker af spindelvæv –

runde stykker og firkantede stykker og stykker gennemborede i midten, som om de var bestemt til at bæres om halsen. Næsten alle møntarter i verden måtte – tænkte jeg – have fundet plads i denne samling, og hvad deres tal angår, da var de som efterårsløvet, så at min ryg værkede af at bøje mig og mine fingre af at sortere og pakke dem ned.

Dag efter dag skred arbejdet videre; hver aften var en formue blevet stuvet om bord, men en ny ventede på os den næste dag. I al den tid havde vi hverken hørt eller set det mindste til de tre tilbageværende oprørere!

Endelig – jeg tror, det var på den tredje aften – da doktoren og jeg drev omkring på toppen af højen, hvorfra der var udsigt over en del af øens lavere strækninger, hørte vi fra skovtykningen neden under os en larm midt imellem skrigen og syngen, som vinden førte op mod os. Det var imidlertid kun en enkelt, kort lyd, der nåede vore ører. Den afløstes straks af den forrige dybe stilhed.

"Himlen tilgive dem," sagde doktoren, "det var oprørerne!"

"Alle tre drukne, sir," lød Silvers røst lige bag ved os.

Jeg har glemt at fortælle, at Silver havde fået sin fuldstændige frihed til at gå, hvorhen han ville, og trods idelige afvisninger og skoser, syntes han dog igen at betragte sig som lige så privilegeret og frittalende en spasmager som før. Det var i det hele taget mærkværdigt at se, hvor let han tog sig disse hånsord, og med hvilken utrættelig høflighed og tjenstvillighed han søgte at indynde sig os alle. Men trods disse bestræbelser var der dog ingen, der behandlede ham bedre end en hund – det skulle da være Ben Gunn, der endnu bevarede en dyb rædsel og respekt for sin gamle kvartermester, eller mig selv, som i

virkeligheden jo ikke havde så lidt at takke ham for, skønt jeg for den sags skyld havde mere grund end nogen anden, antager jeg, til at tænke det værste om ham, for jeg havde der oppe på højsletten set ham udpønse et nyt skændigt forræderi. – Følgelig var det temmelig barsk og afvisende, doktoren svarede ham.

"Drukne eller gale," sagde han.

"Det har De ret i, sir," svarede Silver, "men de to ting er jo lige akkurat det selv samme for os to."

"Jeg antager, at du næppe vil forlange af mig, at jeg skal kalde dig menneskekærlig," svarede doktoren snerrende, "og derfor er det heller intet under, at mine følelser må undre dig, min gode Silver. Men var jeg lige så vis på, at de råbte i vildelse, som jeg nu er moralsk overbevist om, at i det mindste den ene af dem er besat af feberen, så ville jeg øjeblikkelig forlade denne lejr, og uanset hvor stor faren kunne blive for min egen krop komme dem til hjælp med min kundskab."

"Om forladelse, sir, men det ville ikke være ret eller rigtigt," svarede Silver, "for De ville miste Deres kostbare liv, kan De stole på. Jeg er på Deres side nu og hænger lige så fast ved Dem som handsken ved hånden, og jeg ville ikke være synderlig glad ved at se vores selskab formindsket, især når det var Dem, det gik ud over. Jeg ved jo da også nu, hvad jeg har Dem at takke for. Men de mænd der nede, de kunne ikke holde deres ord – nej, ikke om så de gerne ville, og hvad mere er, de ville slet ikke tro på Dem, sådan som jeg gjorde."

"Ja vist," svarede doktoren, "du er den rette til at tale om at holde sit ord, det kender vi alle."

Nu, dette råb var så noget nær det sidste, vi hørte fra piraterne. Kun en eneste gang hørte vi et bøsseskud langt borte og antog, at de nu var begyndt at jage. Efter en rådslagning blev det besluttet at efterlade dem på øen, til uhyre glæde, kan jeg tilføje, for Ben Gunn. Også Gray skænkede bestemmelsen sit fuldeste bifald. Vi efterlod en god forsyning af krudt og kugler, et rigeligt forråd af saltet gedekød, noget medicin og flere andre nødvendighedsgenstande, såsom vasketøj, klæder, et overflødigt sejl, et par favne reb og, efter doktorens udtrykkelige anmodning, en smuk foræring af tobak.

Udvælgelsen af disse ting hørte til vore sidste foretagender på øen. Før vi gav os i færd med dem, havde vi tilendebragt indstuvningen af skatten samt endvidere indtaget det nødvendige vand og den største del af gedekødet for at sikre os mod mulige uheld, der kunne forhale hjemrejsen. En skøn morgen lettede vi så endelig anker – det var lige alt det, vi med alle vore forenede kræfter formåede det, – og stod North Inlet ud med det samme flag på stortoppen, som kaptajnen havde hejst og kæmpet under i estakaden.

De tre fyre må have holdt øje med os nærmere ved, end vi havde antaget. Det fik vi snart et bevis på. For at komme ud gennem det snævre indløb måtte vi lægge nær ned mod den sydlige bred, og der så vi dem nu alle tre liggende på knæ sammen på en sandodde og med armene bønfaldende udstrakte. Det gik os alle nær til hjerte at måtte efterlade dem i en så ynkelig forfatning, men vi kunne ikke risikere et mytteri for anden gang, og at tage dem fanget med hjem til anbringelse i galgen ville have været en temmelig grusom barmhjertighed. Doktoren råbte ind til dem og gav dem underretning om det

forråd, vi havde efterladt dem, samt om, hvor det var at finde, men de blev ved at kalde os ved navn og i Guds navn at anråbe os om barmhjertighed og ikke efterlade dem som et dødens bytte på et sådant sted.

Endelig – da de så, at skibet blev ved at styre sin kurs og hurtigt gled udenfor hørevidde – sprang en af dem – jeg ved ikke, hvem det var – med en rå forbandelse op, kastede musketten til skulderen og sendte os en kugle, som peb hen over Silvers hoved og gik gennem storsejlet.

Efter denne afskedshilsen holdt vi os dækket bagved skanseklædningen, og, da jeg igen så ud, var de forsvundet fra odden, og denne selv var i den store afstand en utydelig streg at se til. Dermed var oprørets sidste efterspil endelig sluttet, og før middag var til min ubeskrivelige glæde skatteøens højeste klippetinder sunket ned under den blå havflade.

Vi var så få mand om bord, at hver af os måtte tages i brug alene med undtagelse af kaptajnen, som blev lagt på en madras i agterstavnen for derfra at give sine ordrer, for skønt han var kommet sig godt, trængte han dog endnu til ro. Vi satte kursen efter den nærmeste havn i Spansk Amerika, for vi turde ikke vove hele rejsen hjem uden friske folk. Før vi nåede vort foreløbige bestemmelsessted, var vi også alle sammen aldeles udasede, for vinden havde været meget ustadig, og vi havde endogså måttet ride et par storme af.

Det var ved solnedgang, at vi kastede anker i en dejlig, næsten helt landomkredset bugt, og ankeret havde næppe nået bunden, før vi var omringet af kystbåde fulde af negre, mexicanske indianere og halvblods, der skrigende i munden på hinanden falbød frugt og andre vegetabilier og tilbød at dykke

efter småpenge. Synet af alle disse godmodige, glædestrålende ansigter (i særdeleshed de sortes), smagen af de tropiske frugter, og fremfor alt lysene, der nu begyndte at glimte frem fra byen, afgav en fortryllende modsætning til det mørke og blodige ophold på skatteøen. Doktoren og squiren tog mig med sig og gik i land for at tilbringe den første del af aftenen i byen. Her mødte de en kaptajn fra et engelsk krigsskib, kom i snak med ham, gik om bord på hans skib og befandt sig så godt i hans gæstfri kahyt, at dagen allerede var ved at gry, da vi igen lagde til på siden af *Hispaniola*.

Ben Gunn befandt sig alene på dækket, og så snart vi var kommet om bord, begyndte han under de mest forunderlige vridninger og drejninger at gøre os en tilståelse. Silver var stukket af. Maroonen havde ladet ham slippe i land med en kystbåd for flere timer siden, og han forsikrede os nu højt og dyrt, at han havde set igennem fingre med hans flugt ene og alene for at frelse vort liv, som helt sikkert ville have været fortabte, hvis "manden med det ene ben" var blevet om bord. Men dette var ikke alt.

Kokken var ikke gået tomhændet bort. Han havde ubemærket hugget sig gennem et skot og havde medtaget en af pengesækkene, der vel omtrent kunne have en værdi af mellem tre og fire hundrede guineas, til hjælp under hans fremtidige livsvandring.

Jeg tror, at vi alle var særdeles fornøjede ved at være blevet ham kvit for så billigt køb.

Nå – for ikke at gøre denne historie længere end nødvendigt – vi fik nogle få matroser om bord, havde en hurtig og heldig hjemrejse, og *Hispaniola* nåede Bristol, netop som mr. Blandy

begyndte at tænke på at udruste hjælpeskibet. Af de mænd, der var sejlet ud med den, vendte kun fem tilbage, "resten var annammet af Djævlen og af drik," i retfærdig straffedom, eller faldet som trofaste tjenere under opfyldelsen af deres pligt. Slet så galt som med det andet skib, om hvilket sangen lød: –

> Hun stak til søs med syvti fem,
> men ikkun en kom levende hjem.

– var det dog ikke.

Hver af os fik sin rigelige part af skatten, og hver af os brugte den klogt eller dårligt som vor natur og karakter nu var. Kaptajn Smollett har nu trukket sig tilbage fra søen. Gray holdt ikke alene godt hus med sine penge, men da han pludselig blev grebet af lyst til at se sig videre om i verden, gav han sig til grundigere og teoretisk at studere sin profession, og er nu første styrmand og medejer af et stolt, fuldrigget skib. Han har giftet sig og er en lykkelig familiefader. Hvad Ben Gunn angår, så fik han tusinde pund som sin part. Dem ødslede og spillede han bort i løbet af tre uger, eller for at være ganske nøjagtig, på nitten dage, for på den tyvende måtte han allerede gribe til tiggerstaven. Så gav squiren ham et led at vogte – netop den bestilling, som han havde omtalt med så stor afsky og frygt på øen. Han lever endnu, er på en gang alle landsbydrengenes yndling, skønt de ofte nok gør grin med ham, samt den utrætteligste forsanger i kirken på alle søn- og helligdage.

Silver har vi aldrig hørt noget om senere. Denne skrækkelige "sømand med det ene ben" er da således endelig veget bort fra mit livs vej. Men jeg tør nok holde noget på, at han har fundet sin gamle negerinde, og han lever nu måske et højst komfortabelt liv med hende og "Kaptajn Flint". Det er i alt fald

at håbe, for udsigterne til komfort i den anden verden er for ham vist meget små.

Sølvbarrerne og våbnene ligger, så vidt jeg ved, endnu der, hvor Flint nedgravede dem, og de skal sikkert også få lov til at blive liggende der for mig. Hverken okser eller vognreb eller noget andet i verden skal kunne trække mig tilbage til den fordømte ø. I stedet for den enbenede sømand er det nu den, der undertiden hjemsøger mig i urolige drømme. Jeg lytter da i angst til brændingens buldren mod dens klippefulde kyster eller farer skrækslagen op i sengen, idet jeg endnu synes at høre kaptajn Flints skingrende stemme skrige mig ind i ørerne: "Pieces of eight! Pieces of eight!"

Om "Skatteøen"

Forfatter: Robert Louis Stevenson (1850-1894).
Org.udgave: *Treasure Island, or the Mutiny of the Hispaniola.* Som føljeton i *Young Folks* 1. oktober 1881 – 28. januar 1882 med titlen *Treasure Island or the Mutiny of the Hispaniola, by Captain George Noth*, bogform Cassell and Company, Limited, London-Paris-New York 1883.
Denne udgave baseret på: Robert Louis Stevenson: *Kaptein Flints Arv.* Avtoriseret Oversættelse af P. Jerndorff-Jessen. Sigvard Thomsens Forlag, København 1888.
Oversætter: Peter Jerndorff-Jessen (1853-1942).
Redigeret af: Vivi N. Jensen.
Forside: Frontispice af Louis Rhead (1857-1926) til en udgave af *Treasure Island* fra Harper Brothers, New York 1915.

ISBN 978-87-7628-075-8
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-285-2 (Ølstykke 2013).

www.ebib1800.dk

